ဦးဆောင်မြင့်မား စွမ်းပကားနဲ့
မြန်မာ့အသိုက်အဝန်းထဲမှ
အမျိုးသမီးများ

Transformative Women Leaders in Myanmar Society

GRAPHIC DESIGN NAY WINN AUNG 09 787878 154

0aDq mif jrif rn;pcGyu m;eY

jref m hokfl 0ef;xdk;S r sK;ord D m;

rmwdum

Ekdfa&;ESifc;rfa&; t cefu@

၁။ တနင်္သာရီတိုင်းဒေသကြီးရဲ့အမျိုးသမီးဝန်ကြီးချုပ်ဒေါက်တာ လဲ့လဲ့မော် 6

၂။ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့သမိုင်းရဲ့ ပထမဆုံး အမျိုးသမီးရဲမှူးကြီး ဒေါ်ဥမ္မာရင်မီ 14

၃။ နိုင်ငံအပြောင်းအလဲအတွက်ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ပြောင်းလဲခဲ့တဲ့သူ
စာရေးဆရာ ဒေါ်သန်းမြင့်အောင် 22

၄။ ရပ်ကွက်အစဉ်အလာကြားက ပထမဆုံး အမျိုးသမီး
အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဒေါ်မွန်မွန်အောင် 28

၅။ တော်လှန်ရေးသမား၊ ငြိမ်းချမ်းရေးသမား မိဆူးပွင့် 36

၆။ ငြိမ်းချမ်းရေးလုပ်ငန်းစဉ်ထဲ ခြေစုံပစ်ဝင်ခဲ့သူ မိုင်ချင်းချင်း 42

၇။ ငြိမ်းချမ်းရေးစကားသံအတွက် အထောက်အကူဖြစ်စေခဲ့တဲ့
လူငယ် မဖွေးယုမွန် 48

usef;rma&;ESifhtm;upm;

၈။ မြန်မာ့ဆေးပညာအတွက် အောင်မြင်မှုမှတ်တိုင်စိုက်ထူခဲ့သူ
ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာနော်မာသေး 56

၉။ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာဂျူဒိုအဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ အသက်အငယ်ဆုံး
ဒိုင်လူကြီး မခင်ချမ်းမြေ့သူ 64

၁၀။ အာရှပထမဆုရှင် ကာယဗလနဲ့ ကာယကြံ့ခိုင်မှု
အလှမယ် နန်းလောဝ်ခမ်း 70

ynma&;

၁၁။ မြန်မာ့ပညာရေးရေစီးကြောင်းပေါ်မှ
ကဗျာရွက်လှေငယ်တစ်စီးရဲ့ ပဲ့ကိုင်ရှင် ဆရာမဒေါ်မြင့်မြင့်ဖော် 76

၁၂။ ခွဲခြားဆက်ဆံမှုတွေကိုပညာအလင်းနဲ့ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့သူ
မအေးချမ်းအောင် 82

pyDGa&;

၁၃။ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ရှေ့ဆောင်
အမျိုးသမီးလုပ်ငန်းရှင် မဖြူအိသိမ်း 88

၁၄။ အညာထန်းလျက်ကို ပုံစံပြောင်းထုတ်သူ
စွန့်ဦးတီထွင်လုပ်ငန်းရှင် ဒေါက်တာ ချိုလဲ့အောင် 94

၁၅။ ခေတ်ပညာ၊ မိရိုးဖလာအသိပညာနဲ့ လယ်ယာ
လုပ်ငန်းခွင်ဦးဆောင်နေသူတောင်သူ မချိုချိုသင်း 100

vltk&;EStaxGG

၁၆။ ရှင်သန်ဖို့ရာအတွက်ကူညီနေသူ
မရွှေကြာ 106

၁၇။ အမျိုးသမီးစားဖိုမှူးကြီး
ကယန်းတိုင်းရင်းသူ မသန်းနွယ်ဦး 114

၁၈။ နိုင်ငံပေါင်း ၁၅၀ ကျော်အတွင်းမှာ
ထူးချွန်သည့်လမ်းညွှန်အဖြစ် ရွေးချယ်ခံရသူ
မဟေမာအောင် 120

၁၉။ ခြောက်လုံးပတ်အိုးစည်အကကို
ဆန်းသစ်တီထွင်ခဲ့သူ အငြိမ့်မင်းသမီး
မသန္တာလင်း 126

၂၀။ ကလေးသူငယ်အရေး၊ ပရဟိတနဲ့
အနုပညာအလုပ်မှာ စိတ်နှစ်ထားသူ
သရုပ်ဆောင် ခိုင်နှင်းဝေ 132

ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၇ စက်တင်ဘာလ

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း
နေဝင်းအောင်

အတွင်းအပြင်အဆင်
ကျော်နိုင်ထွန်း

အတွင်းဓာတ်ပုံ
Mizzima Media

စာအပြင်အဆင်
အေးသက်လှိုင်
သန်းဇော် (သန်လျင်)
ငြိမ်းဝေ(ကဗျာ့အိုးဝေ)

ထုတ်ဝေသူ

Gender Equality
Network

Care

Livelihoods and
Food Security Trust Fund

Trocare နှင့်

Mizzima Media တို့
ပူးပေါင်းထုတ်လုပ်သည်။

aus;ZlwifvmT

မြန်မာ့အသိုက်အဝန်းထဲမှ ဦးဆောင်နိုင်စွမ်းမြင့်မားသော အမျိုးသမီးများအား မှတ်တမ်းတင် ဂုဏ်ပြုခြင်းများသည် ခေတ်အဆက်ဆက်တွင် အားနည်းခဲ့သည်ကို သိရှိခဲ့ရသော်လည်း ယခုအခါတွင် မတူညီသော နယ်ပယ်မှ အမျိုးသမီးများ၏ စွမ်းဆောင်နိုင်မှုများအား မဖွိုမမီဒီယာနှင့်အတူ ကျား၊ မ ရေးရာ တန်းတူညီမျှရေးကွန်ရက်မှ မှတ်တမ်းတင်ခွင့် ရရှိခဲ့သည့်အတွက် များစွာဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤစာအုပ်ဖြစ်ပေါ်လာရန်အတွက် မိမိတို့၏ အတွေ့အကြုံများ၊ ဘဝဇာတ်ကြောင်းများအား ဝေမျှပေးခဲ့ကြပါသော နယ်ပယ်အသီးသီးရှိ အမျိုးသမီးခေါင်းဆောင်များအားလုံးကို ကျား၊ မ ရေးရာ တန်းတူညီမျှရေး ကွန်ရက်မှ အထူးပင်ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

သူမတို့၏ ဘဝအတွေ့အကြုံများကို ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်းဖြင့် သူမတို့၏ စွမ်းဆောင်နိုင်ရည်များ၊ စိတ်ဓာတ်များနှင့် ကြိုးပမ်းမှုများကို ပိုမိုနားလည်သဘောပေါက်နိုင်ရန် အခွင့်အရေးရရှိသည့်အပြင် လူမှုအသိုက်အဝန်းအတွင်း နိုင်ငံရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေးဖြစ်စဉ်၊ အားကစား၊ စီးပွားရေးနှင့် ကျန်းမာရေး အစရှိသော ကဏ္ဍမျိုးစုံတွင် ပါဝင်နေသော အမျိုးသမီးများ၏ အခန်းကဏ္ဍများနှင့် ဆောင်ရွက်ချက်များ၏ အရေးပါပုံနှင့် အသုံးဝင်ပုံကို အများပြည်သူများမှ ရှင်းလင်းစွာသိမြင်နိုင်ခြင်းမှတဆင့် စွမ်းရည်ရှိသော အမျိုးသမီးများစွာကို မြေတောင်မြှောက်ပေးကာ ၎င်းစွမ်းရည်များကို အပြည့်အဝအသုံးချနိုင်သော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခု ဖန်တီးနိုင်ရေးအတွက် ဤစာအုပ်ဖြင့် တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှ အထောက်အကူပြုနိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း ကျွန်ုပ်တို့မှ ယုံကြည်မိပါသည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အဖက်ဖက်မှ ဝိုင်းဝန်းကူညီဆောင်ရွက်ပေးကြသော မိတ်ဖက်များ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အဖွဲ့အစည်းများအသီးသီးကို ကျေးဇူးဥပကာရ အထူးတင်ရှိပါကြောင်း လေးစားစွာဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

(usm;? ra&;&m wef;whDa&;ueGuf)

pDOfplum;

" မြန်မာ့အသိုက်အဝန်းထဲမှအမျိုးသမီးများ " ဆိုတာကတော့ မဇ္ဈိမ မီဒီယာကထုတ်လုပ်ပြီး မြန်မာ့အသံနဲ့ရုပ်မြင်သံကြားမှာ အပတ်စဉ်ထုတ်လွှင့်နေတဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခုပါ။ " ဦးဆောင်မြင့်မား စွမ်းပကားနဲ့ မြန်မာ့အသိုက်အဝန်းထဲမှအမျိုးသမီးများ " ဆိုတာကတော့ မြန်မာ့လူမှုပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ လုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်း၊ ဦးဆောင်နိုင်စွမ်းကို ပြသခဲ့ကြတဲ့ နယ်ပယ်စုံက မြန်မာအမျိုးသမီးတွေကို ဖော်ညွှန်းပြဆိုချင်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

အခု ဂုဏ်ပြုဖော်ပြလိုက်တဲ့ အမျိုးသမီးတွေမှာ မိခင်စိတ်ကိုအခြေခံပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ ရဲရင့်မှုတွေ၊ ဦးဆောင်မှုစွမ်းရည်တွေ၊ ထူးချွန်ထက်မြက်မှုတွေ၊ နိုင်ငံတကာနဲ့ ရင်ဘောင်တန်းနိုင်အောင် စွမ်းဆောင်မှုတွေကို တွေ့ကြရမှာဖြစ်သလို ဒေသဖွံ့ဖြိုးရေး၊ နိုင်ငံဖွံ့ဖြိုးရေးနဲ့ လူထုတစ်ရပ်လုံး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအတွက် လုပ်ဆောင်ချက်တွေကိုလည်း တွေ့မြင်ရမှာပါ။

ခုလို ရဲရင့်ထက်မြက်ပြီး ဦးဆောင်မှုစွမ်းရည်မြင့်တဲ့ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေ အများကြီး ရှိနေပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီစာအုပ်ထဲမှာတော့ နယ်ပယ်မတူညီတဲ့ အမျိုးသမီးအယောက် ၂၀ ကိုသာ ဂုဏ်ယူစွာ ရွေးချယ်ဖော်ပြထားပါတယ်။

စာအုပ်အတွက် ကျေးဇူးတင်စကားလည်း ပြောပါရစေ။ ရှေးဦးစွာ ကျေးဇူးတင်ရမှာကတော့ အခြားအမျိုးသမီးတွေကို စိတ်ဓာတ်မြှင့်ပေးနိုင်ဖို့အတွက် အတွေ့အကြုံတွေကို စိတ်ရှည်စွာပြောကြားပေးခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးအယောက် ၂၀ ပါ။ သူတို့သာ မပြောပြပေးခဲ့ကြဘူးဆိုရင် အခုလိုစာအုပ်လည်း ထွက်ပေါ်လာနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။

နောက်ထပ်ကျေးဇူးတင်ရမှာကတော့ ရုပ်မြင်သံကြားမှာထုတ်လွှင့်ခဲ့တာတွေကို စာတစ်အုပ်နဲ့ မှတ်တမ်းတင်နိုင်ဖို့ စတင်တိုက်တွန်းခဲ့တဲ့ ကျားမရေးရာတန်းတူညီမျှရေးကွန်ရက် (Gender Equality Network) နဲ့ စာတစ်အုပ်ဖြစ်လာဖို့ ပံ့ပိုးကူညီပေးခဲ့ကြတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေကိုပါ။ ဒါ့အပြင် "ကာယဗလနဲ့ ကာယကြံ့ခိုင်မှုအလှမယ် နန်းလောဝ်ခမ်း" ဆောင်းပါးကို မေတ္တာနဲ့ကူညီပေးခဲ့တဲ့ ကမာရွတ်မီဒီယာနဲ့ အခုလို စာတစ်အုပ်ဖြစ်လာဖို့ ဝိုင်းဝန်းအားစိုက်ပေးခဲ့ကြတဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များအားလုံးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပါရစေ။

(rZö)

weoF&ODkda'oukd;DUr;ordwfuúd;Dcsyf

a'guf w vJvJarf

'DkuFa&pD[maq;&Gm;rSL
tajz&SwmyJ/ukd;pdwfxufS wpfckk
cpm;vSdfvnf t vkfwlvkfae
wbla&Gt zOm;a&GSydif aq;&G
w , f 'Dkua&pDifpfttwkfo;G w , f
bmjzpfvSJ Y qkwm'Dkua&pDkd
tydufufcluwmav/

NLD အစိုးရတက်လာတဲ့အချိန် အစိုးရအဖွဲ့ဖွဲ့စည်းမှာ ရှားရှားပါးပါး အမျိုးသမီးဝန်ကြီးချုပ်နှစ်ဦးလည်း ပါဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ ကရင်ပြည်နယ်ဝန်ကြီးချုပ်နဲ့ တနင်္သာရီ တိုင်းဒေသကြီးဝန်ကြီးချုပ်တွေပါ။

မြန်မာနိုင်ငံရဲ့တည်ရှိပုံအနေအထားအရတနင်္သာရီတိုင်းဒေသကြီးဟာ စီးပွားရေးအချက်အချာကျတဲ့ ဒေသတစ်ခုဖြစ်သလို စိန်ခေါ်မှုတွေလည်း ပိုများပါတယ်။ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံရေးသမား တစ်ဖြစ်လဲ ဆရာဝန်တစ်ဦးအဖြစ်ရပ်တည်ခဲ့တဲ့ တနင်္သာရီတိုင်းဒေသကြီးရဲ့ ဝန်ကြီးချုပ်ဒေါ်လဲ့လဲ့မော်ကတော့ ကိုယ့်ဒေသ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် စိန်ခေါ်မှုတွေကို ရဲရဲကြီးရင်ဆိုင်နေသူဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူပြောလိုက်တဲ့ စကားလုံးတိုင်းက သက်သေပြနေပါတယ်။

Photo: Aye Thet

t rsK;odrD;Defu,D;Kyft jzpfwm0efay;csef

အသက် ၂၆ နှစ်ကတည်းက ဆရာဝန်ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဆရာဝန်ဘဝမှာပဲ ကျင်လည်ခဲ့တယ် ဆိုတော့ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှာ အားနည်းတယ်။ ဒါ အမှန်အတိုင်းပြောတာ။ နိုင်ငံရေးသမားဘဝတုန်းကလည်း အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းဆိုင်ရာမှာ တစ်ခါမှ မလေ့လာခဲ့ဖူးဘူး။ နိုင်ငံရေးသမားပဲ။ ဒီမိုကရေစီကို သဘောကျလို့ နိုင်ငံရေးလုပ်တာပေ့ါ။ ပြီးတော့ အရင်တုန်းကဆိုရင် ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေ လုပ်တာများတယ်။ နိုင်ငံရေးလည်း လုပ်တယ်။ နယ်တွေသွားတယ်။ အခမဲ့ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှုတွေ ပေးတယ်။ ရွာတွေကို သွားပြီး မိသားစုလိုက်သွားနေပြီး လုပ်တယ်။ အုပ်ချုပ်ရေးဆိုတာက အခုမှစပြီးတော့ လေ့လာရတဲ့ ဘာသာရပ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေတာပေ့ါ။

လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ရွေးချယ်ခံရစဉ်ကာလကတည်းက တကယ်တမ်းဆို ရွေးချယ်မခံချင်ပါဘူး။ ကိုယ့်မှာလည်း ၁၀ တန်းအရွယ် သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သမီးမိန်းကလေးဖြစ်တဲ့အတွက် အမေရဲ့ ထိန်းသိမ်းမှုလိုအပ်တယ်ဆိုပြီး ရွေးကောက်ပွဲကိုမဝင်ဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားတာ။ ဒီသမီးလေး ကျောင်းတွေ ဘာတွေပြီးလို့ နောက်ထပ် လေး၊ ငါးနှစ်လောက်နေမှပဲ ပြန်လုပ်မယ်၊ နိုင်ငံရေးကို ပရဟိတလုပ်ငန်းနဲ့ပဲ သွားမယ်ဆိုပြီး စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားတာပါ။ ဒါပေမယ့် နိုင်ငံရေးပါတီကတာဝန်ပေးတော့

နိုင်ငံရဲ့အရှေ့တစ်ခုမှာ ဝင်လုပ်ရမယ်ဆိုတော့ မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်လာတဲ့ အတွက်ကြောင့်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ကြိုးစားပြီးဆောင်ရွက်ခဲ့ပါ တယ်။ ဝန်ကြီးချုပ်တစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ တကယ်ကို မယုံခဲ့ပါဘူး။ ရိုးရိုး တိုင်းလွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် သူတို့ပေးချင်တယ် ဆိုရင်လည်း ကိုယ်က ကျန်းမာရေးနဲ့ပတ်သက်နေတယ် ဆိုတော့ လူမှု ရေးဝန်ကြီးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ပါတီက တာဝန်ပေးလာတဲ့အခါကျတော့ လည်း ပေးလာတဲ့တာဝန်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးဆောင်ရွက်မယ်လို့ စိတ်ကူးပါ တယ်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အတွက် စိန်ခေါ်မှုတွေဆိုတာကလည်း အများကြီးပါ။

အရင်က အစိုးရဝန်ထမ်း ၁၀ နှစ်လောက် လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဆေးရုံ မှာ ဆေးရုံအုပ်တွေ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆေးရုံကလူ က နည်းနည်းလေးပဲ ရှိတယ်။ ဒီမှာက ထွေအုပ်တွေရော၊ ဘာတွေရော တခြားဌာနတွေအများကြီးကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့အခါကျတော့ တော်တော်လေး တော့ အခက်အခဲ ဖြစ်ပါတယ်။ စပြီးတော့ အလုပ်ဝင်တဲ့အချိန်မှာ အားလုံးကို နားမလည်တဲ့အတွက်ကြောင့် တော်တော်လေးကို နားလည်အောင် ကြိုးစား ရတယ်။ နောက် Rules and Regulations တွေလည်း ပြန်ပြီးတော့ ဖတ်ရ တယ်။ နိုင်ငံရေး လော့လာလိုက်စားတဲ့သူ ဘဝကနေ အုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်ကို ယူရတဲ့အတွက် အခက်အခဲကတော့ အများကြီးရှိပါတယ်။

yxrajcvSpwifcef

တနင်္သာရီတိုင်းဒေသကြီးအတွက်ကတော့ နိုင်ငံတော်အတိုင်ပင်ခံ ပုဂ္ဂိုလ်က ဘာကို လမ်းညွှန်သလဲဆိုရင် Infrastructure ဖြစ်တဲ့ လျှပ်စစ်မီး၊ လမ်း၊ အလုပ်ကိုင်အခွင့်အလမ်း ဆိုပြီး မူဝါဒချခဲ့တယ်။

ကိုယ့်တိုင်းဒေသကြီးအတွင်းမှာ လမ်းတွေကောင်းအောင် လုပ်ရမယ်။ လျှပ်စစ်မီးကို ဈေးပေါပေါနဲ့ရအောင် လုပ်ရမယ်။ နောက်ပြီး ကိုယ့်ဒေသ အတွင်းကပြည်သူတွေ အလုပ်အကိုင်အခွင့်အလမ်း ကောင်းကောင်းရ အောင် လုပ်ပေးရမယ် ဆိုတဲ့ မူဝါဒသုံးရပ်နဲ့စပြီး လုပ်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ တနင်္သာရီတိုင်းမှာ လမ်းကတော့မဆိုးဘူးဆိုတဲ့ အခြေအနေမှာလို့ ပြောလို့ရ တယ်။ လျှပ်စစ်မီးကတော့ မဟာဓာတ်အားလိုင်းကပေးတဲ့ လျှပ်စစ်

မရှိဘူး။ အလုပ်အကိုင် အခွင့်အလမ်းကလည်း ဒေသဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှ အလုပ်အကိုင်များများရှိမှာ ဖြစ်တယ်။ နောက်တစ်ခုက လျှပ်စစ်မီးနဲ့ လည်း ပတ်သက်နေတာပေါ့။ လျှပ်စစ်မီးမရှိရင် ဒေသက ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဖို့ နေးတယ်။ နောက်တစ်ခါ ထားဝယ်ခရိုင်၊ မြိတ်ခရိုင်၊ ကော့သောင်းခရိုင်မှာ သူနဲ့ လိုက်လျောညီထွေတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ စပြီးလုပ်တယ်။

လမ်းတွေတော့ တော်တော်လေးကောင်းအောင် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ပါ တယ်။ သိပ်ခေါင်တဲ့နေရာကလွဲလို့ ကားလမ်းနဲ့ အရောက်အပေါက်ရှိတဲ့ နေရာတွေအားလုံးကို ကိုယ်တိုင် လိုက်ကြည့်တယ်။ လမ်းတိုးချဲ့တဲ့နေရာ တွေမှာလည်း သတ်မှတ်ထားတဲ့ပေပြည့်မီအောင် အရည်အသွေးပြည့်မီ အောင် တိုးချဲ့တယ်။ အောက်ခံဖောင်ဒေးရှင်း ကောင်းအောင်လို့ တော်တော် လေးလည်း စစ်ဆေးပါတယ်။ လျှပ်စစ်မီးနဲ့ပတ်သက်လို့ကတော့ နည်းနည်း စိန်ခေါ်မှုရှိတယ်။

ဒီမှာ မဟာဓာတ်အားလိုင်းမရတော့ ပြည်သူတွေက တစ်ယူနစ်ကို ၅၀ ကျပ်နဲ့ လျှပ်စစ်မရကြဘူး။ မရတော့ ဒီမှာဂတ်စ်တွေ ထွက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဂတ်စ်ကို ဈေးကြီးကြီးနဲ့ ပေးဝယ်နေရတယ်။ ဒီဂတ်စ်ကနေ လျှပ်စစ်ထုတ်တဲ့ နည်းပညာတွေကလည်း အရမ်းကို မြင့်မားတယ်။ အဲ့ဒီ အတွက် စက်တွေကိုလည်း ငှားရတဲ့အတွက်ကြောင့် လျှပ်စစ်ကတော့ အခု လောလောဆယ်မှာ တစ်ယူနစ်ကို ၃၀၀ ကျပ်ရှိနေတာဖြစ်လို့ နိုင်ငံခြား ကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပြည်တွင်းကပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတွေကတော့ နည်းနေ သေးတာပေါ့။

0efu;Dyf&Ubm;pk

သားသမီးကတော့ လေးယောက် ရှိပါတယ်။ အမျိုးသားကလည်း နိုင်ငံရေးသမားပါပဲ။ နိုင်ငံရေးသမားအချင်းချင်း အိမ်ထောင်ကျခဲ့တာပေါ့။ ကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ ရန်ကုန်မှာပါ။ တစ်ယောက်က ဆရာဝန်။ ရန်ကုန်တိုင်းအား/ကာမှာ အလုပ်လုပ်ပါတယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ B.E နဲ့ ကျောင်းပြီးတည်းက ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးပဲ လုပ်နေပါတယ်။ တတိယကလေးက ကျွန်မနဲ့အတူရှိနေပါတယ်။ ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ် တက်နေတာပေါ့။ အငယ်ဆုံးလေးကတော့ ဆယ်တန်းပါ။ မိသားစုကို လည်း အချိန်တော့ပေးရတယ်လေ။ အမျိုးသားကကျတော့ ကိုယ့်ထက်

ကျန်းမာရေး ညံ့တယ်။ ညံ့တယ်ဆိုတာ သူက ကျောင်းသားဘဝနဲ့ တောခိုတာတွေ ဘာတွေလုပ်ခဲ့တော့ နည်းနည်းလေးခက်ခဲပင်ပန်းတဲ့ ဘဝတွေကိုလည်း ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာကြောင့်ပါ။

နလုံးလည်း သိပ်မကောင်းဘူးဆိုတော့ ကိုယ်က သူ့အတွက်လည်း အချိန်ပေးရတယ်။ စားစရာသောက်စရာတွေ ဆိုရင်လည်း သူက နလုံးသွေးကြောကျဉ်းရောဂါရှိတော့ အဆီဓာတ်တွေ ဘာတွေမပါတဲ့ အစားအစာတွေ ကိုယ်ကပဲဦးဆောင်ပြီးချက်ပြုတ်ပေးရတယ်။ အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္တရားတွေကျေပွန်အောင်လုပ်ပါတယ်။ သူကလည်း နိုင်ငံရေးသမား ဖြစ်တဲ့အတွက်၊ နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ အကြံဉာဏ်တွေ ပေးပါတယ်။ သူက စာဖတ်ပြီးနေတဲ့ လူမျိုးဆိုတော့ နိုင်ငံ့အရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ အကူအညီတွေ အများကြီး ပေးနိုင်ပါတယ်။

နိုင်ငံရေးသမားဆိုတာကတော့ စိတ်ထဲမှာ တော်တော်လေးတော့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရပါတယ်။ သားသမီးတွေကသာ ဝါသနာပါရင်တော့ မြေတောင်မြှောက်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ။ သားတွေကတော့ ကြည့်ရတာ သိပ်ဝါသနာပါပုံ မရဘူး။ သမီးကတော့ မေမေ နိုင်ငံရေး ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီမိုကရေစီဆိုတာအဲဒီလိုပဲလား စတဲ့ မေးခွန်းတွေ ကြားရတော့ သူ့အဖေက ဝမ်းသာနေတယ်။ ဪ…ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ တို့မှာဒီသမီးလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာ။ နိုင်ငံရေးစိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုပြီးတော့ပေါ့နော်။ သူ့ရဲ့ Life က ဘယ်လိုဖြစ်ဦးမလဲ၊ သူ့ရဲ့ဘဝက ဘယ်လိုသွားဦးမလဲ ဆိုတာကတော့ ပုံသေကားချပ်တော့ ပြောလို့ မရဘူးပေါ့။

0Dq ifbL&Jwf

ငယ်ငယ်လေးကတည်းကစိတ်ဓာတ်မကျဘူး။ မိသားစုဘဝမှာလည်း နိုင်ငံရေးသမားရဲ့မိန်းမဘဝနဲ့လည်း အရင်ကတည်းက အခက်အခဲတွေ အများကြီးရှိခဲ့ဖူးတယ်။ သူကဘွဲ့သာရတယ်။ အလူးလူးအလဲလဲနဲ့ပေါ့။ ထောင်ကျမှာစိုးလို့ ဟိုပြေးဒီပြေး၊ ဟိုသွား ဒီသွား ဆိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်သားသမီးလေးတွေနဲ့ အုပ်အုပ်စီးစီးပေါ့။ ဘဝရဲ့ဒဏ်ကိုလည်း အလူးလူးအလဲလဲခံခဲ့ရပါတယ်။

ဒီမိုကရေစီဟာ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်း အဖြေရှာတာပဲ။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုခံစားရလို့ရှိရင်လည်း အလုပ်တူတူလုပ်နေတဲ့သူတွေနဲ့၊ အဖွဲ့သား တွေ နဲ့တိုင်ပင်ဆွေးနွေးတယ်။ ဒီမိုကရေစီကျင့်စဉ်အတိုင်း သွားပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီမိုကရေစီကို အိပ်မက်မက်ခဲ့ ကြတာလေ။ ဒီမိုကရေစီကျင့်စဉ်ကနေ လွဲသွားမှာကို အရမ်းကြောက်တယ်။ ဝန်ကြီးအဖွဲ့က ဝန်ကြီးတွေတောင် ဝန်ကြီးချုပ်က တစ်ခါတလေကျရင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလို့ရရဲ့လျက်သားနဲ့ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းတဲ့ဘက်ကို အရမ်းဇောင်းပေးတယ်ဆိုပြီး ပြောကြတာတွေရှိပေမယ့် ဒီမိုကရေစီဆိုတာ တစ်ခေါက် ဆွေးနွေးလို့မရရင်၊ နောက်တစ်ခေါက်။ နောက်တစ်ခေါက် ဆွေးနွေးလို့မရရင် နောက်တစ်ခေါက် ဒီလိုမျိုးပဲ ဆွေးနွေးရမှာလို့..။

ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ ဒီမိုကရေစီစနစ်ကို ကိုယ့်ဆီက အမျိုးသမီးတွေ သိနားလည်လာအောင်လို့ EU နိုင်ငံတွေကလာရင် သူတို့ကို Vocational Training တွေလိုမျိုး၊ ဒီမိုကရေစီနဲ့ ဖက်ဒရယ်စနစ်တွေကို နားလည်မယ့် Training တွေလိုမျိုးတွေပေးပါဆိုပြီး အမြဲတမ်းတောင်း ပါတယ်။ ဘာလို့လဲ ဆိုရင် ကိုယ်တိုင်က မပေးနိုင်လို့ပဲဖြစ်တယ် ။

အကြောက်တရားဆိုတာ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့နေရာမှာတော့ရှိရမယ်။ ဒါပေမယ့် မရှိသင့်တဲ့နေရာမှာလည်း မရှိရဘူးလို့ ကောလိပ်ကျောင်းတွေက ကလေးတွေဆီသွားလည်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အကြောင်းညီညွတ်တဲ့အခါမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပြောဖြစ်ပါတယ်။ ပြည်သူရွေးချယ်ထားတဲ့အစိုးရက အကြောက် တရားနဲ့ အုပ်ချုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ပြည်သူကို အတတ်နိုင်ဆုံး မေတ္တာ တရားနဲ့ အုပ်ချုပ်နေတာ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့ စွမ်းဆောင်မှုအောက်မှာ မပါတဲ့ပြည်သူတွေလည်း ရှိတာပေါ့။ ပြည်သူဆိုတာကတော့ အားလုံး တစ်တန်းတစ်စားတည်းတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ ကိုယ့်လက်ချောင်း လေးတွေတောင် အတိုအရှည်မညီသေးတာဆိုတော့ သူတို့တွေကို အားပေးပါတယ်။ အကြောက်တရားကို အတတ်နိုင်ဆုံး လျှော့ချပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ဖြစ်စေချင်တဲ့ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေကို ဖော်ထုတ်လို့ရတယ်။ လူကြီးတွေ ဘာတွေလာရင်ပြောပြ။ နိုင်ငံရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့သင်တန်း တွေတက်။ နိုင်ငံခြားကို ပညာတော်သင်တွေ ဘာတွေသွားမယ်ဆိုရင်လည်း ရဲရဲတင်းတင်းသွားပါ ဆိုပြီး ကျွန်မက အမြဲတမ်း ပြောပါတယ်။ ကလေးတွေ အကြောက်တရား နည်းသွားအောင်လို့ပါ။

jrefrmEkHta&;ay:fqkHrdr,oDrD

a':Ormif

acwtYnDDxa&perDmfvrfawGvYcGta&;awG
&Smawmhtvkdavmuftrdrawtwf
ae&mawGy:vmw,fay;vmw,fay;h
'DxDay:vmwducfSuqm;yD
avhmqnfyl|aewbltwGfDcGta&;uMawmh
q&mrvnf'DxleYHtGujzpfbmGw,fvkYifw,f

အခုချိန်မှာ မြန်မာပြည်ရဲ့ ပထမဆုံးအမျိုးသမီးရဲမှူးကြီးအဖြစ် မှတ်တမ်းဝင်သွားသူကတော့ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့၊ နိုင်ငံဖြတ်ကျော်မှုခင်း ဌာနကြီး၊ သုတေသနစီမံကိန်းနဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးဌာနမှာ ဌာနမှူးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေတဲ့ ရဲမှူးကြီးဒေါ်ဥမ္မာရင်မီပါ။ ဒီနေရာဟာ ရဲတပ်ဖွဲ့သမိုင်း တလျှောက်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အတွက် အမြင့်ဆုံးရာထူးတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ လက်နက်ကိုင်ပြီး အချိန်မရွေး တိုက်ခိုက်ရတဲ့ အလုပ်သဘောအရ အမျိုးသားတွေကို မယှဉ်နိုင်ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးရဲဝန်ထမ်းတွေဟာ နေရာတစ်ခု ထပ်လှမ်းနိုင်ဖို့ဆိုတာ တော်ရုံစွမ်းဆောင်နိုင်ရုံနဲ့မရပါဘူး။ အမျိုးသားတွေနဲ့ တန်းတူ စွမ်းဆောင်နိုင်ရုံမျှမက အမျိုးသားတွေထက် စွမ်းဆောင်နိုင်ကြောင်း ပြသနိုင်မှသာ ရှေ့ကိုဆက်လှမ်းနိုင်မှာပါ။ ဒါကို ရဲမှူးကြီးက ရှေ့ဆုံးကနေ သက်သေပြလိုက်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ရဲမှူးကြီးကတော့ သူ့ကို ခုလို ရာထူးတစ်ခု တိုးမြှင့်ပေးလိုက်တာဟာ ပြောင်းလဲမှုရဲ့ရလဒ်တစ်ခုလို့ရှုမြင်ပါတယ်။ ဒီ ပြောင်းလဲမှုဟာ အစဉ်တစိုက်ကြိုးစားခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးအတွက် အခွင့်အလမ်းတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့တယ်ဆိုတာကို ရဲမှူးကြီးရဲ့တွေ့ဆုံခဲ့စဉ်မှာ အထင်အရှား တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

Photo: Aung Kyaw Latt

jrefmEdkf&JwyfzWGjzwfbef;cjJ;ifrSm;

ရဲတပ်ဖွဲ့ကိုစပြီးဝင်ခဲ့တာကတော့ ကျောင်းပြီးသွားတဲ့အချိန် ၁၉၇၉ ခုနှစ်လောက်တုန်းက မြန်မာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့မှာ အမျိုးသမီးအရာရှိတွေခေါ်တဲ့ အစဉ်အလာသိပ်မရှိခဲ့ဘူး။ ပင်ကိုယ်ကလည်း ယူနီဖောင်းဆားဗစ်ကို ကြိုက်တယ်။ နှစ်သက်တယ်။ ၁၉၈၁ ခုနှစ်လောက်မှာ ဒုရဲအုပ်အမျိုးသမီး တွေစခေါ်တယ်။ အဲ့ဒီခေတ်ကဆိုရင် ဒုလုံခြုံရေးမှူးပေါ့။ အဲဒီသင်တန်းတွေ တက်ပြီးတော့ အပွင့်တွေနဲ့ယူနီဖောင်းကို တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ငယ်တုန်းက ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒက ပြန်ဖြစ်လာပြီးတော့ ရဲထဲပဲဝင်မယ် ဆိုပြီးတော့ ၁၉၈၃ခုနှစ်မှာ ဝင်ခဲ့တာပါ။ ယူနီဖောင်းဆားဗစ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာလည်း ကိုယ်က တိုက်တာခိုက်တာတွေကို ပိုဝါသနာပါတာ။ အဲ့ဒီခေတ်က စစ်သမီးလို့ခေါ်တဲ့ အမျိုးသမီးသူနာပြုပဲခေါ်တယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် မဝင် ဖြစ်ဘူးပေါ့။ အဲ့ဒီတုန်းကသာ ခုလိုမျိုး အမျိုးသမီးတပ်မတော်ခေါ်တာမျိုး ရှိခဲ့ရင် စစ်တပ်ထဲကို ရောက်နေလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ပထမဆုံး ရဲတပ်ဖွဲ့ကို ဝင်ရောက်လာတဲ့ဌာနကတော့ မူးယစ် အထူးတပ်ဖွဲ့ပါ။ အဲ့ဒါပြီးတော့ လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေးရဲတပ်ဖွဲ့။ ပြီးတော့မှ အခုရောက်နေတဲ့ နိုင်ငံဖြတ်ကျော်မှုခင်းဌာနကြီးပေါ့။

မူးယစ်အထူးတပ်ဖွဲ့မှာတုန်းက တောင်ကြီးမှာ တာဝန်ကျတယ်။ အသွင်ယူဖမ်းရတာတွေရှိတယ်။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကာလမှာ အသွင်ယူဖမ်းရတာ ဆိုတော့ အမှန်ပြောရရင် ကြောက်ပါတယ်။ နယ်မြေ ကလည်း အညိုရောင် နယ်မြေ။ အိတ်တွေထဲမှာ လက်နက်တွေ ပါလာတာမျိုးတွေလည်း ရှိ တော့ အန္တရာယ်လည်း အရမ်းများပါတယ်။ အဲ့ဒီမူးယစ်တပ်ဖွဲ့မှာ ၂၃ နှစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်အဲ့ဒီခေတ်အခြေအနေမှာ အမျိုးသမီး တွေကို ရာထူးမြင့်မြင့်မားမားပေးခဲ့တဲ့ အစဉ်အလာ မရှိခဲ့ဘူး။ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်ကြိုးစားမှုတွေကို အသိအမှတ်ပြုမှု လိုချင်တာပေ့ါ။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်းအရ မြန်မာနိုင်ငံမှာလည်း လုပ်ငန်းအရ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတွေ ရှိလာတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့မှာ လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေးကိစ္စတွေ ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်ဖို့အတွက် ဖွံ့ဖြိုးပြီးနိုင်ငံတွေက ကမ်းလှမ်းလာတယ်။ အဲ့ဒီမှာ ဆရာမက ကံအား လျော်စွာ ဩစတြေးလျအစိုးရရဲ့အထောက်အပံ့နဲ့ မြန်မာ၊ ထိုင်း၊ လာအို၊ ကမ္ဘောဒီးယား လေးနိုင်ငံပါတဲ့ လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေး ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မယ့်စီမံကိန်းမှာ တာဝန်ယူဖို့ အတွက် ရာထူးတိုးမြှင့်ပေးပြီး လှမ်းခေါ်လို့ ရောက်လာတယ်။ အဲ့ဒီမှာ ၈ နှစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရတယ်။ ၂၀၁၅ မှာကျတော့ ဒီနေရာကို ရောက်လာတယ်။ ပင်စင်သွားဖို့လည်း သိပ်မကြာတော့ပါဘူး။

rarEkdao m a t m ijrifrf rSwfvkdf sm;

အခုဆိုရင် ဆရာမရဲ့လုပ်သက်က ၃၄ နှစ်ကျော်သွားပြီ။ ဒီအတော အတွင်းမှာ တကယ်ကိုထဲထဲဝင်ဝင်လုပ်ခဲ့ရတဲ့ မှတ်မှတ်ရရလေးတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်မှာ ဒုရဲအုပ်သင်တန်းတက်ပြီးတော့ ၁၉၈၄ ခုနှစ်မှာ ဒုရဲအုပ်ရာထူးနဲ့ တောင်ကြီးမူးယစ်အထူးတပ်ဖွဲ့မှာ တာဝန် ထမ်းဆောင်ရတယ်။ အဲ့ဒီခေတ်မှာ မူးယစ်ဆေးဝါးတားဆီးနှိမ်နင်းရေး ဆိုပြီး အထူးအဖွဲ့တွေ ဖွဲ့တဲ့အခါမှာ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ၅ နေရာမှာပဲ ဖွဲ့ခဲ့တယ်။ တောင်ကြီးလည်း ပါတာပေ့ါ။ အဲ့ဒီခေတ်မှာဆိုရင် သတင်းတွေ စုဆောင်းဖို့အတွက် သတင်းပေးတွေ မွေးရတယ်။ အနက်ရောင်နယ်မြေ

ကရတဲ့ သတင်းဆိုရင် ဆင်းဖမ်းလို့မရဘူး။ အညိုရောင်နယ်မြေတို့ သွားလာလို့ရတဲ့နယ်မြေတို့ဆိုရင် ဆရာမတို့ ဆင်းဖမ်းရတယ်။ အဲ့ဒီလိုဖမ်းတော့ ကိုယ့်ရဲ့ဆရာတွေက အသွင်ယူဖမ်းတဲ့အခါမှာ အမျိုးသားတွေနဲ့ပဲ အသွင်ယူဖမ်းလေ့ရှိတယ်။ ခဏခဏမိတာကြာလာတော့ဟိုဘက်က ရောင်းတဲ့သူတွေကလည်းသတိထားမိလာတာပေါ့။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ကြီးကြပ်တဲ့ဆရာတို့က အမျိုးသမီးနဲ့အသွင်ယူဖမ်းမယ် ဆိုပြီးတော့ နည်းလမ်းပြန်ပြောင်း တာပေါ့။

ဆရာမတို့ကို တာဝန်ပေးမယ်၊ လုပ်မလားဆိုတော့ ဆရာမနဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်သူငယ်ချင်းက အရင်ကတည်းက တက်ကြွနေတာလေ။ လုပ်မယ်ဆိုပြီးတော့ အဲ့ဒီနေရာကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သူငယ်ချင်းနဲ့အတူ သတ်မှတ်တဲ့နေရာကို စွန့်စားပြီးသွားရတယ်။ အဲ့ဒီမှာ တကယ်ဖမ်းမယ်လည်းလုပ်ရော ဆရာတွေက ညွှန်ကြားပြီး သတ်မှတ်လိုက်တာကတစ်ခု၊ အရေးပေါ်အခြေအနေကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာမြန်မြန်ဆုံးဖြတ်ပြီး ဘိန်းဖြူဖမ်းမိဖို့ လုပ်လိုက်ရတာကတစ်ခု။ တော်တော့်ကို ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နဲ့ အောင်မြင်အောင်လုပ်နိုင်လိုက်တာပေါ့။ အဲ့ဒါဟာ ရဲထဲဝင်ဝင်ချင်းကို တွေ့တဲ့အရာဆိုတော့ ဘဝမှာ တစ်သက်လုံး မမေ့ပါဘူး။ အဲ့ဒီဖြစ်စဉ်နဲ့ပဲ ရာထူးတိုးခဲ့ပါတယ်။

နောက် လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေးရဲတပ်ဖွဲ့မှာကျတော့ ခံလာရတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ ကလေးသူငယ်တွေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေးလုပ်ငန်းဖြစ်နေတယ်။ အရင်လုပ်လာတာနဲ့က ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေတယ်ပေါ့။ ခေါင်းစဉ်က လုံး၀ကိုပြောင်းသွားတာလေ။ ပထမတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဇဝေဇဝါနဲ့ နောင်တရသလိုလို ဖြစ်သေးတယ်။ မူးယစ်ကနေ ဒီကိုပြောင်းလာတာ မှားများမှားသွားပြီလားပေါ့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ လုပ်ရကိုင်ရတာက တခြားစီလေ။ ဒါပေမယ့် လူကုန်ကူးခံရပြီးပြန်လာတဲ့ အမျိုးသမီးအများစုက ပြည့်တန်ဆာတွေ..။ တကယ်ပဲ သူတို့ကို ဒီလိုဘ၀ရောက်အောင် လုပ်တဲ့သူတွေကို ပြန်ပြီးစုံစမ်းစစ်ဆေးရတာတွေ၊ ဖမ်းဆီးရတာတွေ လုပ်ရတော့ အရမ်းကို စာနာသွားမိတယ်။ အဲ့ဒီမှာ တကယ့်ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲနဲ့ တစိုက်မတ်မတ်ကို လုပ်ပေးဖြစ်သွားတယ်။

အဲ့ဒါပြီးတော့ ၂၀၀၈ ခုနှစ်မှာ ကော့သောင်းဘက်ကနေ ရနောင်းဘက်ကို လူမှောင်ခိုပို့တဲ့ကိစ္စပေါ့။ အလုံပိတ်ကွန်တိန်နာထဲမှာ လူ ၁၀၀ ကျော်ဖွက်ပြီး ရနောင်းဘက်ကိုသယ်သွားတဲ့အခါမှာ လမ်းမှာတင် အလုံပိတ်ယာဉ်နဲ့ဆိုတော့ မြန်မာအမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး၊ ကလေး ၅၄ ယောက် သေဆုံးသွားရတယ်။

အဲ့ဒီမှာ ဆရာတို့နဲ့အတူ သုံးလကျော်လောက်အတွင်း သေဆုံးသူတွေအတွက် လျော်ကြေးရဖို့ကိစ္စ၊ သယ်ဆောင်သွားတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံဘက်က လူကုန်ကူးတဲ့သူတွေရော၊ ထိုင်းဘက်က ပို့ခိုင်းတဲ့သူတွေရော ဖမ်းဆီးရမိဖို့ နှစ်နိုင်ငံပူးပေါင်းပြီး စစ်ဆင်ရေးလုပ်ခဲ့ရတာတွေကို ဘ၀မှာ မမေ့နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

i , fuwnf;u t pysK;db7Dgjoem

အဖေက တပ်မတော်သားဖြစ်တဲ့အတွက် အဖေတာ၀န်ကျလေရာကို လိုက်ခဲ့ရတာပေါ့။အစ်ကိုတွေထဲမှာကလည်း မြန်မာ့လက်ရွေးစင်ဘောလုံးသမား ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာရှိတယ်။ အနည်းဆုံး တိုင်းနဲ့ပြည်နယ်အားကစားသမားထိ ဖြစ်ခဲ့ကြတာရှိတယ်။ မိသားစုထဲမှာက ကိုယ်တစ်ယောက်ပဲ

ယူနီဖောင်းဆားဗစ်ကို ရောက်လာတာပေ့ါ။ သမီးပေါက် တစ်ယောက် ထွန်းလို့ ပြောရမလားပဲ။ အဖေ့ခြေရာနင်းပြီး ဝါသနာပါတာ ကိုယ်ပဲရှိတယ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အဖေ့ရဲ့စစ်ဦးထုပ်ဆိုရင် ကိုယ်ပဲဆောင်းဖူးတယ်။ အဖေ့ရဲ့ပစ္စတိုဆိုလည်း ကိုယ်ပဲခါးမှာချိတ်ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ဖူးတယ်။ အဖေ့ရဲ့စစ်လွယ်အိတ်ဆိုလည်း ကိုယ်ပဲပြင်ပေးတယ်။ အဖေရှေ့တန်း သွားမယ်ဆိုရင် အဖေ့အတွက် လိုအပ်တဲ့ပြင်ဆင်မှုတွေကို ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးပြီး လုပ်ပေးတယ်။ ကြိုးကွင်းတို့ ဘာတို့ကအစ ပါမပါ စစ်ပေးတာ။ ဆရာမတို့က တပ်ထဲမှာနေတော့ နယ်လှည့်ပြန်ကြားရေးက ရုပ်ရှင်တွေ လာပြတဲ့အခါ စစ်မြေပြင်မှာ ဘယ်လိုအသုံးအဆောင်တွေ ကျန်ခဲ့ရင် ဘယ်လို ဒုက္ခရောက်ရတယ်ဆိုတာတွေဘာတွေ ဗဟုသုတရစေတာတွေ ပြတော့ကြည့်ရတယ်လေ။ အဲ့ဒါကို သွားကြည့်ပြီးရင် အဖေ့ကို စိတ်ပူတယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် ကိုယ်တိုင်စစ်ဆေးပြီး လုပ်ပေးတယ်။ ၉ တန်းလောက်ပဲရှိသေးတယ်။ အဲ့ဒီကတည်းက ဝါသနာပါလာတာပဲ။

jref;mjynf&Jkrqk;trsK;od;r&DS;uD

ဒီရာထူးဟာ ပြောင်းလဲမှုရဲ့ရလဒ်လို့ ပြောလို့ရတယ်။ ဒီရာထူးခန့်အပ်လိုက်တာက ကမ္ဘာမှာ ပြောင်းလဲမှုတွေဖြစ်လာတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာလည်း ပြောင်းလဲမှုတွေဖြစ်တယ်။ နိုင်ငံရေး ပြောင်းလဲမှုတွေဖြစ်တယ်။ ခေတ်နဲ့အညီ ဒီမိုကရေစီနည်းလမ်းတွေ၊ လူ့အခွင့်အရေးတွေ ရှိလာတော့ အလိုအလျောက် အမျိုးသမီးတွေအတွက် နေရာတွေပေါ်လာတယ်။ ပေးလာတယ်ပေ့ါ။ ဒီလိုပေါ်လာတဲ့အချိန်မှာ ကြိုးစားပြီး လော့လာဆည်းပူး နေတဲ့သူအတွက် ဒီအခွင့်အရေးကိုရတော့ ဆရာမလည်း ဒီရာထူးနဲ့ အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်သွားတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာလည်း ဆရာမ ရခဲ့တဲ့ရာထူးလိုမျိုး အမျိုးသမီးတွေရကြဦးမယ့် အနေအထားလည်း ရှိပါတယ်။ ကြိုးစားတဲ့သူအတွက်က နေရာတစ်ခု အမြဲတမ်းရှိပါတယ်။ ဆရာမတို့ရဲ့ ဆရာတွေပြောကြသလိုပေ့ါ။ လုပ်ရင်းသင်၊ သင်ရင်းလုပ် ကိုယ်က ကြိုးစားနေဖို့ပဲ လိုတယ်။

0,Daqmifb&pUdfmwf

ရှေ့ဖို့ဆိုတာအားလုံးပူးပေါင်းပါဝင်ပြီးဆောင်ရွက်မှရှေ့တာ။ရဲတပ်ဖွဲ့ဆိုတာကလည်း အဖက်ဖက်က ရဲလုပ်ထုံးလုပ်နည်းဥပဒေနဲ့အညီ ဆောင်ရွက်ရတဲ့အဖွဲ့ဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် စည်းကမ်း၊ စိတ်ဓာတ်ကောင်းမွန်မှု၊ ပြည်သူလူထု အမြင်ကြည်မှု၊ ကိုယ်၌ကလည်း ဝန်ဆောင်မှုပေးတဲ့အခါမှာ နားလည်စိတ်၊ စာနာစိတ်တွေနဲ့ ဝန်ဆောင်မှုပေးမှ ကိုယ့်အပေါ်လည်း အမြင်ကြည်လင်ပြီး ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု ရလဒ်ကောင်းတွေရမှာဖြစ်ပါတယ်။

EdkifiHtajymifiHtvJ wGufukdifwdkY0ifajymifvJaul pma&;q&mr

a':oef;jrifhatmif

tpdk;&0efxrf;jzpfzpf tpdk;&0efxrf;r[kwfwJhtcg [dkukdcGifowfrSwfay;vkdufwmtwGuf tvkyfv;vkyfMuwJh wyfrSL;rsm;taMumif; rdwfqufay;csifwmyg/

ဘဝမှာ တစ်ခါမှ အစိုးရဝန်ထမ်း မလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ပရဟိတသမားစာရေးဆရာမဒေါ်သန်းမြင့်အောင်ဟာ အခုတော့ ရန်ကုန်မြို့တော် စည်ပင်သာယာဖို့အတွက် နိုင်ငံ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်လို့နေပါပြီ။ သူ့အနေနဲ့ ရန်ကုန်မြို့တော်ကို သာယာလှပတဲ့ မြို့တော်ဖြစ်ဖို့၊ စည်းကမ်းရှိတဲ့ လူထုဖြစ်ဖို့၊ စွန့်ပစ်အမှိုက်တွေကို အကျိုးရှိအောင်လုပ်ဖို့ အပါအဝင် နိုင်ငံနဲ့လူထုအတွက် တိုင်းပြည်ကပေးအပ်တဲ့တာဝန်တွေကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နေသလို တစ်ဖက်မှာလည်း ယခင်ကတည်းက လုပ်နေခဲ့တဲ့ ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေကို ဆက်လက်လုပ်ဆောင်နေဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ပရဟိတ သမား စာရေးဆရာမတစ်ယောက်ရဲ့ ပထမဆုံး အစိုးရဝန်ထမ်းဘဝက ဘယ်လိုလဲဆိုတာ သူ့ဘဝထဲ ခဏလောက် ဝင်ကြည့်လိုက်ရအောင်ပါ။

Photo: Hong Sar

tp,&ay; tyfwb7m0efvufc,Hwlcsef

မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီမှာကော်မတီဝင်တစ်ယောက် အနေနဲ့ အစိုးရဌာနလက်အောက်မှာ ဒီလိုတာဝန်ထမ်းဆောင်ရဖို့က တစ်သက်လုံး တစ်ခါမှ စိတ်မကူးခဲ့ဖူးဘူး။ တစ်သက်မှာ ဝန်ထမ်းလည်း တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် လုပ်ခဲ့ဖူးရင်တောင်မှ အသက် (၆၀) ဆို ပင်စင် ယူရတော့မှာလေ။ အခု အသက် (၆၃) နှစ်ကျမှ နိုင်ငံတော်က တာဝန်ပေးခြင်းခံရတော့ မမျှော်လင့်ဘဲလုပ်ရတဲ့အလုပ် ပေါ့နော်။ လိုအပ်ချက်အရ ဒီနေရာမှာ ဒီအလုပ်တွေကိုလုပ်ပေးပါလို့ အစိုးရသစ်ကနေ တာဝန်ချထားတဲ့ အခါကျတော့ မငြင်းသာပါဘူး။

စည်ပင်သာယာကော်မတီဝင်မဖြစ်ခင် ပရဟိတသမားဘဝမှာ ကတည်းက ကိုယ့်မှာ "အောင် " ဖောင်ဒေးရှင်း လူမှုဝန်းကျင်နှင့် ပရ ဟိတသင်တန်းကျောင်းဆိုတာရှိပါတယ်။ အဲဒီမှာတင် အဖွဲ့အစည်း တွေကို စနစ်တကျနဲ့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ ဆိုပြီးတော့ ပရဟိတ လုပ်ချင်တဲ့ လူငယ်တွေအတွက်ထားရမယ့်စိတ်ဓာတ်၊ ပြီးတော့စည်းကမ်းနဲ့ စေတနာပေါ့။ ပညာရေးနဲ့ပတ်သက်လာရင်ဘာတွေကိုစနစ်တကျလုပ်မယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေးနဲ့ ပတ်သက်ရင်လည်း ဘာတွေကို စနစ် တကျလုပ်မယ်။ အစားအစာနဲ့ လူသုံးကုန်ပစ္စည်း အန္တရာယ်များမှ ဘေးကင်းလုံခြုံရေးဆိုင်ရာနဲ့ ပတ်သက်ရင်လည်း ပြည်သူလူထုအတွက် အကျိုးရှိအောင် ဘယ်လိုတွေလုပ်မယ်။ စားသုံးသူကာကွယ်ရေးတို့၊ စားသုံးသူအခွင့်အရေးတို့၊ ငွေစုငွေချေးတို့ စသဖြင့်ပေါ့... အဲဒါတွေကို လေ့လာရပါတယ်။ ပရဟိတသမားဘဝကတည်းက ဒါတွေနဲ့အတူ ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုလျှော့ချရေးတို့ စသဖြင့်တို့ကို သင်ပေးနေပါတယ်။ သင်တန်း ကျောင်း လည်း ရှိပါတယ်။

နိုင်ငံအပြောင်းအလဲကိုလိုချင်ရင် ဘေးကနေထိုင်ပြီးတော့ ပြောနေ ရုံနဲ့မရဘူး။ အပြောင်းအလဲကိုလိုချင်ရင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ပါဝင် ပြီးတော့ ဆောင်ရွက်နိုင်ရမယ်ဆိုတာကို စာပေဟောပြောပွဲတွေမှာ အမြဲပြောလေ့ရှိပါတယ်။ အခုတော့ ကိုယ့်စကားနဲ့ကိုယ် မိနေတာပေါ့။

trsKd;orD;wpfDY&Daqmifpk&nf

မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ သမိုင်းဝင် GTI ကျောင်း၊ စက်မှုလက်မှုသိပ္ပံကျောင်းက ၂၀၀၇ ခုနှစ်ကတည်းက ပညာရေးဌာနကနေပြီးတော့ စည်ပင်သာယာရဲ့လက်အောက်ကို ရောက်လာတယ်။ ဒီစည်ပင်သာယာရဲ့ လက်အောက်မှာရှိတဲ့ ပညာရေးစက်မှုလက်မှုသိပ္ပံကျောင်းကြီးကို ပညာရေးဌာနကို ပြန်ပြီးတော့ လွှဲပြောင်းပေးအပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒါကလည်းပဲ အစိုးရသစ်ရဲ့ သမိုင်းတစ်ခုပဲလေ။ အခု မြို့တော်စည်ပင်ကော်မတီကို ရောက်ပြီးတော့မှ ဩစတြေးလျနိုင်ငံကို သွားပါသေးတယ်။ ရောက်တဲ့အခါမှာလည်း အဲဒီက မြို့တော်ဝန်တွေနဲ့တွေ့ပါတယ်။ ပြီးတဲ့အခါမှာ သူတို့အမှိုက်တွေကို ဘယ်လိုစနစ်တကျ စွန့်ပစ်သလဲ၊ ဒီအမှိုက်တွေကနေ သူတို့ ဘာတွေ ထုတ်ယူ သလဲ၊ အမှိုက်ကနေပြီးတော့ စွမ်းအင်တွေထုတ်တာတွေ၊ သဘာဝ မြေဩဇာတွေ ထုတ်တာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း သေချာလေ့လာခဲ့ပါတယ်။

တကယ်တော့ ရန်ကုန်မြို့ဟာ အမှိုက်ထဲမှာ ဟိုတယ်တွေ၊ တိုက်တွေ၊ ခေတ်မီတဲ့ အဆောက်အဦးတွေရှိနေတဲ့ မြို့ကြီးတစ်မြို့ပေါ့နော်။ တကယ်တမ်းသာကြည့်ရင် အမှိုက်ပုံထဲမှာ နေနေရသလိုပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီအနေနဲ့လည်း လမ်းမတွေပေါ်

အမှိုက်တွေလှည်းသွားမယ်။ ပြီးတဲ့အခါကျတော့ လိုအပ်တဲ့နေရာတွေမှာ သစ်ပင်တွေကိုလှီးဖြတ်ရှင်းလင်းသွားမယ်။ပန်းဥယျာဉ်တွေကိုစောင့်ရှောက်ကြမယ်။ ပြုပြင်ကြမယ်။ ကိုယ့်အိမ်ရဲ့ နောက်ဖေးမှာရှိတဲ့ လမ်းကြားကတော့ အဲဒီမှာ နေတဲ့ ပြည်သူလူထုကအများဆုံး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စောင့်ရှောက်ဖို့ လို တယ် လို့ ထင်ပါတယ်။

စည်ပင်သာယာမှာတာဝန်မရှိဘူးလို့ဆိုပြီးတာဝန်မဲ့တဲ့စကားပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ စည်ပင်သာယာအနေနဲ့ကလည်းအစိုးရဌာနတစ်ခုအနေနဲ့တာဝန်ရှိသလို ကိုယ်တိုင်နေကြတဲ့ ပြည်သူလူထုအနေနဲ့လည်းအများကြီးတာဝန်ရှိပါတယ်။ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီကဆိုးကျိုးကိုပြည်သူတွေပဲ တိုက်ရိုက်ခံစားရမှာဖြစ်လို့ပါပဲ။ အဲဒီတော့အခုဆိုလို့ရှိရင် နောက်ဖေးလမ်းကြားတွေလိုက်ရှင်းတုန်းက တော်တော့်ကို ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်။ နောက်ဖေး လမ်းကြားတွေမှာ ရှုပ်ပွနေပြီး အဲဒီကြားထဲမှာ ညစ်ပတ်ပြီးတော့အရိုအရွဲတွေနဲ့ပေါ့။ အဲဒီဟာတွေက တိုက်အောက်ကို အမှိုက်ထုတ်အဖြစ် ပစ်ချလိုက်ပေမယ့် တိုက်အပေါ်ကို ကြွက်အဖြစ် တက်လာတယ်။ ခြင်အဖြစ် တက်လာတယ်။ ယင်ကောင်အဖြစ် တက်လာတယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ ပြည်သူလူထုပဲ၊ ကလေးသူငယ်တွေပဲ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေပဲ

ရောဂါဝေဒနာတွေကို ခံစားကြရတယ်။ ဒါပေမယ့် တချို့ကတော့ သတိမပြု မိကြဘူးပေါ့။တချို့ကိစ္စတွေက ရေတိုလုပ်လို့ရပေမယ့် တချို့ကိစ္စတွေက ရေရှည်လုပ်မှ ဖြစ်မယ့်အရာတွေ ရှိတယ်လေ။ နောက်ဖေးလမ်းကြားက အမှိုက်ရှင်းတာက ရက် (၂၀) လောက်ဆိုရင် တစ်မြို့နယ်ပြီးသွားနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် တချို့ကိစ္စတွေမှာကျတော့ ရေရှည်လုပ်ရမှာတွေ ရှိတယ်။ အဲဒါတွေက ဘာတွေလဲဆိုတော့ ဥပမာ ကျူးကျော်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ စီမံကိန်းတွေ။ ရေစီးရေလာကောင်းဖို့တွေ။ လမ်းဘေးဈေးသည် ကိစ္စတွေ။ ဒါတွေကလည်းပဲ ချက်ချင်းလက်ငင်း မဖြစ်ရင်တောင်မှ လအပိုင်းအခြား သို့မဟုတ် နှစ်အပိုင်းအခြားပေါ့။ သေချာတာကတော့ ဒီအစိုးရသက်တမ်း ငါးနှစ်မှာတော့ တော်တော်များများ ဖြစ်စေချင်တဲ့ရည်မှန်းချက်၊ တော်တော် များများ ရာနှုန်းပြည့် မဟုတ်ရင်တောင်မှ ရာနှုန်းပြည့်နီးပါးဖြစ်ဖို့တော့ ကြိုးစားနေကြတာပါပဲ။

0,Daq ifbl&pwD'f wf

အမျိုးသမီးပဲဖြစ်ဖြစ် အမျိုးသားပဲဖြစ်ဖြစ် အမျိုးသမီးနဲ့ အမျိုးသားဟာ ခွန်အားဗလသာ ကွာခြားကောင်းကွာခြားလိမ့်မယ်။ စိတ်ဓာတ်နဲ့ အရည်အချင်း နဲ့လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်အားကတော့ လူတိုင်းကိုယ်စီ ရှိကြပါတယ်။ အဲဒီတော့ အမျိုးသမီးလည်း အမျိုးသမီးအလျောက်တော့ စွမ်းနိုင်တာတွေ အကုန်လုပ်ပေးရမှာပဲ။ အမျိုးသားလည်း အမျိုးသားအလျောက်တော့ စွမ်းနိုင်တာတွေ အကုန်လုပ်ပေးရမှာပဲ။ ကိုယ့်အနေနဲ့ကျတော့ နိုင်ငံတော် အတိုင်ပင်ခံပုဂ္ဂိုလ် လူထုခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် အသက် (၇၀) ကျော်နေသည့်တိုင်အောင် ဒီလောက် တက်တက်ကြွကြွ လုပ်နေတဲ့အခါကျတော့ ကိုယ်တွေမှာလည်း မညည်းညူသာပါဘူး။ ဒါကိုကြည့်ပြီး အားသွင်းရပါတယ်။ အားထည့်ရပါတယ်။ ပေးတဲ့တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင်၊ လုပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ မြန်မာပြည်သူလူထုဟာ ကိုယ့်အတွက်မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိုယ်ကသာ မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ မြန်မာပြည်သူ လူထုအတွက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတာပါ။။

&yfuGuf pOf vmuu;u
yxrqk;&r,fh ydkrdkjynfh ya&;rI

a':rGefrGefatmif

jrefrmEdkifiHrS ukav;awGukd ,H
b,fvdkukd ,Of vkd vkdf
wdkif;jynf twGuf wm0efusrf;ayd jynfhjynfh
ref;rdwDvnf; xdk;bl;qdkwm r&SdbJ/
a,mufsm;av;awGukd uDrH wmvkd ,f
ydkif;rSm tPf&S,f

သူကတော့ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ လူနေသိပ်သည်းဇုန်လို့ ဆိုရမယ့် မြောက်ဥက္ကလာ(င)ရပ်ကွက်ရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတစ်ဦးပါ။ ၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွင်းမှာ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတွေကို ပြည်သူတွေရဲ့ဆန္ဒနဲ့ မဲပေးရွေးချယ်ရာမှာ ဒေါ်မွန်မွန်အောင် အရွေးချယ်ခံရတာပါ။ ဒါကြောင့် သူဟာ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်(င)ရပ်ကွက်ရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတာဝန်ထမ်းဆောင်မှု အစဉ်အလာသမိုင်းမှာ ပထမဆုံး အမျိုးသမီးရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဖြစ်လာပါတော့တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒေါ်မွန်မွန်အောင်ဟာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းရည်ကို ရပ်ကွက်နေလူထုယုံကြည်လာအောင် ပိုကြိုးစားခဲ့ရသလို စိန်ခေါ်မှုတွေလည်းပိုများခဲ့တယ်ဆိုတာ သူပြောပြတဲ့အကြောင်းအရာတွေကနေ သိနိုင်ပါတယ်။

Photo: Khin Su Kyi

jynfolawG;wbm0ef

ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါဘူး။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးလုပ်ဖို့ တစ်ခါမှလည်း စိတ်မကူးထားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အပြောင်းအလဲတစ်ခုလေးမှာ ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက်လေးကို ဝင်ပြီးတော့လုပ်ကြည့်မယ် ဆိုပြီးတော့ ပြည်သူတွေကလည်း ကိုယ့်ကိုတာဝန်ပေးလို့ပါ။ ပြည်သူတွေက ဝင်လုပ်ပေးပါလို့ တာဝန်ပေးတဲ့အတွက် ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ပြီးတော့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့တာပါ။

ပြိုင်တုန်းကဆို တော်တော်ကြီးကို အပြောခံခဲ့ရတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်ကအိမ်ထောင် မရှိတာကိုး..။ အိမ်ထောင်မရှိတော့ သူတို့က ပြောပါတယ်။ ယာဉ်စစ်တို့ ဧည့်စစ်တို့သွားရင်တောင် အမြဲ တမ်းယောကျ်ားတစ်ရှုန်းရှုန်းနဲ့ ဘာနဲ့ အဲ့လိုမျိုးပေါ့လေ။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးလုပ်တဲ့အခါကျတော့လည်း ဘယ်သွားသွား ရုံးမှာက ယောကျ်ားလေးတွေအများဆုံးပါတာကိုး..။ တာဝန်မှူးကလည်း ယောကျ်ားလေးတွေ၊ ဖမ်းဟယ်ဆီးဟယ်ဆိုရင်လည်း ရဲတွေပဲပါတဲ့အခါကျတော့ တာဝန်အရသွားလို့ရှိရင်လည်း မိန်းကလေးအုပ်ချုပ်ရေးမှူးဖြစ်တဲ့အခါကျတော့ အပြောခံရပါတယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်မက ပြင်ဦးလွင်သူလေ။ ဒီရပ်ကွက်မှာနေတာ ၁၀ နှစ်ကျော် ၁၁ နှစ်ပဲ ရှိသေးတဲ့အခါကျတော့ တခြားနယ်ကလည်း ဖြစ်တယ်၊ မိန်းကလေးလည်းဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီရပ်ကွက်မှာ ဒီလိုအုပ်ချုပ်ရေးမှူး မလိုလားဘူးပေ့ါ။ အမျိုးသမီးအုပ်ချုပ်ရေးမှူးဆိုတာက ဒီမှာ မရှိခဲ့ဘူးပေ့ါ။ မရှိခဲ့တော့ ရပ်ကွက်ထဲကတချို့က လက်မခံကြဘူး။ လက်မခံဘူးဆိုတာထက် ယောကျ်ားလေးပဲ အုပ်ချုပ်စေချင်တယ်။ မိန်းကလေးအုပ်ချုပ်ရင် သူတို့သိက္ခာကျတယ်ပေ့ါ။

trsK,ordr,Dw&Gu,Gmygrcifudk,YkdwfsKyfa&;

ဟိုအရင်တုန်းက ဒီရပ်ကွက်က အရမ်းကိုဆိုးပါတယ်။ လူဆိုးတွေလည်းအရမ်းပေါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကအမိန့်အာဏာနဲ့ မအုပ်ချုပ်ပါဘူး။ ကျွန်မက ဖခင်တစ်ယောက်လိုမဆုံးမဘဲနဲ့ မိခင်တစ်ယောက်လို ဆုံးမတယ်။ အရက်တွေသောက်တာ၊ ဂစ်တာတွေတီးပြီးတော့ ပုလင်းတွေထောင်ပြီးတော့ နေတာတွေတွေ့ရင် "သား.. သားတို့မှာလည်း အဘိုးတွေအဘွားတွေရှိတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဒီအချိန် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ တရားထိုင်နေတဲ့သူတွေ ရှိမယ်။ ပုတီးစိပ်နေတဲ့သူတွေ ရှိမယ်။ ဒီအချိန်က တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းပြီးတော့ အနားယူနေတဲ့အချိန်..။ သားတို့က အခုလိုမျိုးလုပ်တော့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တာပေ့ါ" ဆိုပြီးတော့ မိခင်စိတ်နဲ့ ပြောတဲ့အခါကျတော့ "ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ.. ကန်တော့ပါတယ်။ သားတစ်ပုဒ်လေးဆိုပါရစေ" ဆိုတော့ "အေး..သားဆို..အန်တီ နားထောင်လိုက်မယ်" လို့ ပြောပြီး နားထောင်ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးရင် သူတို့ ပစ္စည်းလေးတွေကို သိမ်းပြီးတော့ ပြန်ကြတယ်။ "မင်း ဒီလို မလုပ်နဲ့ ဒါမလုပ်နဲ့" ဆိုပြီးတော့ သွားပြောရင် ရန်တွေဖြစ်ပြီးတော့ ထထိုးကြမှာလေ။ အန်တီက အဲလိုမျိုးလေးတွေလုပ်တဲ့အခါကျတော့ ပြောရဆိုရ အောင်မြင်လာတယ်။ နောက်ဆိုရင်ကိုယ့်ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ သူတို့ကရိုသေပြီးတော့ လက်အုပ်ကလေးတွေချီပြီးတော့တောင် ရှောင်သွားကြတယ်။ မလုပ်ကြတော့ဘူးပေ့ါနော်။

တစ်ခါတလေကျ ရပ်ကွက်ထဲ တစ်ပတ်နှစ်ခါလောက်ပတ်ဖြစ် တယ်။ ပြဿနာမရှိရင် မရှိသလိုပေ့ါ။ ညဥ့်ဦးပိုင်းကင်းနဲ့ ညဥ့်နက်ပိုင်း ကင်းပေ့ါ။ ည ၁နာရီ နောက်ပိုင်းက ညဥ့်နက်ပိုင်းအဖွဲ့။ ကျွန်မက ညဥ့်ဦးပိုင်း သိပ်မလိုက်ဘူး။

ညဉ့်နက်ပိုင်းကို ပိုလိုက်တယ်။ ညဉ့်နက်ပိုင်းက ပြဿနာလည်း များတယ်။ မူးမယ်။ နစ်ပင်လိမ်မယ်။ ဆေးတွေသောက်တယ်။ ဆေးတွေရှူတယ်။ အဲ့အချိန်ကျ ရဲတွေနဲ့ပတ်တယ်။ ရဲတွေချည်းပဲကျတော့လည်း အဆင်မပြေဘူးလေ။ အဲ့ဒါကြောင့် ကျွန်မလည်း လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ ရပ်ကွက်နေပြည်သူတွေက အိမ်ကထွက်လာပြီး ကိုယ့်ရုံးကို လာတယ် ဆိုကတည်းက ကိုယ့်ကိုအားကိုးလို့ဝင်လာတာ။ သူအားကိုးလို့ ဝင်လာတာကို ကိုယ်ကလည်း တတ်နိုင်သလောက် ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်း ရှိတာလေးနဲ့ ပြန်ပြီးတော့ကူညီလိုက်ရတဲ့အခါကျတော့ သူတို့ကလည်း ကိုယ့်ကိုအမြဲတမ်းအားကိုးလာတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲမှာရှိတဲ့ ကိစ္စအဝဝကအုပ်ချုပ်ရေးမှူးရဲ့တာဝန်ဖြစ်လာတော့တာပေါ့။ လူတစ်ယောက်မွေးရာကနေ သေသည်အထိ ကိစ္စအဝဝကို တာဝန်ယူဖြေရှင်းပေးရမှာက အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်မခံယူထားပြီးလုပ်ပေးတယ်။

rdm;pko0

သူပြောပြတဲ့ မိသားစုဘဝကို အကျဉ်းချုံးပြောပြရမယ်ဆိုရင်တော့ ...

သူဟာ မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သမီးသုံးယောက်ကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပြီး မိခင်တာဝန်ရော ဖခင်တာဝန်ကိုပါကျေခဲ့သလို အခုဆိုရင် မြေးလေးတစ်ယောက်တောင် ရှိနေခဲ့ပါပြီ။ သူ့မှာ သမီးရော မြေးရော မိခင်ကြီးရောရှိနေပြီး ကိုယ်ပိုင်ဘဝ၊ ကိုယ်ပိုင်မိသားစုဆိုတာ ရှိပါတယ်။ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး တာဝန်ကျေလွန်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ သမီးတို့အတွက် မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ရော မိခင်ကြီးဖြစ်သူအတွက် သမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ပါ တာဝန်မကျေနိုင်ခဲ့ရတာကြာပါပြီ။ သမီးတွေကလည်း တစ်ချိန်က ဝင်ငွေကောင်းခဲ့တဲ့ ဆံပင်မိတ်ကပ်အလှပြင် လုပ်ငန်းကို စွန့်လွှတ်ပြီး လစာခုနစ်သောင်းသာရတဲ့ ရပ်ကွက်ရဲ့ကျွန်အဖြစ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအလုပ်ကို ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့အမေ့ကို မကျေနပ်ခဲ့ကြပါဘူး။ အခုတော့ ဆံပင်အလှဆင်တဲ့လက်တွေဟာ ပြည်သူတွေအားကိုးရတဲ့ ရပ်ကွက်ကို အေးချမ်းသာယာအောင် အလှဆင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါပြီ။ မိသားစုရဲ့ပံ့ပိုးမှု၊ နားလည်မှုတွေကိုလည်း ပြန်လည်

ရရှိလာခဲ့ပါပြီ။ ဒီတာဝန်တွေက အနားယူလိုက်တဲ့တစ်နေ့မှာ ဘယ်သူတွေကို အချိန်ပေးဦးမလဲ ဆိုတာကိုလည်း သူစဉ်းစားထားပြီးပါပြီ။

" မိဘမဲ့တွေကိုကယ်ဆယ်တဲ့ အဆောက်အဦးလေးဆောက်ပြီးရင် မိဘမဲ့ကလေးလေးတွေကို ဆံပင်ညှပ်သင်ပေးမယ်။ စက်ချုပ်တတ်တဲ့သူကို အကူအညီတောင်းပြီး စက်ချုပ်သင်ပေးမယ်။ ဇာထိုး၊ ပန်းထိုးတတ်သူကို ပြင်ဦးလွင်ကနေခေါ်ပြီးတော့ ဇာထိုးပန်းထိုးလည်း သင်ပေးမယ်။ သူတို့ လုပ်ကိုင်စားသောက်ဖို့ပေါ့နော်။ အဲ့ဒါလေးတွေကို သင်ပေးပြီးတော့ ဒီကလေးလေးတွေကိုအသိပညာလေးတွေရှိအောင်ထိန်းကြောင်းပေးမယ်။ ကိုယ်နဲ့ဝါသနာတူတဲ့ သူငယ်ချင်းလေးတွေစုပြီး အဲဒီလိုမျိုးလေးတွေ လုပ်ချင်တဲ့ စိတ်ကူးလေး ပေါ်လာတာပေါ့နော်။"

0,Dqmifeo&pDwfmwf

အခုလက်ရှိ သူ အုပ်ချုပ်နေရတာကတော့ မြောက်ဥက္ကလာပ မြို့နယ်က(င)ရပ်ကွက်တစ်ခုတည်းပါ။ ဒါပေမယ့် ၁၉ ရပ်ကွက်လုံးမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သက်ငယ်မုဒိမ်းမှုလိုကိစ္စတွေ၊ စက်ရုံအလုပ်သမတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့အမှုကိစ္စတွေ၊ အိမ်တွင်းအကြမ်းဖက် ခံရမှုတွေမှာတော့ သူဟာ ရပ်ကွက်မရွေး တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်လှုပ်

ရှားဆောင်ရွက်ပေးနေပါတယ်။ သူလိုအမျိုးသမီးတစ်ဦးရဲ့ ရဲစွမ်းသတ္တိနဲ့ နှလုံးရည်ကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ နေပြည်တော်မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးရဲတပ်ဖွဲ့နဲ့ ရန်ကုန်တိုင်းဝန်ကြီးချုပ်က ဂုဏ်ပြုဆုတွေ ပေးအပ်ချီးမြှင့်ခဲ့ပါတယ်။

" မြန်မာနိုင်ငံက မိန်းကလေးတွေအကုန်လုံးက ဘယ်အလုပ်ကိုပဲ လုပ်လုပ်၊ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမမို့လို့ လုပ်လို့မရဘူးဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ယောကျာ်းလေးတွေထက်ကို ပိုပြီးတော့လုပ်နိုင်တယ်။ ပိုပြီးတော့ ဉာဏ်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မိန်းကလေးတွေက ဘာမှကြောက်စရာလည်း မလိုဘူး။ ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ရင်ပေါင်တန်းလို့ရတယ်။ အဲ့ဒါကြောင့်မို့လို့ ဘာမှကြောက်စရာကိုမရှိတာ။ "

awmfvSa&;or,m;?Nidcrfa&;or,m;

rdq,lyGif

uk,fuvufufukwkdaew,f
qkdyr,fEkdrkd;t&t ajz&Sifvdk
wkdaewm/ bmO,Dnfuf&nfGif;ufS
r&Sdaomif,fusef;cif&rf,um;cifvdk
r[kwbl/awmfGkdq,aEGa&;[m
uk,fudkufrfS;uf&nfS;cuf,J

မိဆူးပွင့်ဆိုတာ ကလောင်ကိုင်တဲ့ စာရေးသူတစ်ဦးပါ။ မတရားမှုကို မကြိုက်ဘူး။ အင်အားကြီးသူက အင်အားနည်းသူကို ဖိနှိပ်ရင် မခံချင်ဘူး။နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်တာတွေကို မကျေနပ်တဲ့အချိန်မှာ မိဆူးပွင့် ဆိုတဲ့ ကလောင်လက်နက်ကိုဆွဲကိုင်ပြီးစာတွေစရေးဖြစ်ခဲ့တယ်။ ၁၉၈၈ လူထုအရေးတော်ပုံကြီးဖြစ်လာပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာတော့ထိုစဉ်ကအကြမ်းဖက်ရက်စက်မှုတွေကိုကိုယ်တိုင်သိမြင်ခဲ့ရပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာတော့ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီဥက္ကဋ္ဌ ဦးနေဝင်းပြောတဲ့ သေနတ်ဆိုတာ မိုးပေါ်ထောင်ပစ်ရတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့စကားကို ကြားခဲ့ရပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာတော့ စာရေးဆရာမ မိဆူးပွင့်ဟာ လက်နက်ဆွဲကိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သူဟာဆန့်ကျင်ဘက်မျက်နှာစာနစ်ခုကနေတော်လှန်ရေးလုပ်ရင်းမြန်မာပြည်ငြိမ်းချမ်းဖို့ အဖြေရှာနေသူတစ်ဦးဆိုတာကို သူ့ဘဝကောက်ကြောင်းတချို့ကိုကြည့်ပြီး နားလည်လာပါလိမ့်မယ်။

Photo: Aung Kyaw Latt

awmfvSnf&;&abmf&b0aumufuMumif

ကယားပြည်နယ်၊ လွိုင်ကော်မြို့မှာ မွေးခဲ့တယ်။ အထက်တန်းပြီးတဲ့အထိ အဲဒီမှာပဲ ကျောင်းနေခဲ့တာပါ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ လှိုင်နယ်မြေကို ၁၉၈၅ ခုနှစ်မှာ ရောက်လာတယ်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်မှာကျတော့ ဒီမိုကရေစီ လူထုလှုပ်ရှားမှုကြီး ဖြစ်ပြီး ကျောင်းတွေပိတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျောင်းမပြီးလိုက်ဘဲနဲ့ လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးထဲ ရောက်သွားတာပေါ့။ မိဘကတော့ သမီးမိန်းကလေးဖြစ်တဲ့အပေါ်မှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလည်းဖြစ်ဘွဲ့ရခါနီးလည်းဖြစ်တော့ နမျောတာပေါ့။ စိတ်ပူတယ်။ မသွားစေချင်ဘူး။ တစ်ဖက်မှာကလည်း ခွင့်မပြုချင်ပေမယ့်လည်း ခွင့်ပြုလိုက်ရတဲ့သဘောပေါ့။ ABSDF အဖွဲ့ဝင်အနေနဲ့ နှစ် ၂၀ ကျော်လှုပ်ရှားခဲ့တယ်။ ၁၉၉၅ မှာ ABSDF မှာရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတွေပြန်စုပြီး ဗမာ့အမျိုးသမီးသမဂ္ဂဆိုပြီး ဖွဲ့တယ်။ အမျိုးသမီးတွေနိုင်ငံရေးမှာပါဝင်လို့ရအောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ မိခင်တပ်ဖွဲ့ဖြစ်တဲ့ ABSDF မှာ ဗဟိုဦးဆောင်ကော်မတီဝင်တစ်ဦးအဖြစ် ၂၀၁၄ ညီလာခံမှာ အရွေးခံခဲ့ရတယ်။

awmxJuawmfvSefa&;&JabmfoD[wfausmif;q&mrav;

လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးအတွက် တောထဲကိုစရောက်တော့ ကရင်နီ လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ ဆီမှာပေါ့။ ကိုယ်ရောက်တဲ့အချိန် အဲဒီမှာ စာသင်ကျောင်းတွေက ၇ တန်းလောက်အထိပဲရှိတယ်။ မြန်မာစာ လုံးဝမသင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ပညာရေးမှာ တာဝန်ရှိသူတွေ မဟာမိတ် ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့တွေ့ပြီး မြန်မာစာသင်ဖို့ တိုက်တွန်းရတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာ စကားစာပေကိုလည်း သင်ပါ။ မြန်မာစာလည်း သင်ပါပေါ့။ မြန်မာစာ မတတ်ရင် နောင်တချိန်မှာ အခက်အခဲတွေ့နိုင်တယ်ဆိုပြီး ပြောတော့ အဲဒီကျမှ မြန်မာစာသင်ခွင့်ပြုတယ်။ နောက်နှစ်ကျတော့ အထက်တန်း ကျောင်းဆက်လုပ်တယ်။ အဲဒီမှာဘွဲ့ရတွေ၊ ကျောင်းပြီးကာနီးတဲ့ သူတွေစုပြီး အထက်တန်းကျောင်းတစ်ခုလုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ကလေးတွေပညာရေးကို ဖောက်ချလုပ်ပေးဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ABSDF ဗဟိုရဲ့ ဒေါင်းအိုးဝေစာစောင်မှာ လည်း အယ်ဒီတာအဖြစ် လုပ်ခဲ့တယ်။

၉၄-၉၅ လောက်မှာ အိမ်ထောင်ကျတယ်။ အိမ်ထောင်ဘက် ကလည်း မြိတ်၊ ထားဝယ်ဘက်က တောခိုလာတဲ့ ကျောင်းသား တစ်ယောက်ပေါ့။ စခန်းတွေတော့မတူကြဘူး။ နောက်ဆုံး ဗဟိုမှာလာပြီး တာဝန်ကျတယ်လေ။ သူကစစ်ရုံးမှာတာဝန်ကျပြီး ကိုယ်ကတော့ပြန်ကြား ရေးမှာ တာဝန်ကျတာပေါ့။ အဲဒီမှာတွေ့ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ကျတာ။ သမီးလေးတစ်ယောက် မွေးတယ်။ သမီးကိုမွေးတော့ တောထဲမှာပဲ ရှိနေတယ်။ မွေးတဲ့အခါ ကိုယ်က အသက်(၃၀)ဆိုတော့ တတိယနိုင်ငံ ရောက်နေကြတဲ့ ရဲဘော်ဟောင်းတွေ ကလည်း ပြောပါတယ်။တောထဲမှာ မမွေးနဲ့။ မြို့ပေါ်မှာ တက်မွေးတာ ပိုကောင်းတယ်။ သူတို့ထောက်ပံ့ကြ မယ်လို့ ပြောကြတာတွေ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်ကိုယ်က ဗဟို ကော်မီတီဝင်တစ်ယောက် ဖြစ် နေတယ်။ ကိုယ့်နောက်မှာလည်း

ရဲမေတွေ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်တွေ အများကြီးပဲ။ ကိုယ့်တစ်ယောက်ထဲ မြို့ပေါ်တက်မွေးရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီကြားထဲ ကိုယ့်ရဲ့ ကံကြမ္မာပေ့ါလေ။ ကိုယ့်ကိုမွေးပေးတဲ့ အလှည့်ကျတာဝန်ရှိတဲ့ဆေးမှူးက လုပ်သက်နည်းတဲ့ ဆေးမှူးဖြစ်နေတယ်။ မွေးရတာကလည်း ခက်နေတယ်။ အချိန်တွေကြာလာပြီးနောက်ပိုင်း သူမွေးလို့မရတဲ့အခါကျတော့မှ တခြား ဆေးမှူးတွေလည်း ရောက်လာတော့တာပေ့ါ။ အဲဒီအချိန် ကလေးက ချက်ကြိုးဖြတ်တဲ့အချိန်မှာ ပိုးဝင်သွားတယ်။ ၂ - ၃ ရက်လောက်မှာ အသားတွေဝါလာတယ်။ ဦးနောက်ကို ထိတယ်။ ကလေးကလည်း ပုံမှန် ကလေးမဖြစ်လာတော့ဘူး။ အခုဆိုရင် သူကစကားမပြောနိုင်ဘူး။ နားလည်း မကြားရတော့ဘူး။

0,aDq;ifb&pDJr;wf

ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်က မများဘူး။ လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေး လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်က ဘဝအတွက် တကယ့်အကြီးမားဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ဒီအဖွဲ့အစည်းထဲမှာ တာဝန်ယူလာတဲ့ အချိန်နောက်ပိုင်းမှာ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ရဲဘော်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ ရဲဘော် အသစ်တွေလည်းရှိတယ်။ ဒုက္ခသည်စခန်း

ထဲမှာလည်း ကိုယ့်ထက်ဆိုးတဲ့သူတွေ ရှိနေတယ်။ ဘယ်အချိန်မှာမဆို သမီးထက် အခြေအနေဆိုးတဲ့သူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒီအပေါ်မှာ တာဝန်ရှိနေတယ်ဆိုတာမျိုးကို ခံစားရတဲ့အခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပြန်တင်းရတာပေ့ါ။

awmfvSa&;orm;?Nidfcrfa&;orm;rdlyGn

အ စိုး ရ အဓ န နဲ့ သူတို့အပြောင်းအလဲတွေ လုပ်မယ်၊ ငြိမ်းချမ်းရေးလုပ်မယ်ဆိုပြီး စပြီး ကမ်းလှမ်းလာတဲ့အချိန် တိုင်းရင်းသားအဖွဲ့ တွေကိုချဉ်းကပ် စည်းရုံးလာတဲ့အချိန်မှာ သူတို့က ABSDF နဲ့စကားပြောမယ်ဆိုပြီး ကမ်းလှမ်းလာတယ်။အဲဒီအချိန်မှာကိုယ့်ဘက်ကလည်း ဆွေးနွေးကြတယ်။ ကိုယ်က လက်နက်ကိုင်တိုက်နေတယ်ဆိုပေမယ့် နိုင်ငံရေးအရ အဖြေရှာချင်လို့ တိုက်နေတာ။ ဘာဦးတည်ချက်၊ ရည်ရွယ်ချက်မှမရှိဘဲ သောင်းကျန်းချင်၊ ရမ်းကားချင်လို့မဟုတ်ဘူး။ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရေးဟာ ကိုယ့်ရဲ့မျှော်မှန်းချက်၊ ရည်မှန်းချက်ပဲ။

တွေ့ဆုံဆွေးနွေးစကားဝိုင်းအခင်းအကျင်းကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုပ်ရမယ်ပေ့ါ။ ဒါကြောင့်ပဲ ငြိမ်းချမ်းရေးကြိုးပမ်းတဲ့လုပ်ငန်းစဉ်ထဲ ဝင်လာတာပဲဖြစ်တယ်။ အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေးကနေပြီး နိုင်ငံရေးဆွေးနွေးပွဲ လမ်းကြောင်းပေါ်သွားတဲ့ အစီအစဉ်မှာ ထဲထဲဝင်ဝင်ပါဝင်နေပါတယ်။ လုပ်ဆောင်နေပါတယ်။

Nidf;rf;a&;vkyfief;pOfxJ cpkyfrdtcl

rdkif;csif;csif

uGJU&Jrif;awmf rdkif;orD;awG
EdkifiHa&;rSm Nidf;rf;a&;zpfpOfrSm
yvmzdkvuf;awmf olwdkYa&;ywf , f'ayr , fh
olwdkYa&;wDvufu uOf;w , fayh

"ဖယ်ဒရယ်ခရီးကိုစတင်ဖို့ ... ဟိုး ချင်းတောင်တန်းကြီးက ... ကျွန်မဇာတိမြို့ဖြစ်တဲ့ ဖလမ်းမြို့လေးကို ဖက်ဒရယ်ခရီးနှင်ဖို့ ... ပြန်သွားပါပြီ ... မြန်မာနိုင်ငံရဲ့အနာဂတ်အတွက် .... ကျွန်မနဲ့အတူ ဖက်ဒရယ် ခရီးနှင်နေကြတဲ့ ... ဖက်ဒရယ်ခရီးသည်တွေအားလုံး .... ခက်ခဲကြမ်းတမ်းတဲ့ခရီးလမ်းမှာ ... ခံခဲ့ဖူးတဲ့၊ ခံခဲ့ရတဲ့စိတ်ဒဏ်ရာတွေ၊ နာကျည်းမှုတွေနဲ့ သံသယတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီး ထွေးပိုက်ရင်း ... ရင်ဆိုင်အံတု၊ တွဲလက်တွေ ခိုင်မြဲစွာနဲ့ ဖက်ဒရယ်ခရီးကို အရောက်သွားကြစို့နော် ..."

ဒီစာသားတွေကတော့ မြန်မာနိုင်ငံကို ဖယ်ဒရယ်ဒီမိုကရေစီပြည်ထောင်စုအဖြစ်ရှုမြင်လိုတဲ့ မြန်မာ့ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ကြိုးစားနေသူတစ်ယောက်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေပါ။ သူကတော့ မိုင်ချင်းချင်း ဆိုတဲ့ ချင်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါပဲ။ သူ့ကို မြန်မာ့ငြိမ်းချမ်းရေး လုပ်ငန်းစဉ်တလျှောက် ဆွေးနွေးပွဲအတော်များများမှာ တွေ့ကြရမှာဖြစ်သလို၊ တိုင်းရင်းသားလက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးအဖွဲ့အစည်းတွေရဲ့ မျက်နှာစုံညီအစည်းအဝေးမှာလည်း တွေ့မြင်ကြရပါတယ်။ ဖွံ့ဖြိုးမှုနေးကွေးလှတဲ့ သူ့ဇာတိမြို့ရှိရာ ချင်းတောင်တန်းကနေ ရှည်လျားလွန်းလှတဲ့ မြန်မာ့ငြိမ်းချမ်းရေးခရီးမှာ တစိုက်မတ်မတ် လျှောက်လှမ်းနေသူရဲ့ စိန်ခေါ်မှုတွေကို သူနဲ့တွေ့ဆုံစဉ်မှာ သိခဲ့ရပါတယ်။

ausmif;q&mrvlr&;or;

ကျွန်မကို ချင်းပြည်နယ်၊ ဖလမ်းမြို့မှာ မွေးတယ်။ မူလတန်းနဲ့ အလယ်တန်းကို ဖလမ်းမှာပဲ တက်တယ်။ အထက်တန်းကိုတော့ ကျွန်မ ရန်ကုန်မြို့၊ လသာ၂မှာကျောင်းတက်ခဲ့ပြီးတော့ ဖလမ်းမြို့လေးမှာပဲ ကျောင်းဆရာမ ပြန်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မက ကျောင်းဆရာမ လုပ်ရင်းနဲ့လည်း လူမှုရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် တစိုက်မတ်မတ်လုပ်ဖြစ်သွားတာက ၂၀၀၇ မှပါ။ အဲဒါကလည်း ကျွန်မတို့ ချင်းအမျိုးသမီးဘဝ မြှင့်တင်ရေးအတွက် ဆိုပြီးတော့မှ စိတ်တူကိုယ်တူတွေ စုပေါင်းပြီး ဒိုင်းသင်ပါရ် ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးအဖွဲ့ဖွဲ့စည်းပြီး လုပ်ဖြစ်တာပါ။ နောက်ပြီးတော့ တချို့ စာတော်ပေမယ့် ပညာဆက်မသင်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အနေအထားမျိုးကိုလည်း ကျွန်မတို့က ထောက်ပံ့ပေးနိုင်အောင်လုပ်ပေးတယ်။ နောက်ပြီးတော့ မုဆိုးမတွေ၊ တစ်ခုလပ်တွေရဲ့ စားဝတ်နေရေးအတွက်ကိုလည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကူညီပေးနိုင်အောင် အလုပ်ရှာပေးတာ၊ တစ်ခုခုစီစဉ်ပေးတာမျိုးလည်း လုပ်ပေးပါတယ်။

Nidrf;csrf;a&;tuszd;aqmif&Gufqmif

ငြိမ်းချမ်းရေးလုပ်ငန်းစဉ်ထဲမှာ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ဖြစ်တာကတော့ ငြိမ်းဖောင်ဒေးရှင်းက ဒါရိုက်တာက ဖလမ်းမြို့ကို ရောက်လာတယ်လေ။ သူ ဖလမ်းရောက်လာတော့ သူနဲ့ကျွန်မနဲ့ စကားပြောဖြစ်တယ်။ ကျွန်မကလည်း အရင်ကတည်းက သူ့အကြောင်းကို သိခဲ့တယ်။ ငြိမ်းချမ်းရေးလုပ်တယ် ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်မ တော်တော်လေးသဘောကျတယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ

အားလုံးကို ထားခဲ့ပြီးတော့မှ ကျွန်မလည်းရန်ကုန်ကိုလာပြီး ငြိမ်းဖောင်ဒေး ရှင်းမှာ စပြီးတော့ လုပ်လိုက်တယ်။

အဲ့ဒီအချိန်က စိန်ခေါ်မှုတွေကတော့ တော်တော်များတယ်။ တစ်ခါဆိုရင် ကျွန်မတို့နယ်စပ်မှာတွေ့ဆုံဖို့စီစဉ်ထားပြီးကာမှ အချိန်ကပ် ပြီးတော့ နောက်ဆုံးမိနစ်မှာ နေရာရွှေ့ပြောင်းတာ လုပ်ရတယ်။ ကျွန်မတို့တွေ့ဆုံမယ့်နေရာကို ညကြီးမှာ ကားစီစဉ်ပြီးသွားရတာမျိုး၊ တောထဲမှာ သွားရတာမျိုးတွေလည်း ကြုံရတယ်။ ကျွန်မတစ်ယောက် အတွက် အခက်အခဲဆိုရင်တော့ အကျိုးတော်ဆောင်အဖွဲ့မှာ အားလုံးက အမျိုးသားတွေချည်းပဲ။ နောက်ပြီးတော့မှ လက်နက်ကိုင်လာတဲ့ CNF ကလည်း အားလုံးက အမျိုးသားတွေချည်းပဲ။ နောက်ပြီးတော့ နမခ ပေါ့နော် ၊ အနောက်မြောက်ပိုင်း စစ်ဌာနချုပ်ကလာတဲ့ အားလုံးကလည်း အမျိုးသားတွေချည်းပဲဆိုတော့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အမျိုးသမီး ပါတယ်။ ကျွန်မ အဲဒီမှာတော်တော်လေးကိုတော့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့တယ်ပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ဘာသာရေးဆရာတွေ တော်တော်များများတောင် ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ရဲကြဘူး။

ဆိုတော့ ကျွန်မကလည်း ဒီငြိမ်းချမ်းရေးကို အရမ်းဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့ပေါ့။ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ ခံစားချက်ကိုလည်း နားလည်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အခုလက်နက်ကိုင်တိုက်ဖို့ သွားကြတဲ့အခါတွေမှာ၊ သူပုန်သွားလုပ်တဲ့အခါမှာ သူတို့အမေတွေရဲ့ခံစားချက်တွေ၊ သူတို့အစ်မတွေ ရဲ့ ခံစားချက်တွေကို ကျွန်မကနိစ္စရူပမြင်တဲ့အခါမှာ ကျွန်မငြိမ်းချမ်းရေးကို လိုချင်တဲ့စိတ်ပြင်းပျတယ်။ ဆိုတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် လုပ်တဲ့အခါမှာဒီစိတ်ဓာတ်နဲ့ပဲထင်ပါရဲ့။ ကျွန်မက ခြေစုံပစ်ပြီးတော့ ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ခဲ့တယ်ပေါ့။အဲ့ဒါကြောင့်ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်မဒီငြိမ်းချမ်းရေးလုပ်တုန်း ကဆိုရင်သူငယ်ချင်းမိန်းကလေးမရှိဘူး။ကျွန်မကိုသူတို့ကြောက်တယ်လို့ပဲခေါ်ရမှာပဲ။ အခုချိန်ထိ ကျွန်မမှာ အမျိုးသမီးသူငယ်ချင်း နည်းပါတယ်။ဆိုတော့ ဒီဟာကလည်း ကျွန်မရဲ့အခက်အခဲတစ်ခု ပေါ့။

nDifwk&ifo;z,fa&;&SfUJ&dkf

၂၀၁၀ ခုနှစ်ရောက်တော့ နိုင်ငံရေးပါတီတွေဖွဲ့လို့ရတယ်ဆိုပြီးတော့မှ ချင်းအမျိုးသားပါတီကို တည်ထောင်ခဲ့ပါတယ်။ ဆိုတော့ အဲဒီကနေ တိုင်းရင်းသားပါတီတွေ အများကြီးရှိလာတာ ကျွန်မတို့တွေ့ရတယ်၊ စကားပြောကြရတယ်ပေါ့။တိုင်းရင်းသားပါတီတွေကတစ်စုတစ်စည်းတည်းရှိသင့်တယ်လို့ ကျွန်မတို့ဆွေးနွေးတဲ့အခါမှာ ဒီလိုနဲ့စုရင်းစုရင်းနဲ့ ညီနောင်တိုင်းရင်းသားဖယ်ဒရေးရှင်း တည်ထောင်လိုက်ပြီးတော့ ကျွန်မလည်း ဒီနေရာ ကိုရောက်လာခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ အဲ့ဒီမှာပါတဲ့ ပါတီတွေမှာလည်း အမျိုးသမီးတွေ ပါပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နည်းတယ်။ အမျိုးသမီးတွေအနေနဲ့

ငြိမ်းချမ်းရေးကိစ္စရပ်တွေနဲ့ နိုင်ငံရေးကိစ္စရပ်တွေမှာ ပါဝင်မှုနှုန်းကတော့ အားရစရာ သိပ်တော့ မရှိသေးဘူး။ ကျွန်မကတော့ သူများပြောတဲ့ အနည်းဆုံး ၃၀ ရာခိုင်နှုန်းလို့တောင်မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ၂၅ ရာခိုင်နှုန်း လောက်ကတော့ ဖြစ်လာသင့်တယ်လို့ ထင်တာပေါ့နော်၊

အခုချိန်မှာဆိုရင်လည်း အမျိုးသားတွေက အမျိုးသမီးတွေ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုတွေမှာ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးဖြစ်စဉ်တွေမှာ ပိုမိုပါဝင်လာဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်လို့ အဲလိုပြောတာပေါ့နော်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့အမြင် ကတော့ အမျိုးသမီးတွေ နိုင်ငံရေးမှာရော၊ ငြိမ်းချမ်းရေးဖြစ်စဉ်မှာရော ပါလာဖို့ တံခါးတော့သူတို့ဖွင့်ပေးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဖွင့်ပေးတဲ့ တံခါးက ကျဉ်းတယ်ပေါ့၊ ကျဉ်းတော့ကျွန်မဖြစ်စေချင်တာက ဒီထက် ကျယ်ကျယ်လေး တံခါးကိုဖွင့်ပေးမယ် ဆိုရင်တော့ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ ပါဝင်မှုတော့ ဒီထက်ပိုပြီး များလာမယ်လို့ ကျွန်မကတော့ မျှော်လင့် တာပေါ့နော်။

Nidcf;rsrf;a&;&zD;ck;p;o;&Dw(mvfuifuf

ကျွန်မတို့ရဲ့နိုင်ငံကိုတကယ့်ကိုပဲ ဖယ်ဒရယ်ဒီမိုကရေစီပြည်ထောင်စု တည်ဆောက်မယ်ဆိုရင် နှစ်ဖက်လုံးက အာဃာတတွေ၊ အတိတ်တွေကို အတိတ်မှာထားပြီးတော့ နိုင်ငံအတွက်၊ အများပြည်သူအတွက်၊ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ မှီတင်းနေထိုင်နေတဲ့ လူသားအားလုံးရဲ့ အနာဂတ်ကို ရှေ့ရှုပြီးတော့ ယုံကြည်မှု တည်ဆောက်စေချင်တယ်။ နိုင်ငံရေး ပြဿနာကို နိုင်ငံရေးနည်းနဲ့ပဲ ဖြေရှင်းစေချင်တယ်။ ။

idrfcrfa&;pum;olHwGftaxmuftulzpfapcbhl, f

raz,Gke

ppfyGJ&efwm;Dewmua, muf;awG
b, ftrdcbrDrSpfyGJ&efwm;DzkHwGf
vufufqufxGufwm;Dwmwkdifewmr[kwbl/
ppfyGJay;wlyfjró emawGtrdcbm;awG
uhef&wmxufukdrdcbrDawGykdm;w, f

မဖွေးယုမွန်ဆိုတာကတော့မြန်မာနိုင်ငံမှာ အာဆီယံ လူငယ်ဖိုရမ်ကို စတင်အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့သူ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ တက်ကြွလှုပ်ရှားသူ လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားဟောင်းတစ်ဦးရဲ့သမီးဖြစ်တာကြောင့် ငယ်စဉ်ကတည်းကစလို့ နိုင်ငံရေးနဲ့ယဉ်ပါးခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင်မြန်မာလူငယ်တွေ ငြိမ်းချမ်းရေးကဏ္ဍမှာ ပါဝင်နိုင်ဖို့အတွက် အဓိကထားလုပ်ဆောင်ခဲ့သူလည်းဖြစ်ပြီး သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ပင်လုံမြို့မှာပြုလုပ်တဲ့ နှစ် ၇၀ ပြည့် ပြည်ထောင်စုနေ့ အခမ်းအနားမှာ နိုင်ငံတော် အတိုင်ပင်ခံပုဂ္ဂိုလ်နဲ့အတူ ငြိမ်းချမ်းရေးစကားဝိုင်းမှာ ပါဝင်ဆွေးနွေးခဲ့ပါတယ်။ အခုချိန်မှာ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် အမြဲအသင့်ရှိနေတဲ့ လူငယ်တစ်ဦးအဖြစ် အရင်ကအကြောင်းတွေကို သက်သောင့် သက်သာပြန်ပြောပြနေနိုင်ပြီဖြစ်နေပေမယ့်လို့တချိန်က နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတစ်ဦးရဲ့သမီးအဖြစ် ရုန်းကန်ခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေက အတော်ခက်ခဲခဲ့မှန်းသူ့စကားအချို့က ဖော်ပြ နေပါ တယ်။

vrf,jyor&wSBtle&Xufsm;

ကိုယ်သိတတ်တဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်အဖေကို ထောင်ထဲမှာ သွားတွေ့တွေ့နေရတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်က အရမ်းလည်း ရုန်းကန်ရတယ်။ မိသားစုဝင်တွေဆိုရင်လည်းဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ထောင်ကျသမီးပေါ့။ ဘာကြောင့် ထောင်ကျတယ်ဆိုတာလူတွေက မသိဘူး။ အဖေကလည်းသူ့ဘဝကို ထောင်ထဲမှာအကြာကြီးဖြတ်သန်းခဲ့ရတာဆိုတော့ သားသမီးတွေ ဘယ်လိုကြီးလာလဲဆိုတာ မမြင်ရဘူး။ အဲဒီတော့ သားသမီးတွေရဲ့စိတ်ထားက ဘယ်လိုလဲဆိုတာ သေချာမသိဘူး။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ သားသမီးတွေကလည်း အဖေဘယ်လိုလိုချင်လဲဆိုတာ သိဖို့ခက်တယ်ပေါ့နော်။ အဒေါ်တွေနဲ့ပိုရင်းနီးတော့ကြားထဲမှာ မိသားစုအခက်အခဲတွေက အများကြီးပဲ။

ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတဲ့နောက်မှာ တက္ကသိုလ်တက်တဲ့ လေးနှစ်လောက်က ဘဝမှာတော်တော်ကိုခါးတယ်။ စိတ်အရမ်းပင်ပန်းတယ်။ သူများအိမ်မှာနေရတဲ့အခါဆိုတော့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အရမ်းကိုခံစားရတာပေါ့နော်။ နောက်တစ်ချက်က လူငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဖြစ်ချင်တာတွေ

အများကြီးရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘဝကြီးက လမ်းပျောက်နေသလိုပဲ။ ထောင်ကျနေတဲ့အတိုင်းပဲ။ ကိုယ့်မှာ ရှေ့ကိုဘာသွားလုပ်မှာလဲ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဘာမှကိုမမြင်ဘူး။ လမ်းပြမယ့်သူလည်း မရှိဘူး။ ကောင်းတာတစ်ခုက ဘာလဲဆိုတော့ အိမ်ပြန်လာချင်လားပေါ့ အိမ်ကမေးတယ်။ ဒါပေမယ့် စဉ်းစားလိုက်တာက ကိုယ်လျှောက်ထားပြီးသား လမ်းကိုပြန်မလာဘူးလို့။ ဒီမှာပဲ ဆက်နေမယ်။ ကျောင်းပြီးအောင် နေလိုက်မယ်ပေါ့။ အဲဒါနဲ့ပဲ ကြိုးစားတယ်။ ဘဝမှာအကောင်းဆုံးအရာတွေကတော့ သူငယ်ချင်းတွေပဲရှိတယ်။ နိုင်ငံရေးဆိုတာကို ငယ်ငယ်ကတည်းက မုန်းတယ်။ ကိုယ်ကြီးလာတဲ့အခါ ကိုယ်တည်ဆောက်ရမယ့် မိသားစုမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ထပ်ပြီးတော့ အနာတရ မကြုံချင်တော့ဘူး။

ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ အလုပ်ရှာတယ်။ သတင်းထောက်ခဏလုပ် ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ဘာသာပြန်လုပ်တယ်။ အင်္ဂလိပ်စာကလည်း အရမ်းကျွမ်းကျင်ကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် လုပ်ကြည့်တယ်။ အဲဒါနဲ့ နိုင်ငံခြားသတင်းတွေကို ထိတွေ့နေရတာပေါ့။ နောက်တော့ အဲဒီမှာလည်း မကျေနပ်ပြန်ဘူး။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ဘဝက ဒါမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တစ်ခုခုဖြစ်ချင်နေတယ်ပေါ့နော်။ အဲ့ဒါနဲ့ပဲ ထိုင်းနဲ့ ကမ္ဘောဒီးယားနဲ့ ပဋိပက္ခဖြစ်နေတဲ့ တကယ့်နေရာမှာသွားပြီးတော့ လေ့လာခွင့်ရတယ်။ အဲဒီမှာ အဲဒီသင်တန်းက ကိုယ့်ဘဝအတွက် အလှည့်အပြောင်းဖြစ်သွားတယ်လို့ ပြောလို့ရတယ်။ လူငယ်တွေရဲ့ အခွင့်အရေးတွေက ဘာတွေလဲဆိုတာတွေလည်း အများကြီးလေ့လာရတယ်။ နောက်လူငယ်တွေကိုယ်တိုင် သူတို့ရဲ့အခွင့်အရေးအတွက် ဘယ်လိုတွေတောင်းဆိုမလဲ ဆိုတာတွေကို လေ့လာခွင့်ရတယ်။ အဲဒီကနေ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာပြီးတော့မှ လူငယ်တွေကိုစုရုံးဖြစ်တယ်။ လူငယ်တွေကိုယ်စား ဘယ်လိုဦးဆောင်ရမလဲဆိုတာကို တတ်လည်းမတတ်ဘူး။ သိလည်းမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် စပြီးတော့လုပ်ဖြစ်တယ်ပေါ့နော်။ လူကြီးတချို့ကလည်း ကူညီပေးကြပါတယ်။ အဲဒီကနေမှတဆင့် မြန်မာလူငယ်ဖိုရမ်ကို တခြားလူငယ်တွေနဲ့ပေါင်းပြီးတော့မှ ဆက်လုပ်ဖြစ်တာတွေ အများကြီးရှိလာတယ်ပေါ့။

vl , fwGwGwufuVy&Srl

အဓိက အကြောင်းအရင်းက လူငယ်တွေဟာ အများစုဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့်အမြဲတမ်းနောက်ကျခံနေရတယ်။သူတို့အခွင့်အရေး ချိုးဖောက်ခံနေရတယ်။ သူတို့ကသူတို့ရဲ့အားတွေကိုတော့နိုင်ငံတွေက ယူသုံးလေ့ရှိကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့အတွက် ဖြည့်ဆည်းရမယ့်ဟာတွေဆိုရင် အမြဲတမ်း မေ့နေကြတယ်။ အဲဒီဟာကို ပြောရမယ်။ လူငယ်တိုင်းကလည်း သိနေရမယ်။ အဲဒီမှာခံယူတာက လူငယ်သည် ဆိုက်ကားသမားပဲဖြစ်နေဦး၊ ပြည့်တန်ဆာပဲဖြစ်နေဦး၊ သူ့မှာသူ့အခွင့်အရေးရှိတယ်။ သူ့အခွင့်အရေးကို ကိုယ်တိုင်တောင်းဆိုနိုင်ရမယ်ဆိုတာမျိုးကိုမြင်မိတယ်ပေါ့နော်။ မြင်မိတော့ လူငယ်တွေအားလုံးနဲ့ စုရုံးပြီးတော့ လှုပ်ရှားဖြစ်တယ်။ ၂၀၁၅ လောက်အထိ လုပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာလည်း လူငယ်နဲ့ငြိမ်းချမ်းရေးကိစ္စတွေလုပ်ဖြစ်တယ်။ တစ်ကျော့ပြန်စစ်တွေက အများကြီး ဖြစ်လာတဲ့အခါ၊ လူငယ်တွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကလည်း အားကောင်းလာတဲ့အခါ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးကိစ္စတွေ၊ စစ်ပွဲရပ်ဖို့ ကိစ္စတွေကို အဓိကလူငယ်အားနဲ့ ပြောဖြစ်လာတယ်။ အဲဒါက ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း လုပ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ လူငယ်တွေအားလုံးက တွဲပြီးတော့လုပ်တာ။ ကိုယ်လည်း အင်တိုက်အားတိုက်လုပ်ဖြစ်တယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ မြို့ပေါ်မှာနေတာတောင်မှ ဒီမတရားမှုတွေကို ကိုယ်တွေက မြင်နေရတယ်။ ကြုံတွေ့နေရတယ်။ ခံနေရတယ်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်တောင် စားရသောက်ရဖို့ အရမ်းခက်ခဲနေတဲ့အချိန်မှာ မိသားစုတွေက အိမ်တွေကိုစွန့်ခွာပြီးတော့ ပြေးရတယ်။စစ်ရဲ့ဒဏ်ကိုခံစားနေရတယ်။ စစ်ဖြစ်ပွားမှုတွေကိုလုံးဝမမြင်ချင်တော့ဘူး။ အဲ့ဒါနဲ့ပဲ အဓိကအားဖြင့် လူ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ တန်းတူညီမျှမှုအတွက် ငြိမ်းချမ်းရေးကိစ္စတွေကို အများကြီးလုပ်ဆောင်ဖြစ်တယ်။ တကယ်က စစ်ပွဲကဖန်တီးနေတာက ယောကျ်ားတွေ။ဘယ်အမျိုးသမီးကမှစစ်ပွဲတွေ ဖြစ်ဖို့အတွက် လက်နက်ဆွဲကိုင်ပြီးတော့ တိုက်နေတာမဟုတ်ဘူး။ စစ်ပွဲကပေးတဲ့ ပြဿနာတွေက အမျိုးသားတွေ ကြုံနေရတာထက်ကို အမျိုးသမီးတွေကပိုများတယ်။ အဲဒါကြောင့် စစ်ပွဲနဲ့ အမျိုးသမီးတွေက တိုက်ရိုက်ကို ဆက်စပ်နေတယ်လို့ ပြောလို့ရတယ်။ အဲဒီတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးဖြစ်စဉ်မှာ ဆွေးနွေးပွဲတွေထိုင်ရတဲ့အခါ အမျိုးသားချည်းပဲ ထိုင်နေလို့ ဒီပြဿနာက ဖြေရှင်းတာမဟုတ်ဘူး။

vl , fwpfBDW d,fc s r,fa&; t yruf

လူငယ်တွေဆိုရင်လည်း အခုဆိုရင်ဆက်ပြီးတော့ တက်ကြွလှုပ်ရှား နေတာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒါတွေကို မြင်ရတာအားရမိတယ်။ ပြောချင်တာက ဒီလူငယ်လှုပ်ရှားမှုကြီးက ရှေ့ဆက်သွားနေဦးမှာ။ ကိုယ် လုပ်နိုင်တဲ့အပိုင်းတုန်းကလည်း တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအနေနဲ့လုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါကိုဆက်ပြီးတော့မှ လူငယ်တွေက သူတို့နည်းသူတို့ဟန်နဲ့ ဆက်မောင်း နေမှာပါ။ လူငယ်တွေအနေနဲ့ ဒီလှုပ်ရှားမှုကြီးက ဆက်သွားနေတာ ကိုမြင်ရတဲ့အတွက်လည်း လူငယ်တွေကို ချီးလည်းချီးကျူးတယ်။ အားလည်း ပေးတယ်။

နောက်တစ်ချက်က ငြိမ်းချမ်းရေးကိစ္စပေါ့နော်။ ငြိမ်းချမ်းရေးကိစ္စ ဆိုရင်လည်း အခုချိန်ထိ စစ်ပွဲတွေမရပ်သေးဘူး။ အဲဒီအတွက်လည်း စိတ်ပျက်တယ်။ ဒီလောက်တောင်မှကိုယ်တွေအချိန်တွေပေးခဲ့တာ ဘာမှမဖြစ်ပါလားဆိုပြီးတော့.........တစ်ခါတလေ စိတ်ဓာတ်ကျတယ်။ တစ်ဖက်မှာ ပြန်ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဥပမာဆိုကြပါစို့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာငြိမ်းချမ်းရေးနေ့လို မျိုး အများကြီးဖြစ်လာတယ်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းအခုဆိုရင် အစိုးရအဆင့်မှာပါ ဒါကို ဆင်နွှဲလာတာတွေ့ရတယ်။ အရင်တုန်းကတော့ ဖမ်းတယ်လေ။ အခုနောက်ပိုင်း သူတို့ကိုယ်တိုင်က ဆင်နွှဲလာတဲ့အခါမျိုးတွေကို မြင်ရတဲ့ အခါကျတော့ ကိုယ်တွေလုပ်ခဲ့တာတွေက နည်းနည်းတော့ ငြိမ်းချမ်းရေး စကားသံအတွက်တော့ အထောက်အကူပြုခဲ့တာပဲ လို့မြင်မိတယ်။ ကျေနပ် အားရမိတယ်။ ။

jrefmhq;ynmtwGuf
atmifjrifrSwfwdkifwpfckudk OD;aqmifcJhol xl;uk&m0efBuD;

a'gufwmaemfrmao;

taem taeeJYawmh
jrefmtrsdK;orD;vlxkuf ynmwwf
apmif;w, f ynmuk vlwmapmif;w, f
ynmwwfy&Dif vnf;ukdkfwwfwJ ynmuk
tukd;&pfG okd;apmif;wJ ujE&Sw, f

အနောလို့ ချစ်စနိုးခေါ်ကြတဲ့ ကရင်တိုင်းရင်းသူ ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်ကြီး ပါမောက္ခ ဒေါက်တာနော်မာသေးကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၉ရက်က နေပြည်တော် ကုတင် ၁၀၀၀ ဆေးရုံမှာ မြန်မာ့ဆေးပညာအတွက် အောင်မြင်မှုမှတ်တိုင်တစ်ခုဖြစ်လာမယ့် ခွဲစိတ်မှုတစ်ခုကို ဦးဆောင်ခဲ့သူပါ။ ဒီခွဲစိတ်မှုကတော့ သုံးလသားကလေးငယ်ရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ အတူပါလာတဲ့ သန္ဓေသားအပိုသုံးမြွာပူးကို အောင်မြင်စွာ ခွဲစိတ်ကုသနိုင်ခဲ့ခြင်းပါပဲ။ ဒီဖြစ်စဉ်မျိုးဟာ ပုံမှန်မွေးဖွားသူငါးသိန်းမှာ တစ်ဦးသာဖြစ်နိုင်ချေရှိတဲ့ အခြေအနေဖြစ်ပြီး မှတ်တမ်းမှတ်ရာတွေအရ ခုလိုမျိုးယှဉ်းသန္ဓေတည်မှုမျိုးဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ၇၀၀ သာ ရှိသေးတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ဒေါက်တာနော်မာသေးဟာ အခုလိုကလေးဗိုက်ထဲမှာ ကလေးရှိနေတဲ့ အနေအထားကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် အောင်မြင်စွာ ခွဲစိတ်ပေးနိုင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ပညာဉာဏ်အားရော ခွန်အားပါ အသုံးချရတဲ့အမျိုးသမီး ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကတော့ စိန်ခေါ်မှုတွေအပြည့်ပါပဲ။

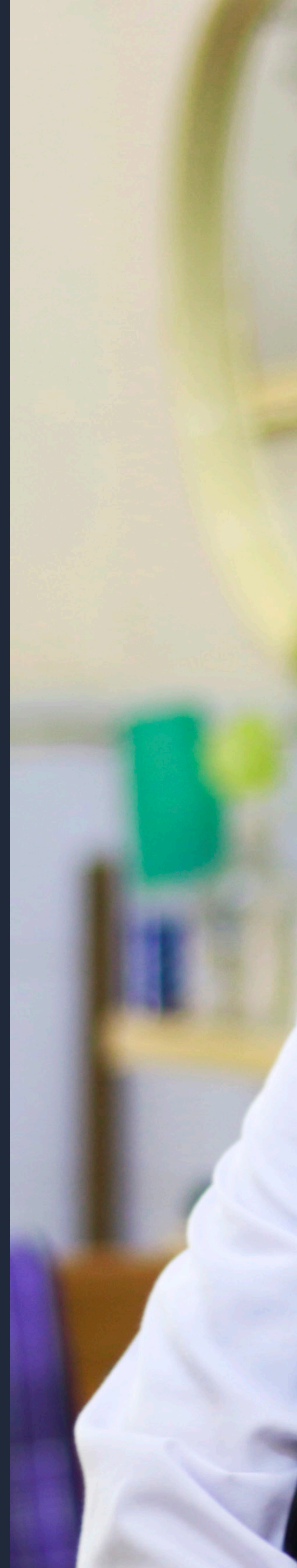

Photo: Aung Kyaw Latt

vufxmufq&mOef'gufwaemfao;

တချို့ကလေးတွေက တာဝန်ချတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ အဝေးရောက်တာတို့ ဒုက္ခရောက်တဲ့နေရာတို့ရောက်လို့ရှိရင် ညည်းတတ်ကြတာပေါ့နော်။ ဒါကတော့ ညည်းမှာပါပဲ။ အနောတို့လည်း ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီလိုနေရာတွေကို ရောက်ခဲ့တယ်။ အနော အမြဲတမ်းပြောနေကျ စကားတစ်ခွန်း ရှိတယ်။ အမေဆိုတာ တစ်ချိန်တုန်းက သမီးပါပဲဆိုတာ။ အနောတို့လည်း ဒီလိုပဲလက်ထောက်ဆရာဝန်ဘဝကနေ ခက်ခက်ခဲခဲ သွားခဲ့ရတယ်။ မြို့ပေါ်ကျခဲ့တာဆိုလို့ ဘွဲ့လွန်တက်တဲ့အချိန်ပဲ ရန်ကုန်ကို ရောက်ခဲ့တာ။ အခက်ခဲဆုံးနေရာကတော့ ပုလောဆိုတဲ့နေရာပဲ။ အခုအချိန်မှာတော့ ပုလောက လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး အရမ်းကိုကောင်းသွားပြီ။ ကားလမ်းနဲ့လည်းသွားလို့ရပြီ။

အနော သွားတုန်းကဆိုရင် ပုလောကို မြေပုံထဲမှာ ရှာကြည့်ရတယ်။ မြေပုံထဲမှာ ကြည့်လိုက်တော့ မြိတ်ကျွန်းစုလေးရဲ့ ရေထဲမှာတွေ့ရတာပေါ့။ ရေလမ်းခရီးဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ ကြောက်သွားတာပေါ့နော်။ အနောက ရေမကူးတတ်ဘူးလေ။ ရေထဲကိုချလိုက်ရင် ပလုံဆိုပြီးတော့ ပြုတ်ကျသွားမှာ။ ဒါပေမယ့် လူကြီးတွေကို တင်ပြလိုက်တော့လည်း အော်ဒါထွက်ပြီးတဲ့အတွက်ကြောင့် မသွားလို့မရဘူးဆိုတော့ သွားရတာပဲ။ သွားတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီတုန်းက ကားလမ်းမရှိတဲ့ အတွက်ကြောင့် မြိတ်ကို ပထမဦးဆုံး လေယာဉ်စီး သွားရတယ်။ မြိတ်ရောက်တော့မှ ရေလမ်းကနေ ပုလောမြို့ကိုသွားရပါတယ်။ ပြီးတော့အဲဒီအချိန်မှာက ABSDF ကျောင်းသားတပ်ဖွဲ့တွေရှိတယ်။ ကရင်လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့တွေရှိတယ်။ သူတို့က အဲဒီရေလမ်းခရီးမှာ ရံဖန်ရံခါပစ်ခတ်တာပေါ့။ အဲဒီလိုပစ်ခတ်တဲ့အတွေ့အကြုံကို အနော ကိုယ်တိုင် နှစ်ခါတိတိကြုံခဲ့ရတယ်။ ကြောက်တော့ကြောက်တာပေါ့။ စက်လှေကလည်း သစ်သားဘော်ဒီကြီးတွေ။ အနောက ရေမကူးတတ်တဲ့ အခါကျတော့ သစ်သားဘော်ဒီမှာ ရေတွေလာရိုက်တာကိုကြည့်ပြီး အခုနေ ငါပြုတ်ကျသွားရင် ငါသေမှာပဲဆိုတဲ့ အဲဒီအတွေးမျိုးပဲရှိတာပေါ့နော်။ အဲဒီ တနင်္သာရီတိုင်း၊ ပုလောမှာ အနော နှစ်နှစ်ခွဲတာဝန်ထမ်းဆောင်ရတယ်။ နောက်တစ်ခုက အဲဒီအချိန်ကအဲ့ဒီမှာ အနောအတွက် နေဖို့အိမ်မရှိဘူး။

ကိုယ်တာဝန်ကျတဲ့ မိခင်နဲ့ကလေးစောင့်ရှောက်ရေးဌာနလေးမှာပဲ နေ့ခင်း ဘက်မှာ အမေတွေကိုဗိုက်ကြီးသည်တွေကိုကြည့်ပြီးရင်ဗိုက်ကြီးသည်တွေ ထိုင်သွားတဲ့ ခုံလေးတွေကို အနောကညကျရင် ပြန်စီပြီးတော့ခင်းပြီးတော့ အိပ်ခဲ့ရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အနောကတော့ ရောက်တဲ့နေရာမှာ ပစ်တိုင်းထောင်လိုပဲနေတယ်။ အဲဒီမှာ နေနေတုန်းကို လက်နက်ကြီးနဲ့ လေးငါးခါလောက် အပစ်ခံရသေးတယ်။ အနောနေတဲ့ အနားကို လက်နက်ကြီး ကျတယ်။ တော်သေးတယ်။ အနောကိုတော့ မထိဘူး။ အဲဒီအချိန်က ပါဆယ်လက်ပစ်ဗုံးပေးတဲ့စနစ်ကလည်း ရှိသေးတယ်။ ပြီးတော့အဲ့ဒီအချိန်က သောင်းကျန်းသူရှုံ့ချပွဲတွေ ဘာတွေလည်းလုပ်ရ သေးတယ်။ အနောသည် အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်နေတဲ့အတွက် စင်ပေါ် တက်ပြောရတာတွေဘာတွေလုပ်ရတာပေါ့။ အဲဒီလိုလုပ်တဲ့အခါမှာ တစ်ခုကြောက်ရတယ်။ ကရင်မ၊ ကရင်ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးတော့ ကရင် သောင်းကျန်းသူရှုံ့ချပွဲမှာ တက်ပြောနေရရင် သူတို့တွေကလည်း အနောကို အန္တရာယ်ပြုနိုင်တယ်လေ။ ဒါပေမယ့် အနောဆီကိုလာလာပြီး ဆေးကုနေတဲ့ ရွာသားတွေကလည်း ကရင်လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့တွေပဲ။ သူတို့ကို ပြောပြထားရတယ်။ ငါတော့ ဒီလိုဒီလိုတက်ပြောဖို့ရှိတယ်။ ငါ့ကို အန္တရာယ် မပြုနဲ့နော်လို့။ သူတို့ကလည်း ရပါတယ်.... ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးတဲ့။ အဲဒီကနေပဲ ကြိုးစားပြီးတော့ ဘွဲ့လွန်ကိုဖြေခဲ့ရတာပေါ့။ ဘွဲ့လွန်တက်ဖို့ဆိုပြီး ကျူရှင်တွေဘာတွေလည်း မတက်ရပါဘူး။

ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန် ဒေါက်တာနော်မာသေး

လူတစ်ယောက်ကို ခွဲစိတ်ကုသဖို့ဆိုတာ တကယ်ခွဲသင့်ခွဲထိုက်တဲ့ လူနာကိုခွဲဖြစ်ဖို့ တကယ်မခွဲသင့်တဲ့လူနာကိုမခွဲမိဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရတာ ဟာ အရမ်းကိုအရေးကြီးပါတယ်။ နေပြည်တော် ကုတင်တစ်ထောင်ဆေးရုံ ဆိုတာကတော့ ကုတင်သုံးရာဆေးရုံအနေနဲ့ စပြီးတော့လုပ်တာပါ။ ဒီဆေးရုံကို ကုတင်သုံးရာဆေးရုံအဖြစ် စတည်ကတည်းကခွဲစိတ်အထူးကု ဆရာဝန်အနေနဲ့ တာဝန်ချထားပေးခြင်း ခံရပါတယ်။ အဲဒီအချိန် ရောက်ခါ စတုန်းကလည်း အခက်အခဲတွေ အများကြီးပဲ။ စားရေးသောက်ရေးလည်း ခက်တယ်။သွားရေးလာရေးလည်းခက်တယ်။မိသားစုနဲ့ဆက်သွယ်ဖို့လည်း ခက်တယ်။ ဒီကို ၂၀၀၆ ခုနှစ်မှာ စရောက်တဲ့အချိန်မှာ လေးနှစ် လောက်က အိမ်ကနေ ဆန်နဲ့ဆီယူပြီးတော့မှ စားရတဲ့ဘဝပေါ့နော်။ ဒါပေမယ့်လို့ ဘာကြောင့်လဲတော့ မသိဘူး။ ဘုရားပေးထားတဲ့အင်အားပဲလား၊ ဒါမှ မဟုတ် မိဘဆရာတွေရဲ့သွန်သင်မှုကြောင့်ပဲလား။ အနော ကတော့ ဒီလိုပဲ ကျော်လွှားပြီးတော့နေထိုင်ခဲ့တာပါပဲ။

တစ်ခုခုဆိုရင် ဆက်သွယ်ရေးတွေ မကောင်းခင်ကတည်းက၊ မိုဘိုင်းဖုန်းတွေမရခင်ကတည်း ကြိုးဖုန်းနားမှာပဲ နေပြီးတော့ ဘယ်အချိန် အရေးပေါ်ကိစ္စထဖြစ်မလဲ စောင့်နေတယ်။ ကိုယ်နဲ့ သိတဲ့လူမှမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းမှ မဟုတ်ဘူး။ လူနာအတွက်ကို စိတ်ပူပြီးတော့မှ အမြဲတမ်း တာဝန်ချိန် သတိရှိရှိနဲ့နေခဲ့တာပေါ့။ အများအားဖြင့် ခွဲစိတ်ဆရာဝန်တွေက အမျိုးသားများတယ်။ အခုအခါမှာတော့ အမျိုး သမီးခွဲစိတ်ဆရာဝန်တွေလည်း အများကြီး ဖြစ်လာပါပြီ။ မြန်မာပြည်မှာရော နိုင်ငံတကာမှာရောပေါ့။ ဆာဂျင်ဆိုတာကတော့ ပညာဉာဏ်ကို သုံးရတာ တင်မကဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့အားကိုလည်း သုံးရတယ်။ ဆာဂျင်ဖြစ်တဲ့ အတွက်ကြောင့်မို့လို့ အချိန်နဲ့တပြေးညီ အလုပ်လုပ်ရတာရှိတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရလို့ရှိရင် ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်အချိန်ဆိုတာ နည်းတယ်။

rdm;pkb0

အနော်မှာက ကလေးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ အနော်ရဲ့အမျိုးသား ကလည်း အနော်ကို တော်တော်လေးပံ့ပိုးပေးပါတယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် အနော်က မိန်းမတစ်ယောက်လုပ်ရမယ့်တာဝန်ကို သိပ်မယူရပဲနဲ့ အနော်ရဲ့အလုပ်ကိုပဲ နစ်မြှုပ်ပြီးလုပ်လို့ရတာပေ့ါ။ တကယ်တော့ အဲဒါက စိန်ခေါ်မှုတစ်ခုပါပဲ။ မိန်းမဆာဂျင်တစ်ယောက်အတွက် စိန်ခေါ်မှုတွေက များတယ်။ အဲ့ဒီစိန်ခေါ်မှုတွေကိုကျော်လွှားဖို့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း လည်းလုပ်လို့မရဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့မိသားစုက အများကြီးကူညီရတယ်။ အိမ်ထောင်မရှိသူဆိုရင်လည်း အဖေ၊ အမေ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေက ကူညီပေးရတာပေ့ါ။ အိမ်ထောင်ရှိတဲ့သူဆိုရင်လည်း သူ့အိမ်ထောင်ဖက်နဲ့ မိသားစုပေ့ါ။ တချို့နောက်ဆုတ်လိုက်ရတဲ့ ဆရာဝန်မတွေအများကြီးရှိ တယ်။ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီးတော့ အလုပ်က ထွက်လိုက်တယ်။ ဘွဲ့လွန်တွေ အောင်ပြီးသွားပေမယ့် တာဝန်ချတဲ့နေရာတွေ မသွားနိုင်ဘူး အဲ့လိုမျိုးတွေပေ့ါ။

ဝန်ထမ်းဆိုတဲ့အခါကျတော့လည်း အသက် ၆၀ ပြည့်ရင်တော့ မိမိရဲ့ဌာနကနေပြီးတော့မှ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်နည်းသွားလို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် အသက်ပြည့်သွားလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ထွက်ခွာကြရတာပေ့ါ။ အနော်လည်း သိပ်မကြာခင်မှာ အနားယူရတော့မယ်။ အဲဒီအခါကျရင် စားဝတ်နေရေး ရပ်တည်မှုတစ်ခုအတွက် စဉ်းစားရတာပေ့ါ။ အနော်က ဆေးကုတဲ့အလုပ်ပဲ လုပ်တတ်တာ။ အဲဒီတော့ အနော်အနေနဲ့ The Mirror ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံလေးတစ်ခု တည်ထောင်ထားပြီ။ နေပြည်တော်၊ ဒက္ခိဏာသီရိမြို့နယ်မှာပေ့ါ။ ဒါပေမယ့် အနော်ပင်စင်သွားပြီးတဲ့အချိန် မှာလည်း ကိုယ့်ရဲ့အတတ်ပညာကို လက်ဆင့်ကမ်းပေးမယ့်တာဝန်တွေ ကတော့ ဆက်လုပ်သွားမှာပါ။

0;Daq ifb&pUf wf

အနော်က နိုင်ငံတော်တာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်နေတဲ့အချိန်မှာ မိဘနဲ့မနေခဲ့ရဘူး။ အမေကတော်တော်ကြီးကို နေမကောင်းတဲ့အချိန်မှာလည်း အမေ့အနားမှာမရှိခဲ့ဘူး။ဒါပေမယ့်လို့ အနော်က မနက်မိုးလင်းလာလို့ လူကြီးသူမလူအိုတစ်ယောက်ယောက်ကို ကြည့်ပေးရတဲ့အခါ အနော်ကြည့်ပေးခဲ့တဲ့ကုသမှုသည် အမေ့ဆီကိုရောက်ပါစေဆိုတဲ့ ဆန္ဒလေးတော့ ရှိတယ်။

အနော်တို့ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်မှာ သခင်ယေရှုရဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်တစ်ခုက CURE ဆိုတာရှိတယ်။ သူတစ်ပါးရဲ့ နာကျင်မှုကို သက်သာစေတာပေ့ါ။ အနော်ကလည်း ဘယ်လိုခံယူထားလဲဆိုတော့ ငါဟာ ဆေးကုသတဲ့အလုပ်ကိုလုပ်နေတဲ့အတွက်ကြောင့် သခင်ယေရှုရဲ့ လုပ်ငန်းတာဝန်တစ်ခုကို လုပ်နေတယ်လို့ခံယူထားတယ်။ အနော်အတွက် ဆောင်ပုဒ်တစ်ခုလည်းဖြစ် ကုသရေးပိုင်းက သူနာပြုတွေ၊ ဆရာဝန်တွေကိုလည်း အမြဲပြောတာကတော့ Consider everbody as yourself.... ကိုယ်နဲ့ကိုယ်ချင်းစာပါ။ ငါဖျားလို့နာရင် ငါ့ကိုဘယ်လိုပြုစုစေချင်သလဲ။ အဲဒီပြုစုစေချင်လိုက်တဲ့အတိုင်း လူနာတွေကိုပြုစုပါပေ့ါ။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ခုကတော့ Heard you took the big step, Get Well Soon ဆိုတာပါ။ အခက်အခဲတွေအများကြီး သင်ကြုံခဲ့ရတယ်။ မကြာခင် ကောင်းသွားမှာပါပေ့ါ။ ဒါလေးက အနော် ကျောင်းသားဘဝကတည်းက ဆောင်ပုဒ်လေး။ အနော်အတွက် လိုဂိုလေးလည်း ဖြစ်တယ်။ လူနာတွေအတွက်လည်း ဖြစ်တယ်။ အနော်မှာလည်း အခက်အခဲတွေ၊ ဒုက္ခတွေ အများကြီးရှိခဲ့တယ်လေ။ ဒါလေးကအနော်ကို အမြဲအားပေးခဲ့တာ။

အနော်အနေနဲ့ကတော့ မြန်မာအမျိုးသမီးအားလုံးကို ပညာတတ်စေချင်တယ်။ ပညာကို လေ့လာစေချင်တယ်။ ပညာတတ်ပြီးရင်လည်း ကိုယ်တတ်တဲ့ပညာကို အကျိုးရှိစွာအသုံးချစေချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိပါတယ်။ ။

tjynfjynfqkd *sL'kdzOHy&U
toufti,fqkHkdvluD

rcif;rfajrol

Ekdifiuf&;Gifb0ukDYTwGuf
,ay;r,fqkdifref Ekdifivluf
HyJvm&ifa&Twpfqk0r,fuJ
'D'kdoifufuDkdykcyfjyD
oifay;r,fqkdifa&Twpfqkn
jzpfEkdiw,f av;qknf jzpfEkdiw,f

ဂျူဒိုအားကစားကိုဝါသနာပါလွန်းလှတဲ့ မခင်ချမ်းမြေ့သူဟာ ပထမဆုံးပြိုင်ပွဲမှာပဲ ရွှေတံဆိပ်ဆုကိုရရှိခဲ့သူဖြစ်ပြီး မြောင်းမြမြို့မှာဆိုရင် ဂျူဒိုဆိုတာနဲ့ သူမနာမည်ကိုတွဲသိလာရတဲ့အထိပွဲတိုင်းကျော်တဲ့အဆင့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ မြို့နယ်အဆင့်ပွဲတွေမှာ အောင်ပွဲတွေဆက်တိုက် ရရှိလာပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ အသက် ၁၁ နှစ်အရွယ်မှာ ရန်ကုန်မြို့ကပြိုင်ပွဲတွေ စပြိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ပြိုင်တဲ့ပွဲတိုင်းမှာ ရွှေတံဆိပ်ရခဲ့တာကြောင့် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးနဲ့ ဆည်မြောင်းဝန်ကြီးဌာနရဲ့ ဌာနဂုဏ်ဆောင်အားကစားသမားနဲ့ နိုင်ငံလက်ရွေးစင်လည်း ဖြစ်လာပါတယ်။ သူဟာ အသက် ၉ နှစ်အရွယ်ကစလို့ ဂျူဒိုအားကစားမှာ ထူးချွန်အောင်မြင်ခဲ့တဲ့အပြင် အသက် ၂၆ နှစ် မှာပဲ နိုင်ငံတကာအသိအမှတ်ပြု အမျိုးသမီးဒိုင်အဖြစ်လည်း ရွေးချယ်ခံရပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူဟာ ဂျူဒိုအားကစားမှာ အသက်အငယ်ဆုံး နိုင်ငံတကာအသိအမှတ်ပြု ဒိုင်လူကြီးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်လာပါတယ်။

Photo: Thant Sin Tun

*sL'tdm;upm;orm;b0tp

ဂျူဒိုကို အသက် ၉ နှစ်မှာစကစားတာ။ စစချင်းကစားတဲ့အခါမှာ ဂျူဒိုဝတ်စုံက အရမ်းကြမ်းတော့ အဲဒါကိုကြာကြာမြဲအောင်ကိုင်နိုင်ဖို့ အတွက်ဆိုရင် အုတ်ခဲကို ကိုင်ပြီးတော့မှ လေ့ကျင့်ရတယ်။ ပြီးရင် အပင်တွေမှာ စက်ဘီးရဲ့ကျွတ်တို့တာယာတို့ကို ချည်ပြီးတော့ အဲဒါတွေကိုဆွဲရတယ်။ အဲဒီအချိန်ကဆိုရင်ကိုယ်ကကလေးလည်းဖြစ်တယ်။ပိစိလေးလည်းဖြစ်သေးတယ်။ မိန်းကလေးလည် း ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်ဝိတ်ကလည်း ဟိုမမှီဒီမမှီနဲ့။ အုတ်ခဲတစ်လုံးကိုတောင် မနည်းကိုင်ရတယ်။ ဆရာတို့ကလည်း သိတယ်။ အဲဒီတော့ ဆရာကချမ်းမြေ့သူ ဒီအုတ်ခဲတစ်လုံးကိုပဲ လက်နှစ်ဖက်ကိုင်ပါလို့ ပြောတယ်။ ဆရာပြောချင်တာက တစ်လုံးကိုဟိုဘက်ဒီဘက်ကိုင်လိုက်ရင် ချမ်းမြေ့ အနေနဲ့ဆိုရင် အတော်ပဲပေါ့။ ကိုယ်ကလည်း သူများတွေ တစ်ဖက်တစ်လုံးကိုင်နေတာ...ငါ့ကိုကျတော့ဆရာက ဒီလိုမျိုးခိုင်းရသလား

ဆိုပြီးတော့ သူများတွေလိုရအောင်လုပ်တာပဲ။ အကြိမ်ငါးဆယ်ဆိုလည်း ရအောင်လုပ်တာပဲ။ အဲ့ဒီလိုဆိုတော့ လက်တွေကလည်း အံသေပြီး ပြန်ဆန့်လို့ မရတော့ဘူး။ အဲ့ဒီတော့လည်း လက်ကောက်ကြီးအတိုင်းပဲ အိမ်ကိုပြန်သွားတယ်။ ဘယ်လိုမှကို ပြန်ဆန့်လို့မရဘူး။

အဲ့ဒီလိုလေ့ကျင့်ရင်းနဲ့ပဲပထမဆုံးပြိုင်ပွဲအဖြစ်လူသစ်သက်ငယ်တန်း ဆိုတဲ့ပြိုင်ပွဲကို မြောင်းမြကမိုးလုံလေလုံအားကစားရုံထဲမှာ ပြိုင်ရတယ်ပေါ့။ အဲဒီပွဲကို ဝင်ပြိုင်မယ်ဆိုတော့ ဝိတ်ချိန်ကြည့်တယ်။ ချိန်ကြည့်တော့ ဝိတ်တန်းက မမီဘူးဖြစ်နေတယ်။ အဲ့ဒီမှာ ဝိတ်တန်းမမီရင် ပေးမပြိုင်နဲ့ ဆိုပြီးတော့ သင်ပေးတဲ့ဆရာတွေက ပေးမပြိုင်ဘူး။ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ပညာကို အတင်းကြီးပဲသိချင်နေတာလေ။ ကိုယ့်အရည်အချင်း ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဆိုတာကို စမ်းချင်တာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ဆရာ့ကိုအပူကပ် တယ်။ အများသူငါရှေ့မှာ ဘောင်ဝင်အောင်တော့ လုပ်ရတာပေါ့။ လက်မှာ နာရီတွေအများကြီးပတ်တယ်။ အင်္ကျီကို လက်ရှည်ဝတ်တယ်။ ဘောင်းဘီကျတော့လည်း အထဲမှာ ရေစိုဘောင်းဘီထပ်ဝတ်သေးတယ်။ အဲဒီတော့မှဝိတ်ကလေးလာမှာလေ။ပြီးရင်ဘောင်းဘီရဲ့အတွင်းအိတ်ထဲမှာ အလေးတုံးလေးတွေ ထည့်ချုပ်ထားရတယ်။ ကိုယ့်ဝိတ်က ဘယ်လောက် လိုနေ တယ်ဆိုတာ ကိုယ်ကသိနေတာကိုး။ အဲဒီတော့မှ ဝိတ်ကပြည့်သွားပြီး ဝင်ပြိုင်လို့ရသွားတယ်။ ပထမဆုံးချတဲ့ ပြိုင်ပွဲမှာပဲ ရွှေတံဆိပ်ရတာပဲ။

Ekdfhuf&,Gif*sL'k&m;upm;or&m;

တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းဖြေပြီး ရန်ကုန်ကို ရောက်လာတော့ အောင်ဆန်း ကွင်းမှာ တစ်လလေ့ကျင့်ရတယ်။ အဲ့ဒီမှာ အခန်းလေးပေးထားတယ်လေ။ တစ်ယောက်တည်း နေရတယ်။ မနက်ဆိုရင် ကွင်းဆယ်ပတ်ပြေးရတယ်။ ကိုယ်ကလည်း ဟာ .. ငါ ကွင်းဆယ်ပတ်ပြေးရင်တော့ ရန်ကုန်လူတွေကို ခံချနိုင်မှာပဲ ဆိုပြီးတော့ ဇောနဲ့ပြေးတာပဲ။ တကယ်ဆို နှစ်ပတ်သုံးပတ်ပြေး ရင်ပဲ မောနေပြီ။ ညနေဆိုရင် မြန်မာနိုင်ငံဂျူဒိုအဖွဲ့ချုပ်ကို သွားတယ်။ သူတို့ ကို လေ့ကျင့်တဲ့ပုံစံတွေအတိုင်း ပြောပြရတယ်။ ဆရာတွေကလည်း ကြိုဆို တယ်။ သိတဲ့အတိုင်းပဲ ဂျူဒိုအားကစားက အသားနာပြီး ချွေးတွေထွက်ပြီး အပင်ပန်းခံပြီး ဆော့ရတဲ့ကစားနည်းဆိုတော့ ဒီလောက်ထိဝါသနာပါပြီး နယ်ကတောင်မှ တက်လာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အရမ်းကို

ကြိုဆိုကြတာပေါ့။ ကြိုဆိုပြီးတော့ သေချာလေ့ကျင့်ပေးကြတယ်။ သင်ပေးကြတယ်။ အဲ့ဒီလေ့ကျင့်တဲ့ တစ်လအတွင်းမှာပဲ လက်ရွေးစင်ရွေးဖို့အတွက် ပြိုင်ပွဲကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ အောင်ဆန်းကွင်းမှာပဲ ကျင်းပတာပေါ့။ အဲ့ဒီပြိုင်ပွဲမှာပဲ ဂျူဒိုအဖွဲ့ချုပ်က အရှေ့တောင်အာရှအားကစားပြိုင်ပွဲမှာ ရွှေတံဆိပ်နှစ်ခုရထားတဲ့ လက်ရွေးစင်ကိုနိုင်ပြီး လက်ရွေးစင်အဖြစ် ရွေးချယ်ခံလိုက်ရတယ်။

tjynfjynfqdkif&m'kdifvluD;Djzpfbk

ကိုယ်ကနည်းပြလုပ်ရတာကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ ပြီးတော့ နိုင်ငံလက်ရွေးစင်ဘဝကြီးနဲ့ ရွှေတံဆိပ်တွေ ယူပေးမယ်ဆိုရင် မြန်မာနိုင်ငံအလံကြီး ခြုံပြီး ပြန်လာရင် ရွှေတစ်ဆုပဲရမယ်။ ကိုယ်က ဒီဂျူဒိုအသင်းကြီးကိုအုပ်ချုပ်ပြီးတော့သင်ပေးမယ်ဆိုရင် ရွှေတံဆိပ်ငါးဆုလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ လေးဆုလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါတွေကို ကိုယ်ကအများကြီးပဲပွားပေးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးနဲ့နည်းပြလုပ်မယ်ဆိုပြီးတော့ ဆရာ့ကို ကတိပေးလိုက်တော့ ဆရာက နည်းပြလိုင်းကိုလုပ်ပေးလိုက်တယ်။

၂၀၀၂ခုနှစ်မှာအာဆီယံငါးနိုင်ငံက ဂျူဒိုဆရာကြီးတွေရောက်လာချိန်မှာ နည်းပြတစ်ယောက်အဖြစ် အရွေးချယ် ခံရတယ်။ အဲ့ဒါပြီးတော့ ၂၀၀၃ မှာ တစ်ကမ္ဘာလုံးကလက်ခံတဲ့ IGS အဆင့် ခါးစည်းအနက်ရပြီးတော့ အမျိုးသမီး ဒိုင်လူကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် ရွေးခံရတယ်။ ၂၀၁၀ မှာလည်း ခါးစည်းအနက်နောက်တစ်ဆင့်ကို ထပ်အောင်ပြီးတော့ နိုင်ငံတကာအသိအမှတ်ပြု အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာဂျူဒိုအဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ဒိုင်လူကြီး ဖြစ်လာတယ်။ ပုံမှန်အားဖြင့် သူတို့ကအသက် ၃၀ မှ ဒိုင်လိုင်စင်ပေးတာ။ ဒါပေမယ့် ချမ်းမြေ့က ကစားတဲ့သက်တမ်းရယ်၊ နည်းပြလုပ်တဲ့ သက်တမ်းရယ်၊ ခါးစည်းအနက်ရထားတဲ့ သက်တမ်းရယ်က အရမ်းကြာခဲ့ပြီ။ အဲ့ဒီပထမဆုံး ခါးစည်း အနက်ရခဲ့တဲ့အချိန်က အောင်လက်မှတ်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာကြီးက အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာဂျူဒိုအဖွဲ့ချုပ်က လေးစားရတဲ့သူလည်းဖြစ်နေတော့ ချမ်းမြေ့က အရည်အချင်းမီတယ်လို့ သတ်မှတ်ခံရပြီး အသက် ၂၆ နှစ် မှာပဲ အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာဂျူဒိုအဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ ဒိုင်လိုင်စင်ကို ပေးလိုက်တာ။

en,fjywpfa , mu&pbdJuf

အားကစားဆိုတာက အကုန်လုံးက ပူးပေါင်းပြီးလုပ်လေ့ အကျိုးရှိလေပဲ။ ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့အလံကို သူများက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ ထပြီး အလေးပြုရတာ ဒီအားကစားတစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဒီအားကစားကပဲ လုပ်နိုင်တာလေ။ အဲ့ဒါကြောင့်မို့လို့ လူငယ်တွေခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားရမှာက ကိုယ့်အင်အားလေးပဲ စိုက်လိုက်ရုံလေးနဲ့ အချိန်မှန်လေး လေ့ကျင့်ရုံလေးနဲ့ တိုင်းပြည်ကို တစ်ထောင့်တစ်နေရာက ကူညီပေးရာရောက်တယ်ဆိုတာရယ် ဒီအားကစားလေးတစ်ခုလုပ်ပြီးတော့ ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့အလံကို နိုင်ငံတကာက တရိုတသေကြီးနဲ့ထပြီး အလေးပြုကြတဲ့အရသာကို ခံစားကြည့်လိုက်စမ်းပါလို့ တိုက်တွန်းချင်တယ်။ ။

tm&ySxrqkdfum , AveSym , uefrf tvS, f

eef;av m0f c rf;

yxr&wdkuf Hkd
edkif iH tvHm ay;w , f av/
Edkif iHtvHk ay;w Ji cusawmh
ukdb omuk d ft wd ro0 rf; om w , f
olm;Ed rf Suk d tm r S; t vHm aw , f av/
ajymi&& if aw muk d tm Hkd b G , f DS
u Gwmayjae f

ကာယအလှမယ်အဖြစ် ပြည်တွင်းက ပြိုင်ပွဲအဆင့်ဆင့်ကို ပထမဆု ပေါင်းများစွာနဲ့ ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ပြီး အာရှအဆင့်မှာ မြန်မာပြည် အတွက် ပထမဆုံးရွှေတံဆိပ်ကို ဆွတ်ခူးပေးသူကတော့ မန္တလေးသူလည်းဖြစ် ရှမ်းတိုင်းရင်းသူလည်းဖြစ်တဲ့ နန်းလောဝ်ခမ်းပါ။ သူ့ရဲ့အဖေကတော့ ကာယကြံ့ခိုင်မှု အားကစားသမားအဖြစ်ကို လက်မခံပဲ သမီးဖြစ်သူကို ငြင်းဆန်ခဲ့ပါတယ်။ နန်းလောဝ်ခမ်းကတော့ အာရှနိုင်ငံတော် တော်များများ ဝင်ပြိုင်ကြတဲ့ ၂၀၁၅ ခုနှစ် အာရှအဆင့်ကာယဗလနဲ့ ကာယကြံ့ခိုင်မှုပြိုင်ပွဲမှာ ပထမဆု၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ် အာရှအဆင့်ပြိုင်ပွဲမှာ တော့ နံပါတ် ၄ နဲ့ ၂၀၁၆ ကမ္ဘာ့အဆင့်ပြိုင်ပွဲမှာ နံပါတ် ၆ ရခဲ့ပြီးဖြစ်သလို နောက်ထပ် နိုင်ငံတကာအဆင့်ပြိုင်ပွဲတွေအတွက် အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်ပြင်ဆင်နေပါတယ်။ အဖေလက်ခံလာတဲ့အထိ ကြိုးစားသွားဖို့အတွက်ကိုလည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပါတယ်။ ပထမဆုံး နိုင်ငံတကာပြိုင်ပွဲကနေစလို့ မြန်မာတွေ အတွက် ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာတွေကို သယ်ဆောင်လာနိုင်ခဲ့တဲ့ ကာယကြံ့ခိုင်မှုအလှမယ် နန်းလောဝ်ခမ်း ဘယ်လိုကြိုးစားခဲ့ရသလဲ။

UTH
ASIAN BODY
& PHYSIQU
CHAMPIO
WBPF

မန္တလေးကျုံးရဲ့ လေးဖက်လေးတန်အကွာအဝေးက ရှစ်မိုင် အထိ ရှိပါတယ်။ နန်းလောဝ်ခမ်းကတော့ ဒီရှစ်မိုင်ခရီးကို နေ့တိုင်းပဲ လေ့ကျင့်ပါတယ်။ ကျုံးဘေးမှာ မပြေးဖြစ်ဘူးဆိုရင် မန္တလေးတောင်ကို အတက်အဆင်း ၅ ကြိမ် ဆက်တိုက်လုပ်ပါတယ်။

"၂၀၁၃ တစ်ခါပြိုင်ဖူးတယ်။ ၂၀၁၄ တစ်ခါပြိုင်ဖူးတယ်။ ရွှေမန်းမောင် ရွှေမန်းမယ်ပေါ့နော်။ ပြီးတော့ ၂၀၁၄ ဆယ်လပိုင်းမှာ လူရွေးပွဲရှိတယ်။ အဲ့လူရွေးပွဲပြီးတော့ ၁၁ လပိုင်းလောက် မှာ မြစ်ကြီးနားမှာလုပ်တဲ့ တိုင်းနဲ့ ပြည်နယ်ရှိတယ်ပေါ့။ သမီးက အဲ့ဒီတိုင်းနဲ့ ပြည်နယ်ပွဲကို သွားရမယ်ပေါ့။ လူရွေးပွဲထဲ ပါသွားတယ်။ပါသွားတဲ့အချိန်ကျတော့ ပျော်လည်းပျော် စရာ ကောင်းတယ်။ ဆရာတွေလည်း အများကြီး။အဲ့မှာ စပြီးသမီးအတွေ့ အကြုံတွေအများကြီး ရခဲ့တယ်။ အစားအသောက်ကအစ ဘယ်လိုစားရမှာ ပြီးရင် အနေအထိုင်ကအစ အကုန်လုံးပေါ့။ ဆရာတွေက နေပြီးဘေးကနေ ဘယ်လိုဘယ်လို ဆိုတာ ပြောပြတယ်။ အဲ့အချိန်မှ ကိုယ်က ကာယ ဗလလောကထဲကို ထဲထဲဝင်ဝင် သိသွား တယ်။"

" အဲဒါနဲ့ ပြိုင်ပွဲတွေ ဆက်တိုက်ပြိုင်ဖြစ်တယ်၊ တိုင်းနဲ့ပြည်နယ်တို့ နောက်ပြီး အမျိုးသားအားကစားပွဲတော်တို့... ပြိုင်တိုင်းလည်း ပထမဆု ရတယ်။ အဲဒါနဲ့ပထမဆုရတော့ လူကပိုပြီးတော့မှ စိတ်ကပိုပြီးတော့မှ ထက်သန်လာတာပေါ့နော်။ အဲဒါနဲ့ပဲ ၂၀၁၅ နှစ်လပိုင်းမှာ ပြည်ထောင်စုနေ့မှာပြိုင်တယ်။ ပြည်ထောင်စုနေ့ပြီးမှ အိုလံပစ်မယ်။ အဲဒါပြိုင်ပြီးတော့မှ သူတို့က လက်ရွေးစင်အဖြစ်ရွေးတယ်။ ရွေးတော့သမီးက ပါသွားတယ်။ ပါသွားတော့ ဘယ်နိုင်ငံပြိုင်ရမလဲဆိုတော့ ဥဇဘက်ကစ္စတန်မှာ ပြိုင်ရမယ်တဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ပထမဆုံး ရွှေရခဲ့တာပေါ့နော်။ အဲ့ဒီအချိန်က နောက်ဆုံး

ခေါ်ဖို့လူ ၃ ယောက်ပဲ ကျန်တယ်။ တရုတ်ရယ်၊ ကာဂျစ္စတန်ရယ်၊ သမီးရယ်… တရုတ်က တတိယဆိုလိုက်တော့ ကာဂျစ္စတန်က ကောင်းတာ ပေါ့နော်.. သူပဲ ပထမရလောက်မှာပေါ့.. ကိုယ်ဒုတိယရလည်းကောင်းတာပေါ့ဆိုပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တွေးနေချိန်မှာ ကဂျစ္စတန်ကိုခေါ်တဲ့ အချိန်မှာ နောက်ဆုံးကျန်တာက သမီးကျန်တာပေါ့နော်။ အဲဒီအချိန် ပထမရတဲ့နိုင်ငံကို နိုင်ငံတော်အလံ လွှင့်ပေးတယ်လေ။ နိုင်ငံတော်အလံကို လွှင့်ပေးတဲ့အခါကျတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာတယ်။ သူများနိုင်ငံမှာ ကိုယ့်နိုင်ငံအလံလွှင့်ရတယ်လေ။ ပြောရရင်တော့ ကိုယ့်နိုင်ငံကိုသွားပြီးမှကြွားရတာပေါ့နော်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်နိုင်ငံအလံလည်း လွှင့်ထားတယ်။ ကိုယ်နိုင်ငံသီချင်းလည်း ဖွင့်ထားတယ်ဆိုတော့ အဲ့ဒါ ငါတို့နိုင်ငံကွ…ငါတို့နိုင်ငံရတာပေါ့…ဝမ်းသာပီတိတော့တော်တော်ဖြစ်ပါတယ်။"

အာရှအဆင့်ပြိုင်ပွဲမှာ အောင်ပွဲရခဲ့တဲ့ နန်းလောဝ်ခမ်းဟာ ကမ္ဘာ့အဆင့်ပြိုင်ပွဲအထိမြန်မာနိုင်ငံ ကိုယ်စားပြုပြီး သွားရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်ရရှိခဲ့ပါတယ်။

"၂၀၁၅ကမ္ဘာ့ပွဲတုန်းက…အဲ့ဒီတုန်းကသမီးကသွားပြိုင်ပြီးပြန်လာတဲ့ အခါကျတော့ သမီးက နံပါတ် ၆ ပဲရတယ်။ ဆရာက ဒုတိယ ရတယ်။"

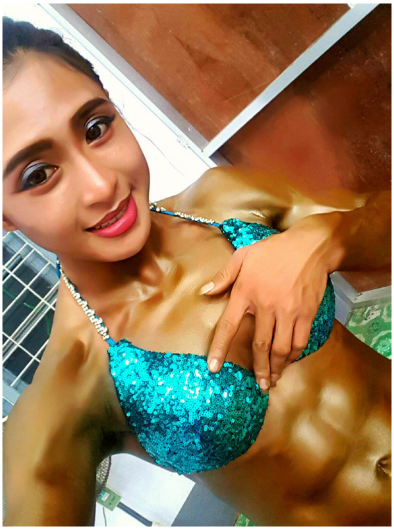

၂၀၁၆ ဘူတန်နိုင်ငံမှာ ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ အာရှအဆင့်ပြိုင်ပွဲ အတွက်ရွေးချယ်စေလွှတ်ခဲ့ရသူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း နန်းလောဝ်ခမ်းပဲ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘဝဆိုတာ အောင်မြင်မှုတွေ အမြဲတမ်း ရှိမနေတတ်ပါဘူး။

"အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင်ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းက သမီးနံပါတ် ၄ ပဲ ရတယ်။ စိတ်လည်းမကောင်းဘူးပေါ့နော်။ အဲ့တုန်းက သမီးပြိုင်ရတဲ့နိုင်ငံက နိုင်ငံပေါင်း

၃၀ ကျော်နဲ့ တူတယ်။ သမီးကိုယ်သမီးလည်း 1 to 3 တော့ဝင်မယ်ပေါ့လေ။ အဲ့ဒီတုန်းက နည်းနည်းတော့ စိတ်ကြီးဝင်မိ သလို ဖြစ်တာပေါ့နော်။ သူက နောက်ဆုံးနာမည်ခေါ်တော့ ၅ ခေါက်ခေါ်တယ်။ ၅ ခေါက်စလုံးပါတယ်။ အဲဒီလိုပါပြီဆိုတော့ ကိုယ်က 1 to 3 အထိ သေချာတယ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် 1 to 3 ထဲမပါပဲနဲ့ နံပါတ် ၄ ပဲ ဝင်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ်ကမပြုံး နိုင်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်နိုင်ငံအတွက် ကိုယ်က သူများနိုင်ငံ ရောက်နေတဲ့အချိန် မပြုံးနိုင်လည်း ပြုံးရတာပေါ့လေ။ အဲဒီအချိန်ပြုံးထားပြီးတော့မှ တော်သေးတာပေါ့ ငါ နံပါတ် ၅ မရတာလို့ ကိုယ့်ဘာသာတွေးပြီးတော့မှ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးလေ အကောင်းဆုံး ကြိုးစားခဲ့တာပဲပေါ့။ နောင်တလည်း ရတာပေါ့နော်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အထင်ကြီးမိတယ်ဆိုတော့လေ...

"အဆင့်လေးနဲ့ပဲ ကျေနပ်ခဲ့တဲ့ နန်းလောဝ်ခမ်းဟာ မျှော်လင့်သလောက် အောင်မြင်မှုမရရှိချိန် စိတ်ဓာတ်အနည်းငယ်ကျနေချိန်မှာ နောက်ထပ် စိတ်ဓာတ် ကျစရာကြုံခဲ့ပါတယ်။ ကာယဗလနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အလှ ပြိုင်ရတဲ့ပွဲတွေကို သူ့ရဲ့အဖေ လက်မခံနိုင်ကြောင်းသိနေတာကြောင့် နန်းလောဝ်ခမ်းနဲ့ သူ့ရဲ့အမေဟာ လျှို့ဝှက်ခဲ့သမျှ ဘူတန်နိုင်ငံပြိုင်ပွဲ အပြီးမှာ သိရှိသွားတာပဲဖြစ်ပါတယ်။

"အဖေကလုံးဝမထောက်ခံဘူး။ ကစားလည်း မကစားခိုင်းဘူး။ ဝတ်ရတာ မိန်းမကောင်း မဟုတ်ဘူး ပေါ့နော်။သူက အားကစား အမြင်နဲ့ မဟုတ်တော့...။ ဒါပေမယ့် သမီးက ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုတော့ ကလန် ကဆန် လုပ် တာ။ မရဘူးဒါပဲပြိုင်မယ်။ အဖေက လုံးဝမလုပ်ခိုင်းဘူး။ လုပ်ရင် အိမ်ပေါ်ကဆင်း။ အဲလိုမျိုး လာတော့ သမီးကလည်း အိမ်ပေါ်ကဆင်း။ ဆင်း ပြီးတော့မှ အမေ့ဆိုင်မှာသွားနေပြီး တော့ ဆက်ကစားဖြစ်တယ်။ အာရှပွဲ ပြန်လာလည်း မသိသေးဘူး။ ကမ္ဘာ့ပွဲ ပြန်လာလည်း မသိသေးဘူး။ နောက်

ဆုံး ဘူတန်ကနေ ပြန်လာမှ အဖေကသိတာ။ သိတဲ့အချိန်ကျတော့ လည်း ကြည့်ဦး...ပြိုင်တာ ဒီလိုတွေပေါ့နော်။ သူကလုံးဝကို မထောက်ခံဘူး အခုထက်ထိ။ သူက အဲ့ဒီကာယဗလကို မလုပ်တော့ဘူးဆိုမှ ငါ့ဆီပြန်ခဲ့... အဲဒီလိုမျိုး...သမီးကလည်း ဆက်လုပ်ဦးမှာလို့ပြောခဲ့တယ်။”

အားကစားဝါသနာကြီးတဲ့ နန်းလောဝ်ခမ်းကတော့ အိမ်မှာ မနေတော့ပဲ သူ့အမေရဲ့ စက်ချုပ်ဆိုင်မှာနေပြီး အလုပ်တွေကူညီရင်း သူ့ရဲ့ဝါသနာကို ဆက်လက်ကြိုးစား လေ့ကျင့်နေပါတယ်။ အမေကတော့ သမီးအောင်မြင်မှုတွေရရှိဖို့ အားလုံးကို ပံ့ပိုးဆောင်ရွက်နေသူပါ။ ဝါသနာနဲ့ အောင်မြင်မှုအတွက် ဖခင်ရဲ့မေတ္တာဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့ နန်းလောဝ်ခမ်းဟာ သူ့အဖေရဲ့ နားလည်မှုကိုပြန်လည်ရရှိဖို့ မျှော်လင့်နေပါတယ်။ အဖေ ပြန်လည် လက်ခံဖို့ဆိုရင် ပိုအောင်မြင်အောင်ကြိုးစားပြရမယ် ဆိုတာလည်း သူနားလည် ထားပါတယ်။

“နောင်တတော့မရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို အောင်မြင်ပြီဆိုရင် အဲ့ဒီအချိန်ကျမှ အဖေတစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့တော့ လက်ခံလာမှာလေ။ အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားရမှာ ကိုယ့်တာဝန်ပေါ့။ ။"

Kamayut MEDIA

jrefmjynma&;a&pDumif;ay:rS
uAsm&GavS;f wpfjDYjubS

q&mra':jrifjrifaZmf

'DAsmav;awGuGwmuvnf
jrefmh,Ofaus;rI'avhvmonf&;pyfDK;xmwmav/
'gaMumifh'DAsmav;awGbif;wLjwGf
uav;awGjrefmh'avhawGuvnf
ykH;DwEkvwfvmr,f aemufyJDsawmh
jrefmh'DukvnfjrwEkvwfvmr,f

လွန်ခဲ့သည့်တစ်နှစ်ကျော်ခန့်အချိန် လူမှုကွန်ရက်မီဒီယာတစ်ခုဖြစ်သည့် ဖေ့စ်ဘွတ်တွင် ရုပ်သံဖိုင်တစ်ခုကို လူကြိုက်များခဲ့သည်။ "နေဝင်စ ချိုးမရယ်ကူ..." အစချီသည့် မြန်မာသံရှတ်ဆိုသည့် အသံနေအသံထားဖြင့် ကြည်လင်ပြတ်သားသော အသံပိုင်ရှင်ကား ကျောင်းစာသင်ခန်းအတွင်းရှိ ဆရာမတစ်ဦး...။ သူသည် မြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်း၊ အပူပိုင်းဒေသရှိ ပေါက်မြို့နယ်တွင် ကဗျာရွတ်ဆိုမနှင့်ပတ်သက်၍ နာမည်ကြီးလာသူတစ်ဦး ...။ ထိုသူသည်ကား " ဆရာမ မြင့်မြင့်ဇော် " သူ ...မည်သည့်အတွက်ကြောင့် နာမည်ကြီးရပါသနည်း။

Photo: Kaung Htet San

"ဖေ့စ်ဘွတ်ပေါ်မှာမတင်ခင်တုန်းက ဒီလိုကဗျာလေးတွေ သင်ရတာကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြောဖြစ်တော့ ကလေးတွေကလည်း ဒီလို လေးတွေ သင်ရတော့ ပိုပြီးမှစိတ်ဝင်စားတယ် ဒီလိုလေးတွေသင်တော့ ဆိုလည်း ဆိုချင်လာတယ် " ဟု ဆရာမကဆိုသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ၁၃ နှစ်အချိန်က ဆရာမဖြစ်ခဲ့ပုံကိုလည်း သူကယခုလို ဆိုသည်။

"ကျောင်းဆရာမကိုတော့ အစတုန်းကအလုပ်တစ်ခုရဖို့အတွက် လုပ်တာ... အခုနောက်ပိုင်းကျတော့ ကျောင်းဆရာမကို ဝါသနာပါသွားလို့ လုပ်တာ"

ဆရာမပြောသည်ကား မှန်သည်။ ဆရာမတို့ နေထိုင်ရာ အညာဒေသသည် အလုပ်အကိုင်ရှားပါးမှု အညွှန်းကိန်းတွင် ရှေ့ပြေးဒေသတစ်ခု။ ရေရှားပါးခြင်း၊ သီးနှံများဖြစ်ထွန်းမှုလျော့ကျခြင်း၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုများ၊ ဒေသတွင်း ဝင်ငွေရအလုပ်အကိုင်များခက်ခဲလာချိန်တွင် ရွှေ့ပြောင်း လုပ်သားများအဖြစ် မြန်မာနိုင်ငံဒေသအသီးသီးနှင့် ထိုင်း၊ မလေးရှား၊ စင်ကာပူ၊ တရုတ်တို့အပြင် အခြားနိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည့် အညာသူ၊ အညာသား များသည် များပြားလှသည်။ မိရိုးဖလာ လုပ်ငန်းများနှင့် ထန်းလုပ်ငန်းကဲ့သို့သော ဒေသလုပ်ငန်းများတွင်ပင် လူမရှိတော့။ ဤသည်မှာ အညာဖြစ်သည်။ သူ သည်လည်း ထိုအညာမှ အညာသူဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်လွန်ခဲ့သည့်၁၃နှစ်က သူတို့ဒေသတွင် "ဆွဲခန့်"ဟုခေါ် သည့် နေ့စားလပေး ပညာရေးဝန်ထမ်းအလုပ်များခေါ်စဉ် ဆရာမမြင့်မြင့်ဇော် တစ်ယောက် ဝင်ရောက်လျှောက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ပညာရေး ကောလိပ်ဆင်း မဟုတ်ဘူး။ နေ့စားလပေးနဲ့ ရှမ်းပြည်နယ် မြောက်ပိုင်း သီပေါမြို့နယ်၊ နမ့်လန်မူလွန် (၃) မှာ မူလတန်းပြနဲ့ ၆ နှစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တယ်"

ထို့နောက် ပလောင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရဒေသ၊ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း၊ နမ့်ဆန်မြို့နယ်၊ အောက်မန်လည်ရွာတွင် ၃ နှစ် တာဝန်ဆက်လက် ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး ပေါက်မြို့နယ်၊ ပင်ထောင်ကျေးရွာသို့ ပြောင်း ရွှေ့ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ယခုလက်ရှိရွှေဘုံသာကျေးရွာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်မှာ ၃ နှစ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သည်။

"အဲ့ဒီအရင်ကလည်း မြန်မာတေးသီချင်းလေးတွေ ကိုကြိုက်လို့ ဆိုတာ တွေရှိတယ်"

ဤစကားသည်လည်း ကဗျာရွတ်ရန် အစတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဆရာမ အဖြစ်ရွေးချယ်ခံရပြီး သင်တန်းတက်ရချိန်တွင် သူထိတွေ့ရသည်ကား အကြိုက်နှင့် ထပ်တူကျနေသည်။ သင်တန်းတွင် မြန်မာစာသင်ကြားပေး သည့် ဆရာ၊ ဆရာမကြီးများက ဆရာမ၏မူလမြန်မာသံသီဆိုတတ်မှုကို အရောင်တင်ပေးလိုက်သကဲ့သို့ပင်။ ၂၀၁၀ ခုနှစ်တွင်အလယ်တန်းပြဆရာမ အဖြစ် တိုးမြှင့်ခံရချိန်တွင်တော့ မြန်မာစာကို စတင်သင်ကြားခွင့်ရခဲ့သည်။

"အလယ်တန်းကျမှ မြန်မာစာကို စသင်ရတာ။ အလယ်တန်းမြန်မာ ကဗျာတွေစသင်ရတော့ ကဗျာထဲကစာသားတချို့က သီချင်းတွေထဲမှာ ခဏခဏ တွေ့နေရတယ်။ ကြားနေ ရတာပေါ့။ ဥပမာ ဆဌမတန်း ဗျောသံ ကဗျာဆို အလှူပွဲတွေမှာလည်း တီးနေတာပေါ့နော်။ အဲ့ဒီတော့ ကိုယ်က လည်း ဝါသနာပါတယ်။ ဆိုထားတာလည်းကြားဖူးတယ်ဆိုတော့ ကိုယ်က ဒီလို သီချင်းလေးတွေနဲ့ ကိုယ်ဝါသနာလည်းပါတော့ သင်ကြည့်တာပေါ့။ သင်ကြည့်တော့ ကလေးတွေက ပိုလည်းစိတ်ဝင်စားတယ်။ ရလည်း ရလွယ်တယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဒီကဗျာတွေကိုသီချင်းလိုမျိုး ရွတ်သင် ဖြစ်တာပါ"

ကျောင်းစာသင်ခန်းတွင် မြန်မာကဗျာသင်ချိန်၌ ဆရာမသည် ကဗျာ၏အဓိပ္ပာယ်ကို ဦးစွာရှင်းပြသည်။ ထိုကဗျာနှင့်ပတ်သက်သည့် ဗဟုသုတများကို ပြောပြသည်။ ထို့နောက် ဆရာမက ကဗျာကို အသံနေ အသံထား၊ ကာရံ၊ နဘေကျကျ ရွတ်ဆိုပြတော့သည်။ ပြီးလျှင် တစ်ပုဒ်ချင်း စီကို ကျောင်း သူ၊ ကျောင်းသားများအား လိုက်ဆိုစေသည်။

ဆရာမနေထိုင်သည့် ရွာမှာ "ပျမရွာ" စာသင်သောရွာမှာ "ရွှေဘုံသာ"...။ ရွာနှင့် စာသင်ရာရွာတို့ကို ကျောချောင်းဟူသည့် ချောင်းကျယ်ကျယက ခြားထားသည်။ လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်ကျော်ကာ စာသင်ကျောင်းသို့ လမ်းလျှောက်ချိန်မှာလည်း ၁ နာရီကျော်ခန့်

ကြာမြင့်တတ်သည်။ ယခုလို မိုးကာလများတွင် ပို၍ပင်ခရီးမပေါက်တတ်။ ချောင်းကလည်း ရေကြီးတတ်သေးသည်။ ရေကြီးချိန်တွင်လည်း လူများ၊ ဆိုင်ကယ်များပင် မျောပါတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိုးတွင်းသို့ရောက်လျှင် ဆရာမ အိမ်သို့ မပြန် တော့ပေ။ ကျောင်းတွင် ထရံကာ၊ သွပ်မိုး အိမ်ငယ်လေးရှိသည်။ ထိုနေရာ တွင် မိုးတွင်းတစ်ခုလုံး လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် ဆရာမများနှင့် အတူနေထိုင်သည်။

"မိုးတွင်းကျ သွားရလာရ တော်တော်မလွယ်တော့ဘူးလေ။ အဲ့တော့ ဆရာမက တစ်ပတ် တစ်ခါ၊ နှစ်ပတ် တစ်ခါလောက်ပဲ ပြန်ဖြစ်တော့တယ်"

ဆရာမသည် မြန်မာသံတေးသီချင်းများကိုလည်း ကြိုက်နှစ်သက် သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဖေ့စ်ဘွတ်ပေါ်ရှိ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်စာမျက်နှာတွင် အားပေးသူ ပရိတ်သတ်လွန်စွာများပြားပြီး တစ်ခါတရံ နာမည်ကြီး တေးသံရှင် နှင့် ကဗျာဆရာများလည်း ဝင်ရောက်မှတ်ချက်ပေးကြသည်။ တခါကဆိုလျှင် နာမည်ကျော် တေးသံရှင် ဒေါ်မာမာအေးကသီဆိုပုံများနှင့် ပတ်သက်၍ သိရှိလိုသည့် အကြောင်းအရာများကို အကူအညီလိုပါက လာရောက် မေးမြန်းနိုင်ကြောင်း ဝင်ရောက်ရေးသားခဲ့သည်။

ဖေ့စ်ဘွတ်အခေါ် Cele (ကျော်ကြားသူ) ဖြစ်လာသော်လည်း ဆရာမသည် ရိုးရိုးရှင်းရှင်း နေထိုင်တတ်သူဖြစ်သည်။ စကားပြော လျှင်လည်း "ကျွန်တော် ကျွန်တော်" သုံးကာပြောတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းဆရာမမဖြစ်ခင်အချိန်က တောင်ယာလုပ်ကိုင်သူဖြစ်သကဲ့သို့ ဆရာမဖြစ်လာချိန်နောက်ပိုင်း အားလပ်ချိန်များတွင် တောင်သူအဖြစ် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်နေသေးသည်။ ထိုအချိန်တွင်လည်း မြန်မာကဗျာ၊ မြန်မာသံတေးသီချင်း တအေးအေးဖြင့် သီဆိုလုပ်ကိုင်တတ်သည်။

"ဒီကဗျာလေးတွေဆိုတာကလည်းမြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုဓလေ့နဲ့ရေးစပ် သီကုံးထားတာလေ။ ဒါကြောင့် ဒီကဗျာလေးတွေကို သင်တဲ့အတွက် ကလေးတွေက မြန်မာ့ဓလေ့တွေကိုလည်းပိုပြီး မြတ်နိုးတတ်လာမယ်။ နောက်ပြီးကျတော့ မြန်မာ့ဂီတကိုလည်း မြတ်နိုးတတ်လာမယ်" မြန်မာကဗျာအပေါ်၊ မြန်မာသံစဉ်အပေါ် ချစ်မြတ်နိုးသည့် သူ့ကို မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ဆရာ/ဆရာမများအဖွဲ့ချုပ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ စာပေပြန့်ပွားရေး အသင်းအပါအဝင်စာပေ၊ ကဗျာချစ်မြတ်နိုးသူများ၊ အဖွဲ့အစည်းအသီးသီးကလည်း ဂုဏ်ပြုလက်မှတ်များ ပေးအပ်ခဲ့ကြရ သည်။ အင်တာနက် စာမျက်နှာမှတဆင့်သူ၏ ကဗျာရွတ်ဆိုထားသည့် ရုပ်သံဖိုင်များကိုကြည့်ရှုကာ အဆိုပါရုပ်သံဖိုင်များကို ကျောင်းစာသင် ခန်းများတွင် သင်ထောက်ကူအဖြစ်ပြသသင့်ကြောင်း မှတ်ချက်ပေး သူများလည်းရှိသည်။ ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပမှကဗျာဆရာ၊ ဆရာမများ ကလည်း သူ့ကို ဆက်သွယ်လာကြသည်။ ထို့အပြင် ဆရာမ၏ကဗျာ သီဆိုမှုကို သဘောကျ၍ တေးထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းတချို့ကလည်း ဆက်သွယ် လာကြသလို မြန်မာသံတေးသီချင်းများသီဆိုရန်အားပေးကြသူများ လည်း ရှိသည်။

"အလုပ်နှစ်မျိုးလုပ်ရင်၊ အဲ့ဒီအခွေထုတ်တဲ့ဆီကို သွားလုပ်လိုက်ရင် ကျောင်းဆရာမလုပ်တဲ့ အပေါ်မှာပေ့ါသွားမှာပေ့ါ" မည်သို့ပင်ဆိုစေ သူ၏ မူလဝါသနာမဟုတ်သော်လည်း ဖြစ်တည်လာပြီးနောက် ခိုင်ခန့်လာသော ဝါသနာမှာ စာသင်ခန်းတွင် စာသင်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ။

cj;Gm;qufqHwGHn tvif;eXuf vTEfxdbl

rat;csrf;atmif

t&ifuqdkift arbqD;yJ
trJujzeXwmif&wmqdkwmh
tckawmh trsm;uD[kwfvmawmifS
enf;enf;avmuzpfzpfyefay;Edkwfh c
pdwfxJSnf;enf, knf&Smw,f

သူငယ်စဉ်တုန်းကတော့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ် လေယာဉ်မယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တဲ့ အိပ်မက်တွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ အခုအချိန်မှာတော့ သူက ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းတွေ၊ နိုင်ငံတကာသတင်းတွေ၊ အစီရင်ခံစာတွေ၊ အစည်းအဝေးမှတ်တမ်းတွေ၊ ဆောင်းပါးတွေကို ဘာသာပြန်ရေးပေးတဲ့အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ-အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်တစ်ဦး ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒီမတိုင်ခင်မှာလည်း ၂၀၀၆ ခုနှစ် အခြေခံပညာ အထက်တန်းစာမေးပွဲကိုဂုဏ်ထူးခုဘာသာနဲ့ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်မြင်ခဲ့တဲ့အပြင်ဝိဇ္ဇာဘာသာတွဲနဲ့မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး ပထမ ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ၂၀၁၇ ဖေဖော်ဝါရီလ မှာလည်း နိုင်ငံတော် အတိုင်ပင်ခံပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုထိုက်သူအဖြစ် ရွေးချယ်ဂုဏ်ပြုခြင်းခံ ရပါတယ်။ သူကတော့ ငယ်စဉ်ကိုးတန်း ကျောင်းသူအရွယ် ကတည်းက အမြင်အာရုံတွေ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသူ မအေးချမ်းအောင်ပါ။

Photo: Kaung Htet San

tjrift m&kH,Gaysmufaomae&Yufsm;ukdawGUaumsmfcif;

ညာဘက်မျက်စိကတော့ နဂိုမွေးရာပါပေ့ါနော်။ ဘယ်ဘက် မျက်စိက ကျတော့ ပါဝါ ၁၆၀၀ အားရှိတဲ့မျက်မှန်နဲ့ပေ့ါ။ အဲဒါနဲ့ ငါးတန်းလောက်အထိ ပညာသင်ခဲ့တယ်။ ငါးတန်းမှာ ရေတိမ်ဝင်လာတယ်။ အဲဒီမှာ ခွဲစိတ်မှုတွေလုပ်ပြီးတော့ ခြောက်တန်းခုနစ်တန်းလောက်ကျတော့ တဖြည်းဖြည်းမမြင်ရာကနေပြီး ကိုးတန်းလောက်ကျတော့ လုံးဝမမြင်ရတော့ပါဘူး။ ဆယ်တန်းမှာစာတွေက အရမ်းများလာတော့ အသံသွင်းပြီးကျက်ရတယ်။ ဂိုက်တွေနဲ့ စာကျက်ရတာတွေလည်းရှိတယ်။ ကျောင်းမှာလည်း နစ်ဆသုံးဆလိုက်ရတယ်။ပြီးတော့မျက်မမြင်စာနဲ့လည်းကျက်တယ်။မျိုးစုံအောင်ကျက်ပြီးမှ ဖြေခဲ့ရတာ။ စာမေးပွဲမှာတော့ လက်ရေးနဲ့ပဲ ရေးဖြေရတာပါ။ ကိုးတန်းကညီမလေးတစ်ယောက်ကရေးပေးတယ်။အဲဒီ့နည်းနဲ့ဖြေခဲ့ရတာ။

ငယ်ငယ်လေးတုန်းကတော့ သိပ်မသိသာဘူးပေ့ါ။ ဒီလိုပဲ သွားလိုက်လာလိုက် ဆော့လိုက်နဲ့ဆိုတော့ တခါတလေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မမြင်မှန်းတောင် မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် နောက်ပိုင်းတော်တော်ဝါးသွားပြီး မမြင်ရတဲ့အခါကျမှ ကိုယ်ဖတ်ချင်တဲ့စာတွေ ဖတ်မရ၊ မြင်ချင်တာတွေ မြင်မရ.. အဲဒီအခါ နည်းနည်း စိတ်ညစ်သလို စိတ်ထိခိုက်သလို ဖြစ်လာတယ်။

တက္ကသိုလ်ရောက်တဲ့အချိန်မှာမွန္တလေးနိုင်ငံခြားဘာသာတက္ကသိုလ်မှာ အင်္ဂလိပ်စာတက်ရမယ်ဆိုပြီး ကျောင်းဝင်ခွင့်ကျလာတော့ အဲဒီဝင်ခွင့်နဲ့အတူ ကျောင်းသွားအပ်တယ်။ အဲ့ဒီအချိန်မှ မျက်မမြင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သူတို့သိသွားတယ်။ အဲဒါနဲ့ ဌာနမှူးကတဆင့်မော်ကွန်းထိန်းဆီကို ပို့လိုက်တော့ အဲဒီလိုမျက်မမြင်ဆိုရင်တော့မဖြစ်ဘူး၊ လက်ခံလို့မဖြစ်ဘူးတဲ့။ ကျောင်းတက်ခွင့်ကလည်း ကျလာပြီးသားဆိုတော့ အဲလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ပေ့ါ။ အဲဒါဆိုရင် တစ်ရက်လောက်ပြန်လိုက်ပါဦးတဲ့။ ကျောင်းအပ်လို့ရမရ နောက်ရက်မှာဖုန်းဆက်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ နောက်ရက်ကျတော့ ဖုန်းပြန်ဆက်လာတယ်။ ကျောင်းလာအပ်လို့ရပြီတဲ့... ။ ကျောင်းသွားအပ်တဲ့အချိန်မှာလည်း တခြားကလေးတွေအနှောင့်အယှက်မဖြစ်အောင်တော့ နေရမယ်တဲ့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မျက်မမြင်ကလေးဖြစ်နေလို့ ဆရာမတွေက နားမလည်လည်အောင် စာ

အရမ်းအကြာကြီးရှင်းပြနေတာမျိုးဖြစ်ရင် တခြားကလေးတွေအတွက် အချိန်ကုန်တယ်ပေါ့။ အဲလိုမဖြစ်အောင် တခြားကလေးတွေ အတွက်လည်း အနှောင့်အယှက်မဖြစ်အောင် နေရမယ်လို့ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ပိုင်းတော့ကျန်တဲ့ အတန်းသူအတန်းသားတွေနဲ့ အကုန်အဆင်ပြေပါတယ်။

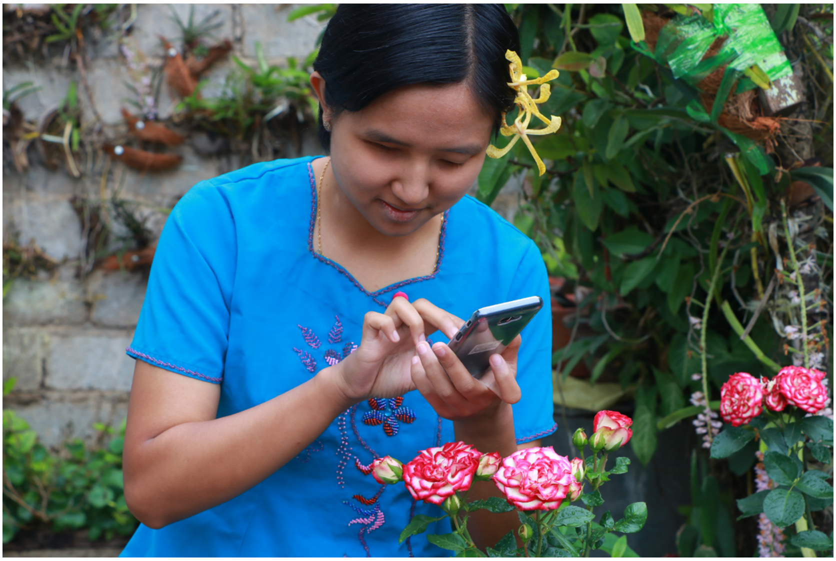

bmomjyefqdkwfwpfyD0ubkwifcif;

ပထမ တော်တော်လေး ငယ်တုန်းကကျတော့ အမေတွေ အဒေါ်တွေ ကြည့်ပြီးတော့ဆရာဝန်ဒါမှမဟုတ်နာ့စ်ပေါ့။နောက်နည်းနည်းကြီးလာတော့ ဇာတ်လမ်းတွေ ဘာတွေကြည့်တဲ့အချိန်ကျတော့ လေယာဉ်မယ်တွေ ကြည့်ပြီးတော့ လေယာဉ်မယ် ဖြစ်ချင်တယ်ပေါ့။ ခုချိန်မှာတော့ ဘာသာပြန်ကောင်း တစ်ယောက်ပဲ ပိုပြီးဖြစ်ချင်တာပေါ့။ လက်တွေ့နဲ့လည်း ပိုကိုက်ညီတယ်လေ။

ဘာသာပြန်တာကို ၂၀၀၉ - ၁၀ ခုနှစ် ကျောင်းပြီးကာနီးလောက်မှာ The Best English မဂ္ဂဇင်းတွေဖတ်ရင်း အဲ့ဒီမှာဘာသာပြန်ပြိုင်ပွဲတွေ ဝင်ပြိုင်ကြည့်တယ်။ စစချင်းတော့ တစ်ခါမှဆုမရဖူးဘူး။ ဒါပေမယ့် လစဉ် ဆက်ဖတ်ရင်းနဲ့ပဲ ဘာသာပြန်ထူးချွန်လူငယ်ရွေးမယ့် အစီအစဉ်မှာ ဝင်ပြိုင်တယ်။ ၂ နှစ် ဆက်တိုက်ပြိုင်ရတယ်။ အဲ့ဒီမှာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လက်ရည်တက်လာတယ်။ ဆရာတွေဘက်ကလည်း အသိအမှတ်ပြုလာတယ်။ နောက်တတိယဆုကနေ စရပြီးတော့ ဒုတိယ၊ ပထမတွေ ရလာတာပေါ့။ ဘာသာပြန်ထူးချွန်လူငယ်ရွေးတဲ့အချိန်မှာလည်း ပါသွားတယ်။ အဲ့ဒီကနေစပြီးတော့ ဘာသာပြန်တဲ့ဘက်ကို အာရုံစိုက်ဖြစ်လာတာပါပဲ။

အဲ့ဒီလိုလုပ်တဲ့အခါမှာ အွန်လိုင်းကနေ ဘာသာပြန်တာဖြစ်တဲ့ အတွက် ဒီကွန်ပြူတာထဲကို အင်္ဂလိပ်လိုအကုန်ဖတ်ပြနိုင်တဲ့ ဆော့ဝဲလ်တွေ သွင်းထားရတယ်။ စကရင်ပေါ်ရှိတာအကုန်လုံးကို အသံထွက်ဖတ်ပြနေတော့ ကိုယ်ကလက်ကွက်ကျွမ်းဖို့တော့လိုတာပေါ့။ အဲဒီနည်းနဲ့ အွန်လိုင်း သုံးတယ်။ အီးမေးလ်သုံးတယ်။ ဖေ့ဘွတ်ခ်သုံးတယ်။ တစ်ခါတလေ မြန်မာစာကို ဖိုင်လိုမျိုးပို့လိုက်ရင် မြန်မာစာဖိုင်ကို အမေ့ကိုတစ်ချက် အသံသွင်းခိုင်းရတယ်။ အဲဒီအသံသွင်းတာကို နားထောင်ပြီးတော့ ကိုယ့်

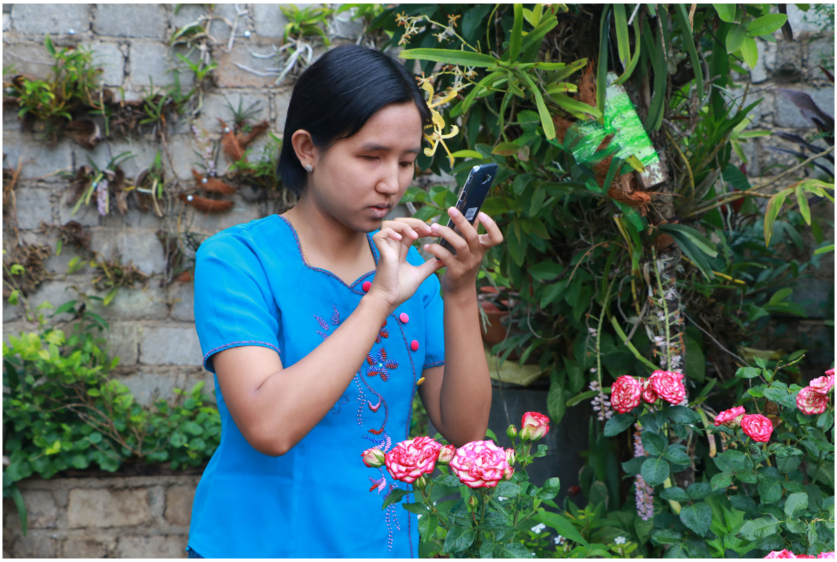

ဘာသာကိုယ် ဘာသာပြန်ပြီး စာရိုက်တယ်။ အများဆုံး ဘာသာပြန်ပေး ရတာကတော့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းပုံစံမျိုးတွေပြန်တယ်။ နိုင်ငံတကာ သတင်းတွေပြန်တာမျိုးရှိတယ်။ အစည်းအဝေးမှတ်တမ်းတို့၊ အဖွဲ့အစည်း မှတ်တမ်းတို့၊ အဖွဲ့အစီရင်ခံစာတို့ အဲဒီလိုမျိုးတွေ ဘာသာပြန်တယ်။ ဘာသာပြန်တာက စေတနာ့ဝန်ထမ်းလုပ်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေရော ဆိုရင်တော့ လေးနှစ်လောက်ရှိပြီ။ ဒီလိုအခကြေးငွေယူပြီးမှ ဘာသာပြန်တာကတော့ ၂နှစ် လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။

b0a&GSquzf'wGpdwfwfcEt m;rsm;

အရင်ကဆိုရင် အမေ့ဆီကပဲ အမြဲလက်ဖြန့်တောင်းရတာဆိုတော့ အခုကျတော့ အများကြီးမဟုတ်တာတောင်မှ နည်းနည်းလောက်ဖြစ်ဖြစ် ပြန်ပေးနိုင်တဲ့အခါ စိတ်ထဲမှာနည်းနည်းယုံကြည်မှုရှိလာတယ်။ အမေ ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်မာတော့ သူ့ကိုကြည့်ရင်းနဲ့ကို စိတ်ခွန်အားတွေ ရတယ်။ မဟာတ္တမဂန္ဒီပြောခဲ့တဲ့ " Be the Change you wish to see in the world " ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကိုတော့ အကြိုက်ဆုံးပဲ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သင်မြင်ချင်တဲ့အပြောင်းအလဲကို သင်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်အောင် အရင်လုပ် ပါတဲ့။ ။

jref[mEkd;ESifh &Hk;&mq;ift rSL;ordKvkyfief;&Sif

rjzL tdrf

u&Gwfuf&Sufu jyó emwpfck&Sdw , f
bmvdkuf&ww xnfhwG&Ujnftao;Gk
yk&Szd&wGenf,enf,av;cufw , f

သူကတော့ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ ၁၉ ရက်မှာ အမျိုးသမီးတက်သစ်စ စွန့်ဦးတီထွင် လုပ်ငန်းရှင်များကို ကူညီပေးနေတဲ့ ရှေ့ဆောင် အမျိုးသမီးလုပ်ငန်းရှင်ဆုကိုရရှိခဲ့သူ မဖြူအိမ်သိမ်းပါ။ သူဟာ မြန်မာ့ချည်ထည်တွေကို ဂျပန်နိုင်ငံဈေးကွက်မှာ အရည်အသွေးကောင်းကောင်း နဲ့ မှတ်ကျောက်တင်ခံစေခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပြီး မြန်မာအမျိုးသမီးတွေ အလုပ်အကိုင် အခွင့်အလမ်းကောင်းတွေရအောင် မြှင့်တင်ပေးနေသူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အမျိုးသမီးတွေအတွက် အမြဲစဉ်းစားရပ်တည်နေတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝ ရပ်တည်ချက်ကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှပါတယ်။

Photo: Aung Kyaw Latt

yef;csD;Dcef;pDeDtDu

ဖေဖေက ပန်းချီဆရာ ဦးမောင်မောင်သိမ်း(ပုသိမ်)။ အစ်မကလည်း ပန်းချီဆရာမ ချောအိသိမ်းပေါ့။ မောင်နမ လေးယောက်ရှိတယ်။ ကျွန်မက ဒုတိယမြောက်သမီးပေါ့။ အောက်မှာ မောင်လေးနှစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပန်းချီတွေလည်းဆွဲခဲ့တယ်။ ဆုတွေလည်း ရခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် ပန်းချီဆရာမတစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ အသက်မမွေးဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ကျန်တဲ့ မောင်နမတွေကတော့ လက်ရှိမှာပန်းချီဆရာ၊ ဆရာမအနေနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးလို့ပြောမယ်ဆိုလို့ရှိရင် ဖေဖေက Sunflower Art Gallery and Art Classes ဖွင့်ခဲ့တယ်။ ဝင်ဒါမီယာထဲမှာပါ။ အဲ့ဒါကြောင့် ကိုယ်က အလိုလိုနေရင်းနဲ့ စီမံခန့်ခွဲတဲ့အပိုင်းကို ရောက်လာတာပေါ့နော်။

တက္ကသိုလ်ပြီးသွားတော့ပြီးသွားတဲ့အချိန်မှာ ရန်ကုန်နိုင်ငံခြားဘာသာတက္ကသိုလ်မှာ ဂျပန်ဘာသာကို တက်တယ်။ တက်ပြီးတော့လည်း ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဂျပန်ကိုသွားကြည့်ချင်စိတ်လေးဖြစ်တယ်။ အဲ့လိုဖြစ်တော့ ဟိုမှာပဲဆက်ပြီးပညာဆက်သင်မလားဆိုပြီးတော့ ဒီကနေ ၂၀၀၀ ခုနှစ်မှာ ထွက်သွားတယ်။ ဟိုမှာ ကျောင်းပြီးသွား လို့ရှိရင်လည်း ဟိုမှာပဲ အလုပ်ဝင်မယ်ပေါ့။

jref&;t xnf;*yef;ucGf;uwfquf;ay;ol

ဂျပန်နိုင်ငံမှာ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနဲ့ပတ်သက်တာတွေ၊ သူတို့ရဲ့ အနုပညာစိတ်ကူး အမြင်တွေကိုလေ့လာပြီး ကိုယ့်မှာရှိတဲ့အနုပညာ အမြင်လေးနဲ့၊ ကိုယ်လေ့လာထားတာလေးတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်ချင်လာတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်အမေလိုဖြစ်နေတဲ့ ဂျပန်ကဆရာမနဲ့ အတူတူ အင်းလေးကန်ကို သွားလည်ကြတယ်။ အဲ့ဒီမှာအတူတူ သတိထားမိလိုက်တာက အမျိုးသမီးလေးတွေနဲ့ အသက်ကြီးတဲ့ အဘွားအရွယ်တွေ..။ သူတို့တွေက အဲ့ဒီအင်းလေး ကန်ထဲမှာ ရက်ကန်းရက်နေကြတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒီအမျိုးသမီးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ဘာများအထောက်အကူရမလဲ၊ ကိုယ်တွေက ဟိုမှာနေပြီးတော့ ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲပေါ့။ အဲဒီလိုနဲ့ ကိုယ်တကယ်ကျောင်းပြီးတဲ့အချိန် ၂၀၀၅ ဝန်းကျင် လောက်မှာပဲ ဒီအင်းလေးကန်၊ အင်းလေးဒေသကထွက်တဲ့ ပိုးထည်တွေကို ဂျပန်ကို ပို့မယ်၊ ဟိုမှာရောင်းမယ်ဆိုပြီးတော့ စလုပ်ဖြစ်လိုက်တာပါ။

ပြီးတော့ Myanmar Clothes ကုမ္ပဏီကို ဂျပန်နိုင်ငံမှာ စလုပ်တယ်။ Y&P ဆိုတဲ့လိုဂိုလေးလည်း လုပ်လိုက်တယ်။ Y ဆိုတာ ယူမီကိုပေါ့။ P ကတော့ ဖြူပေါ့နော်။ ဂျပန်မှာရှိတဲ့ပြပွဲလေးတွေမှာလည်း ကျွန်မတို့ ဈေးရောင်း ကြတယ်။ အဲဒီမှာ ဂျပန်နိုင်ငံစီးပွားရေးဝန်ကြီးဌာနလက်အောက်မှာရှိတဲ့ JETRO အဖွဲ့က စီစဉ်တဲ့ Myanmar Week ဆိုတဲ့ပြပွဲမှာသွားပြခွင့် ကြုံလိုက်တယ်။ ပြခွင့်ရလိုက်တာကလည်း အဲဒီ JETRO အဖွဲ့ကနေပြီးတော့ မြန်မာထုတ်ပစ္စည်းကို တွေ့သွားတယ်။

သူတို့ ကြိုက်တယ်ပေါ့နော်။ ဇစ်တွေဘာတွေမသုံးပဲနဲ့ ပန်းပွင့်လေးတွေဖော်ပြီးတော့ ကြယ်သီးကအစလုပ်ထားတော့ တကယ့်ဟန်းမိတ်စစ်စစ် မြန်မာ့ထုတ်ကုန်ပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ပိုးသားစစ်လား မစစ်လား ဆိုတာကို တော့စစ်ဆေးခံရတယ်။တကယ်စစ်တယ်ဆိုမှ သူတို့ဆီမှာရောင်းခွင့်ရတာ။ အဲ့ဒါပြီး တော့ လေဆိပ် တွေမှာလည်း အဲ့ဒီ JETRO က ဦးစီးပြီးဖွင့်ထားတဲ့ One Village One Products ဆိုတဲ့ ဆိုင်လေးတွေမှာ ရောင်းခွင့်ရတယ်။ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဆဲ နိုင်ငံတွေကပစ္စည်းတွေကို တစ်နိုင်ငံ တစ်မျိုးအနေနဲ့ ယူရောင်းပေးတာမျိုးပေါ့။

jynfyaps;uGfk;ukefzmuEkdifac:rlsm;&ifqkol

ကျွန်မတို့ဘက်မှာက ပြဿနာတစ်ခုရှိနေတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ အထည်တွေရဲ့ အရည်အသွေးကိုပုံမှန်ရဖို့အတွက်ကျတော့ နည်းနည်းလေး ခက်တယ်။ ပြီးတော့ အင်းလေးကန်ထဲမှာ ရက်ကန်းရုံတစ်ရုံပေါ်တိုင်း ပေါ်တိုင်းမှာ အင်းလေးကန်ကရေအဆိပ်သင့်နေတယ်လို့ ပြန်စဉ်းစား ကြည့်တယ်လေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဓာတုဆိုးဆေးတွေသုံးတာကိုး။ ကိုယ်တစ်ကိုယ်တည်းက တွေးမိတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့နော်။ တကယ်တမ်းက သဘာဝဆိုးဆေးဆိုတာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဟိုးရှေးရှေး ကတည်းကရှိတယ်။ အဲ့ဒီတော့ သဘာဝဆိုးဆေးဘက်ကို ပြောင်း လိုက်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ လက်နဲ့ကျစ်တဲ့ပိုးကိုသုံးတယ်။ လက်နဲ့ ရက်တယ်။ အဲ့ဒီလို လက်နဲ့ရက်နိုင်ဖို့အတွက် ဖောင်းဒါးရက်ကန်းကျောင်းနဲ့ ၂၀၀၇ မှာ ချိတ်ဆက်မိတယ်။ သူတို့နဲ့ဆွေးနွေးတဲ့အခါမှာ ကိုယ်လိုချင်တိုင်း သူတို့မလုပ်နိုင်တာတွေလည်း ရှိတယ်ပေါ့။ တကယ်တမ်းကျတော့ သဘာဝ ဆိုးဆေးနဲ့ ရက်ကန်းရက်တာမှာ ကိုယ်ကပညာရှင်လည်း မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့်အဲ့ဒီအခက်အခဲကိုလည်း ရှောင်ရတယ်။ ရှောင်ပြီးတော့မှ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ဒီဇိုင်းကို ပြောရတာပေါ့။ အရည်အသွေးမီဖို့က အချိန် တော်တော်ယူပြီး လုပ်ခဲ့ရတယ်။

trsK;orD;awG;jrif;a&;twGuf vkyfD;a&;vkyfief;&Sif

ဖောင်းဒါးရက်ကန်းကျောင်းက ကျောင်းပြီးသွားတဲ့ လူတွေနဲ့ပိုပြီး ရင်းနှီးတဲ့အခါမှာ သူတို့ရဲ့ နေထိုင်စားသောက်မှုကမပြည့်စုံရင် သူတို့အလုပ်မှာ ကောင်းကောင်းမလုပ်နိုင်ဘူး၊ အာရုံစူးစိုက်မှု နည်းမယ် ဆိုပြီးတော့ သူတို့ကို ၂၀၁၂ ဖွန်ကနေစပြီးတော့ အခြေခံလစာပေး လိုက်တယ်။ ၂၀၁၂ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကိုယ်တစ်ဦးတည်း မဟုတ်ဘူး၊ အများနဲ့ပေါင်းပြီး အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတဲ့အနေနဲ့ Sunflowers Group ဆိုပြီးတော့လုပ်လိုက်ပြီး ခုထိအဲ့ဒီနာမည်နဲ့ ဆက်လုပ်နေပါတယ်။ နောက်တစ်ခုကတော့ လက်မှုအဆင်တန်ဆာလေးတွေပေါ့။ အဲ့ဒါကိုကျ တော့ ၂၀၁၁ ခုနှစ်မှာ ကချင်ပြည်နယ်မှာ တိုက်ပွဲတွေဖြစ်တော့ အဖြူရောင် တွဲလက်များအဖွဲ့ အနေနဲ့ စစ်ရှောင်စခန်းတွေကို သွားလှူဖြစ်တယ်။ အဲ့ဒီလို သွားလှူရင်သွားလှူရင်းနဲ့ကိုးခေါက်မြောက်မှာ သူတို့တွေကို ထောက်ပံ့လို့ ကိုယ့်ကိုအားကိုးတာထက် သူတို့ဘာသာသူတို့ ရပ်တည်နိုင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားမိတယ်။ များသောအားဖြင့်က ကမ့်တွေထဲမှာ အမျိုးသမီးတွေများတယ်လေ။ သူတို့ကိုကြိုးထိုးပြီး လုပ်တဲ့ လက်မှုပစ္စည်း လေးတွေလုပ်နိုင်အောင်လို့ ဆရာမခေါ်သွားပြီးတော့ နှစ်ခေါက်သင်ပေး လိုက်တယ်ပေါ့။ သူတို့မှာလည်းပဲ နဂိုကတည်းကကို ကချင်ရိုးရာကြိုးချိတ် တွေရှိတယ်လေ။ ဆိုတော့အဲဒီကနေမှ လက်မှုပစ္စည်းတွေကို ဒီဘက် မှာလည်း ဈေးကွက်ဝင်မယ့်ကိုယ်လိုချင်တဲ့ဒီဇိုင်းတွေ ပြောပြပြီး သူတို့ဆီမှာ ပြန်ယူတယ်။

a&S;qm;if tr,f;orD;vkyfief;&Sif;pD;wf

ဒီအလုပ်ကို ဝါသနာပါလို့လုပ်တယ်။ ဒီလူမှုစီးပွားလုပ်ငန်းကို ပိုပြီးတော့ အားကောင်းလာစေချင်တယ်။ ဒီထက်ပိုပြီးတော့လုပ်မယ့် အစီအစဉ်တွေလည်း အများကြီးရှိတယ်။ ။

tnmxef;vufuf;xkH;ifxkwfbl pD;yGm;a&;SS

a'gufwmcsKdvJhatmif

uk,fqDS;
uk,fvufEdSuf;jyH;SDif
tJD;ay;rSwnf;,Gwmvnf;wDG;awG
jyvkyfwkdufwyf;uGlD ckd;Tree Food
jzpfvm&wmvmvkyfym, f

ထမင်းစားပြီးအချိုတည်းလေ့ရှိတဲ့ မြန်မာ့ရိုးရာ စားစရာ အညိုရောင်ထန်းလျက်ခဲတွေကို ရသစုံဖြစ်သွားအောင်ဖန်တီးပြီး မြန်မာမှာတင်မက ကမ္ဘာကိုပါ ချပြနိုင်ခဲ့သူကတော့ ဒေါက်တာချိုလဲ့အောင် လို့ခေါ်တဲ့ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးပါပဲ။ သူဟာ ဆေးပညာဘာသာရပ်ကို သင်ကြားခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့်လည်း ဆန်းသစ်တီထွင်ရတာကို ဝါသနာထုံသူ ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာ့ရိုးရာစားစရာ သဘာဝထန်းလျက်ကို Tree Food ဆိုတဲ့ အမှတ်တံဆိပ်တပ်လို့ အနံ့အရသာနဲ့ ထုတ်ပိုးမှုပုံစံကအစ ဆန်းသစ်တီထွင်ပြီး ပြောင်းလဲထုတ်လုပ်လိုက်တဲ့အတွက် ကမ္ဘာမှာ မြန်မာ့ချောကလက်အဖြစ် တဖြည်းဖြည်း လူသိများလာခဲ့ပြီဖြစ်ပါတယ်။ ဆန်းသစ်တဲ့ စိတ်ကူးတွေနဲ့အတူ စွန့်ဦးတီထွင်လုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်လာတဲ့ ဒေါက်တာချိုလဲ့အောင်ရဲ့ ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ထုတ်နုတ် တင်ဆက်ထားပါတယ်။

Photo: Aung Kyaw Latt

peGDwxD6&Jwfu|tp

အမိကကတော့ အစားအသောက်လုပ်ငန်း လုပ်မယ်ပေ့ါနော်။ လုပ်မယ်ဆိုတော့ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ အစားအသောက်တွေ လိုက်ရှာတဲ့အခါမှာ ထန်းလျက်ကို သွားတွေ့တယ်။ အဲ့ဒီတုန်းက သူ့ကိုတွေ့တဲ့အခါမှာ သူ့ကိုမစားရတာလည်း တော်တော်ကြာနေပြီ။ အမှန်တော့ သူ့ကိုတွေ့တော့တွေ့နေတယ်။ သတိတော့ မထားမိဘူးပေ့ါ။ တစ်နေ့ကျတော့ ထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းစားပြီးတဲ့အခါ ထန်းလျက်ဘူးလေး လာချပေးတယ်။ အဲဒီမှာငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်းကို ပြန်သတိရ သွားတယ်။ အဲဒီမှာထန်းလျက်လေးတစ်တုံး ယူစားလိုက်တယ်။ စားလိုက်တဲ့ အခါမှာ ဘာကိုသတိထားမိလိုက်လဲဆိုတော့ ကိုယ်လည်း ထင်ပါတယ်။ လူတော်တော်များများက ထန်းလျက်ကို မေ့လျော့နေကြပြီပေ့ါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အမိကကတော့ ဘေးနားမှာရှိနေတဲ့ တဖျတ်ဖျတ် တလက်လက်နဲ့ထုတ်ပိုးမှုတွေ၊ အရသာအသစ်အဆန်းတွေနဲ့ နိုင်ငံခြားက ဝင်လာတဲ့ မုန့်တွေကိုပဲ စိတ်ဝင်တစားစားသောက်နေကြတဲ့ အချိန်မှာ ထန်း လျက်လိုစားစရာမျိုးကိုတန်ဖိုးထားဖို့ လူတွေက မေ့နေကြတယ်။

အဲ့ဒါနဲ့ရန်ကုန်နဲ့ နီးတဲ့ ထန်းတောတွေကို သွားတယ်။ ဘာကြောင့် ထန်းလျက်ကို အလုံး သေးသေး မထုတ်တာလဲ မေးတော့ အဲဒီက ဦးလေးကြီးက ပြောတယ်။ မဖြစ်နိုင်ဘူး သမီးတဲ့။ ထန်းလျက်ရဲ့ ပညာရပ်က အရမ်းနက်နဲတယ်တဲ့။ သူပြောတာလည်း မမှားပါဘူး။ သူတို့ ထုတ်လို့ မရဘူးဆိုရင် ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် စမ်းလုပ်ကြည့်မယ် ပေ့ါနော်။ စစလုပ်တုန်းကတော့ အရည်တွေ ပျော်ကုန်တယ်။ အဲဒါနဲ့ စိတ်ပျက်တဲ့အခါကျတော့ ခဏ

လေးထိုင်နေလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ပြန်လုပ်တယ်ပေါ့နော်။ အဲဒီအခါမှာ နောက်ဆုံးကျတော့ သူက အရည်မပျော်တော့ဘူး။ အရည်မပျော်တဲ့ အခါကျတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးတယ်။ ကိုယ်ကစားသုံးသူ တစ်ယောက်ဆိုရင် အကြီးက နေပြီးတော့ အသေးလေးဖြစ်သွားတာက ဘာများထူးခြားမှုရှိလဲပေါ့။ အဲဒီမှာလူတွေရဲ့ အာရုံစူးစိုက်မှုတစ်ခုတော့ ရှိရဦးမယ်စဉ်းစားတယ်။ ထန်းလျက်ရဲ့အခန်းကဏ္ဍက မှေးမှိန်နေရာကနေ နည်းနည်းလေးလင်းလာမယ်ဆိုရင် ဒီထက်ကို ထပ်လင်းဖို့တော့ လိုအပ် တယ်ပေါ့။ ဆိုတော့သူ့ကိုအခြားသောအရသာတွေ ထည့်လိုက်တယ်။ ရွေးချယ်စရာတွေ ပေးလိုက်တယ်ပေါ့နော်။ အဲဒီအချိန်မှာ Tree Food ဆိုပြီးတော့ စဖြစ်လာတာပါပဲ။

pelc:rIrsm;jzwfausmfcsef

Tree Food စလုပ်တော့လုပ်တာတွေ အကုန်လုံးကို အိမ်ကမသိဘူး။ အစ်မတစ်ယောက်ပဲ သိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ကိုယ်က သူ့ဆီကပဲ မုန့်ဖိုးတောင်းရတာကိုး။ သူကတော့ ကိုယ့်ကိုပံ့ပိုးပေးတယ်။ အိမ်ကိုတော့ အသိမပေးခဲ့တာပေါ့။ ကိုယ့်မှာကပြစ်ချက်တွေက အရမ်းများနေတာကိုး။ အရင်တုန်းကဆိုရင် ကိုယ်ကပန်းချီဆွဲတယ်။ အဲဒါကိုသူတို့က သိပ်မကြိုက် လှဘူး။ ဆေးကျောင်းပြီးတော့လည်း ဆရာဝန်မလုပ်ဘူး။ ယောင်လည်လည် လုပ်နေတယ်။ တဖြည်းဖြည်း ပြစ်ချက်တွေများလာတဲ့အခါကျတော့ နောက်ပိုင်းလုပ်တာတွေကိုလည်း မပြောပြချင်တော့ဘူး။ ပြောပြရင် စိတ်ပျက်စရာတွေပဲကြားနေရရင် ဘာလုပ်မှာလဲပေါ့။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကိုပဲ ဆက်လုပ်မယ်ဆိုပြီးတော့ နောက်ဆုံးကျတော့ ကိုယ်လုပ်တဲ့ဟာ မီဒီယာ တစ်ခုမှာပါလာတော့မှ သူတို့က စသိတာ။

စစချင်းကာလကပြောမယ်ဆိုရင် ကိုယ်က ယုံကြည်မှုမရှိခဲ့ဘူး။ မရှိဘူးဆိုတာက Perfect ကို အရမ်းဖြစ်ချင်တာလေ။ တစ်ခုခုလုပ်ရင် Perfect ဖြစ်မှ ဆိုတဲ့ဟာမျိုးက စွဲနေတယ်။ ထန်းလျက်ကို အဲဒီလိုလေးလုပ် ကြည့်လိုက်၊ သူငယ်ချင်းတွေကို သွားကျွေးလိုက်၊ ပြင်လိုက်ဆင်လိုက်နဲ့ပေါ့။ သူငယ်ချင်းတွေက ကြိုက်ကြတယ်။ ကောင်းတယ်ပေါ့နော်။ အဲ့ဒီမှာ

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က သွားတဲ့ ... နင်ရောင်းတော့တဲ့... အခုချက်ချင်း ဖေ့စ်ဘုတ်စာမျက်နှာကိုဖွင့်တဲ့... အခုချက်ချင်းထလုပ်တော့တဲ့ ... ရောင်းလို့ရပြီလို့ ပြောတယ်။ ကိုယ်က ကြောက်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် လုပ်ကြည့်လိုက်ပါ့မယ် ဆိုပြီးတော့ ဖေ့စ်ဘုတ်စာမျက်နှာလေး ဖွင့်လိုက်တယ်။ တစ်ရက်ကျတော့ Stretagy First က ဆရာ့ကိုသွားကျွေးတယ်။ ဆရာ ...ဒါလေးစားကြည့်ပါဦး ... သမီးလုပ်ထားတာပေါ့နော်။ ဆရာက စားကြည့်ပြီးတော့ ပုလင်းလေးတွေနဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လုပ်ထားတဲ့ ထန်းလျက်လေးကိုဖေ့စ်ဘုတ်စာမျက်နှာပေါ်မှာတင်ပေးလိုက်တဲ့အခါလူတွေသိသွားတယ်။သိသွားပြီးတော့ပထမဦးဆုံးဖောက်သည် တစ်ယောက် ရတယ်။ အဲဒီက လှမ်းဆက်သွယ်ပြီးတော့ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ အမြည်းကျွေးပါပေါ့။ စားကြည့်ပြီးတော့ ကြိုက်ရင်ဝယ်မယ်ပေါ့။ အဲဒီကနေစပြီးတော့ Tree Food က အပြင်လောကကိုစပြီးတော့ ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းလိုက်တာပေါ့နော်။

အဓိကကတော့ ဇီးမဆလာရယ်၊ ဒိန်ချဉ်ရယ်၊ သံပုရာရယ်၊ ဂျင်းရယ် အရသာ (၄) မျိုး ထုတ်တယ်။ အဲ့ဒီလိုထုတ်ရတာကတော့ နိုင်ငံခြားသားတွေဘာအရသာမျိုးကြိုက်လဲဆိုတာလည်းပါတယ်။ တချို့အရသာတွေက သူတို့အတွက် အဆင်ပြေသလိုမပြေတာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ နိုင်ငံခြားသားလို့ဆိုတဲ့အခါမှာလည်း အရှေ့တိုင်းရှိတယ်၊ အနောက်တိုင်းရှိတယ်၊ အများကြီးရှိတယ်ပေါ့နော်။ ဆိုတော့ဘယ်နေရာကို Target ထားပြီးတော့ ဘယ်ဟာကိုထုတ်မလဲဆိုတာ အဲလိုမျိုးလေး စဉ်းစားပြီးတော့ထုတ်တာပါ။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးပါပဲ။

peD;wxGtb&JU;rf|wf

အခုခေတ်မှာထန်းလျက်ဆိုတာကို မေ့လျော့နေတာကြာပြီ။ အဖိုးတွေအဖွားတွေခေတ်ကဆိုရင် ထန်းလျက်စားကြတယ်။ အမေတွေအဖေတွေခေတ်ကလည်း စားကြတယ်။ထန်းလျက်နဲ့ပတ်သက်လို့ သူတို့မှာ အမှတ်တရလေးတွေရှိတယ်။ သူတို့မှာ အတိတ်ပုံရိပ်လေးတွေရှိတယ်။ ဇာတ်လမ်းလေး တွေရှိတယ်။ အဲ့ဒီတော့ လူငယ်တစ်ယောက်က ဒါလေးကို ဝယ်သွားမယ်ဆိုရင် ထမင်းစားပြီးတော့ ဖောက်စားတဲ့အခါ ဘာပဲပြောပြော

လူငယ်တွေမှာလည်း ပြောစရာရှိလာတယ်လေ။ လူကြီးနဲ့လူငယ် ဆိုတာက ပြောစရာတွေက ရှိတယ်။ ဒီအထုတ်လေးကိုဝယ်သွားတဲ့အခါမှာ အမေက အဖွား အကြောင်းပြောမယ်၊ အဖွားက အမေ့ကြောင်းပြောမယ်၊ အဲဒါကို သမီးက နားထောင်ဖြစ်မယ်။ ဒီထန်းလျက်က ဒီလိုအမှတ်တရအဖြစ်လေး တွေဖြစ်စေမယ်ဆိုတဲ့ မက်ဆေ့လေးကို ပေးချင်တာပါ။

ပြီးတော့ကျွန်မက အိုင်းစတိုင်းလိုသိပ္ပံပညာရှင်ကြီး ဖြစ်ချင်တာ။ သူ့လိုမျိုးတီထွင်ချင်တယ်။ သူ့ရဲ့ အိုင်ဒီယာတွေကအဆန်းတွေ။ အဲဒီလိုမျိုး အဆန်းတွေကို အရမ်းသဘောကျတာ။ လျှောက်တွေးနေရတာတွေကို သဘောကျတယ်။ ကိုယ်လည်းပြန်ပြီးတော့ စဉ်းစားမိတယ်။ ကိုယ့်ဆီမှာ ရှိနေတာက ကိုယ့်လက်နှစ်ဖက်နဲ့ကိုယ့်ဦးနှောက်ပဲ။ အဲဒီအပေါ်မှာ မူတည်ပြီးတော့လည်း တီထွင်မှုတွေပြုလုပ်လို့ရတာပဲဆိုပြီး အခု Tree Food ဖြစ်လာရတာလို့ပြောလို့ရတယ်။ တီထွင်တယ်ဆိုတာက ကိုယ့်ရဲ့အသွေးအသားထဲကလာတဲ့ နိုးကြွတဲ့စိတ်ဓာတ်ပေါ့။ အဓိက အဖြစ်ချင်ဆုံးကတော့ တီထွင်ကြံဆတဲ့လူဖြစ်ချင်တယ်။ အောင်မြင်တဲ့လူ ဖြစ်ချင်တယ်။ ။

acwfynm?r&ukdvmtoyf;hmeYf
v,f,mvkyfief;cGifudkaqmif&Gufaeol

awmifolrav; csdKcsdKoif;

ukd,fynmoif;cGifh wdk;wufaom ed'Gef
wpfae&meYf wpfae&m
ajymif;vJa&;r,f ñtvkyf;rjzpfbl/
csdKcsdKoif;uaew,f

စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး၊ပုလဲမြို့အနီးက အလယ်ဘုံကျေးရွာမှာ နေထိုင်သူ မချိုချိုသင်းဟာ ရူပဗေဒ ဘာသာရပ်ဖြင့် ဂုဏ်ထူးတန်းဝင်ပြီး မဟာသိပ္ပံဘွဲ့ကို ရရှိထားတဲ့အပြင် ကွန်ပြူတာသိပ္ပံဘွဲ့ကိုလည်း ရရှိထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း အခွင့်အလမ်းကောင်းတွေရှိနေတဲ့ ITလုပ်ငန်းခွင်ကို ကျောခိုင်းပြီး မိရိုးဖလာလုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်ကို ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။

Photo: Khin Su Kyi

rdkvawmifbrc;cdif

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အဖေက ပြောတာရှိတယ်။ ဘဝဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးဖြစ်မယ်ဆိုတာမသိဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်တတ်ထား အောင် လုပ်ထားရမယ်တဲ့။ ကိုယ်ကလုပ်ဖို့ မဟုတ်ရင်လည်း သူများကို ခိုင်းမယ်ဆိုရင် ကိုယ်ကတတ်ထားမှဖြစ်မှာတဲ့။ ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်နဲ့ ပတ်သက်တာတွေကို သင်ထားပေး တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကအဖေနဲ့ အတူတူနေတာများတာဆိုတော့ ကျောင်းသွားတက်တယ် ဆိုပေမယ့်လည်း ဒီလုပ်ငန်းကြီးကစိမ်းနေတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ကိုယ်က နားရည်ဝနေတယ်။ လုပ်လည်းလုပ်တယ်။ ကျောင်းပိတ်လို့ အိမ်ပြ န်လာလိုက်၊လယ်ထဲဝင်လုပ်လိုက်၊ ကျောင်းပြန်သွားလိုက်ပေါ့။ ကျောင်းတက်တုန်းတော့ လယ်ယာလုပ်ငန်းနဲ့အဆက်ပြတ်သွားတာလေးပဲ ရှိတာပေါ့။

တောင်သူလုပ်ငန်းက ပညာသားအရမ်းပါတယ်။ သင်ကြားထားတဲ့ ပညာထက် ပိုပြီးပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဖက်ဖက်ကမှီခိုနေ၊ ဆက်စပ်နေတာကိုး။မြေကြီးပေါ်မှာမှီခိုတယ်။ရာသီဥတုအပေါ်မှာမှီခိုတယ်။ အဓိကကတော့ ရာသီဥတုအပေါ်မှာ မှီခိုတာပေါ့။ အခုခေတ်ဆိုလို့ရှိရင် ပိုးသတ်ဆေးသုံးတာတွေ၊ မြေသြဇာထည့်တာတွေ၊ မြေအမျိုးအစားတွေ၊ အချိန်ကအစပေါ့။ ဘယ်ရက်မှာဘယ်အချိန်မှာ ဘာစိုက်ရမလဲ၊ သူက ဘယ်အချိန်မှာ အသီးသီးတာလဲ၊ ပန်းပွင့်တာလဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ မိုးရေက ရနိုင်မလား။ အဲဒီအချိန်မှာ သက်တမ်းက ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။ သူမှည့်တဲ့ အချိန်မှာ နောက်မိုးတွေ၊ ဘာတွေနဲ့တွေ့မလား။ ဒါမျိုးတွေက စပြီးတော့ အများကြီးပါပဲ။

ကိုယ်စိုက်ထားတဲ့ အသီးအနှံလေးတွေ ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်လာပြီဆို တဲ့အချိန်ဆိုရင် ဝမ်းသာပြီးတော့ လယ်လုပ်ငန်းကို ပိုစိတ်ဝင်စားတယ်။ စစချင်းတုန်းကဆိုရင် ကိုယ်ကကွန်ပြူတာသိပ္ပံနဲ့ဘွဲ့ရပြီးမှ လယ်ပြန်လုပ် ရတဲ့ ဘဝနစ်ခုကိုနှိုင်းယှဉ်ပြီးတော့ နည်းနည်းစိတ်တိုသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုလိုမျိုး ကိုယ်စိုက်ထားတဲ့ သီးနှံလေးတွေက ဈေးကွက် အနေ အထားလေးကလည်းမဆိုးဘူးဖြစ်လာတဲ့ အခါမှာတော့ပြန်စိတ်ဝင်စားလာ

တာပေ့ါ။

ဒါပေမယ့်လည်း တောင်သူတွေရဲ့ဘဝက အရမ်းဆင်းရဲပါတယ်။ နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင် နောက်ကျောကို နေပူလှန်းပြီးတော့မှ ရလာတဲ့ ငွေက အရမ်းခက်ခဲတယ်လေ။ တစ်ခါတလေကျတော့ ကိုယ့်ပညာနဲ့ ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်လျက်သားနဲ့ ဒါကိုဦးဆောင်လုပ်မိလို့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အားမလိုအားမရတော့ဖြစ်မိတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ဩော်..ဒါငါလုပ်ရမယ့် အလုပ်ပါလား။ ဒါကြီးကို ပစ်သွားလို့လည်းမရဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း လွှဲထားလို့မရဘူး။အရင်တုန်းကတည်းက တောင်သူလုပ်ခဲ့ပေမယ့်လည်း ခေတ်နဲ့အညီမဟုတ်ဘူး။ ဒီအတိုင်းပစ်ထားလိုက်ပြန်ရင်လည်း ဘဝဟာ တိုးတက်မှာကို မဟုတ်တော့ဘူး၊ မဖြစ်တော့ပါဘူးဆိုပြီး ကိုယ်တိုင် ဒီတောင်ယာလုပ်ငန်းခွင်ကို ကိုင်တွယ်လိုက်ရတာပါပဲ။ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်ကိုအကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်လုပ်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့အခါ စိတ်ကိုအဲဒီ အလုပ်ထဲမှာ နှစ်လိုက် တော့တာပဲ။

pefc:rrsm;ukdkifqkdk&csef

ပထမ တစ်နှစ် နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက်အထိတော့ လုပ်ငန်းကလည်း မကျွမ်းကျင်သေးဘူး။ ပြီးတော့ ဒီမှာက သူ့ .. ကိုယ်မကူနိုင်၊ ကိုယ့် . . သူ မကူနိုင်နဲ့ပေ့ါနော်။ သုံးနှစ်ဆက်တိုက်ရှုံးတယ်။ ရှုံးတယ်ဆိုတာကလည်း စီးပွားရေးဈေးကွက်မကောင်းတာရော၊ ကိုယ်က ဒီလုပ်ငန်းခွင်တွေနဲ့ မပိုင်နိုင်မကျွမ်းကျင်တာရော ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရာသီဥတုကလည်း ဖောက်ပြန် လိုက်သေးတယ်။ ကိုယ်စိုက်ရမယ့် အသီးအနှံနဲ့ ရာသီဥတုနဲ့ သဟဇာတမဖြစ်တဲ့ အခါကျတော့ အရှုံးတွေလည်း ပေါ်တော့တာပေ့ါ။ ကိုယ့်မှာ စုဆောင်းပြီးသားတွေပါ အကုန်လုံးကုန်တာ။ ကုန်ရုံတင်မကဘူး မြေတွေဘာတွေ ပေါင်ရတဲ့အထိတောင် ဖြစ်သွားသေးတယ်။

အခုတော့ကိုယ်က ဧက ၂၀ လုပ်နေတာပါ။ ဒီအထဲက ၆ ဧက ကတော့ အရမ်းဝေးလို့သီးစားချထားတယ်။ ကျန်တဲ့နေရာတွေမှာကတော့ စပါးစိုက်တယ်။ မြေပဲ၊ မတ်ပဲ၊ ကုလားပဲ စိုက်တယ်။ နောက် နေကြာပေ့ါ။ အစုံစိုက်တာပဲ။ အခုချိန်မှာတော့ စိန်ခေါ်မှုအရမ်းကြီးမရှိတော့ပါ

ဘူး။ နောက်တစ်ခုက ကိုယ်ကပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့ ဗဟုသုတလည်းရှိထားတော့စိန်ခေါ်မှုကသိပ်မရှိတော့ဘူးပေါ့။ပြီးတော့အခု ခေတ်ကအမျိုးသမီးတွေကိုအခွင့်အလမ်းဖန်တီးပေးဖို့တွေ၊ ထက်မြက်တဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို နေရာပေးဖို့ တွေလည်း လှုပ်ရှားကြတော့ ဟိုအရင်က ထက်ပိုပြီး သိလာကြပြီဆိုတော့ စိန်ခေါ်မှုတွေလည်းနည်းသွားတယ်လို့ ထင်တယ်။

အခုဆိုရင်အမေဆုံးပြီးတော့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အတူတူနေတယ်။ အစ်မကြီးက ခရီးခဏခဏထွက်တယ်။ ကျန်တဲ့မိသားစုကတော့ ခြောက် ယောက် ရှိတယ်။ သူတို့ကလည်းတစ်ရွာထဲမှာပဲနေကြတာဆိုတော့ လာပြီး စောင့်ရှောက်ကြပါတယ်။

ajrBu,Da&oT,Dt m ifpDe&Bwbl

ကျွန်မက ကွန်ပြူတာသိပ္ပံနဲ့ M.Sc တက်တာပေါ့နော်။ ၂၀၀၀ ခုနှစ် မှာ ဘွဲ့ရတယ်။ ဘွဲ့မရခင် ရန်ကုန် အာရှနေဘဏ်က အိုင်တီဌာနမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်တယ်။ ၂၀၀၆ ခုနှစ်ကျတော့ အလုပ်က ထွက်လိုက် တာပေါ့။ ပညာသင်ခဲ့လို့ရခဲ့တဲ့အသိက ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် အလုပ်လုပ်လို့ရတယ်။ ဥပမာ IT လုပ်ငန်းမှာ ဒီပရိုဂရမ်တစ်ခုရေးတော့မယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက် ကုန်မလဲဆိုတာ Cost တွက်ရတယ်။ ဘယ်လောက်ကြာမလဲဆိုတာ Time တွက်ရတယ်။ ဘယ်အချိန်ပြီးမလဲ၊ ဘယ်လောက်ကြာမလဲ၊ အကျိုးအမြတ် ဘယ်လောက်ရမလဲ အကုန်တွက်ရတာ။ အဲဒါတွေက အခုလုပ်နေတဲ့ တောင်သူလုပ်ငန်းခွင်မှာလည်း အသုံးချလို့ရတယ်။

အဲဒါကြောင့် ကိုယ်ပညာသင်ခဲ့ရတဲ့အသိတွေဟာ တစ်နေရာနဲ့ တစ်နေရာပြောင်းလဲပေမယ့် အလကားမဖြစ်ဘူး။ ချိတ်ဆက်မိနေတယ်။ အဓိကကတော့ လယ်ယာမြေအရေး၊ အမျိုးသမီး တောင်သူအရေးတွေ အတွက် လူမှုရေးလုပ်ငန်းတွေလုပ်ရင်းနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့မိရိုးဖလာအစဉ်အလာ တောင်သူလုပ်ငန်းကို စီမံခန့်ခွဲမှု ကောင်းကောင်းနဲ့လုပ်နိုင်တယ်၊ လုပ်လည်း လုပ်နေပါတယ်။ ။

&SbefzNtwGuhaDol

ra&Tum

ckefSefuav;awG
av, mOfyaHwifrifaeuyD
rvyfEkdwfbrSefwbl/
refuav;awGvyfEkdbl,qkdw
bk;ay:rSowfSfx;wb
ae&mwpfckdSwfwm/

အရေးပေါ် ဥဩဆွဲသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်တာနဲ့ ဆေးရုံကို အမြန်ဦးတည်သွားနေတဲ့ ကားတစ်စီးရဲ့ မြင်ကွင်းကို မြင်ယောင် မိကြမှာပါ။ ဒီကားကို အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က ကျွမ်းကျင်စွာမောင်းနှင်လာပါတယ်။ ကားပေါ်က လူနာဘေးကို ကြည့်လိုက်ရင်လည်း အမျိုးသမီးတွေ ဝန်းရံထားပါတယ်။ သူတို့ကတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို အချိန်နဲ့လုပြီး ကယ်တင်နိုင်ဖို့ ကြိုး စားနေကြသူတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကားကို ကိုယ်တိုင် မောင်းလာသူကတော့ "ရှင်သန်ရေးကူညီမှုအသင်း" မှာ ဦးဆောင်လုပ်ရှားနေသူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မရွှေကြာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မရွှေကြာကိုယ်တိုင် ပြောပြတဲ့သူ့ဘဝ အစိတ်အပိုင်းတွေကတော့ ခွန်အားတွေ အပြည့်နဲ့ပါပဲ။

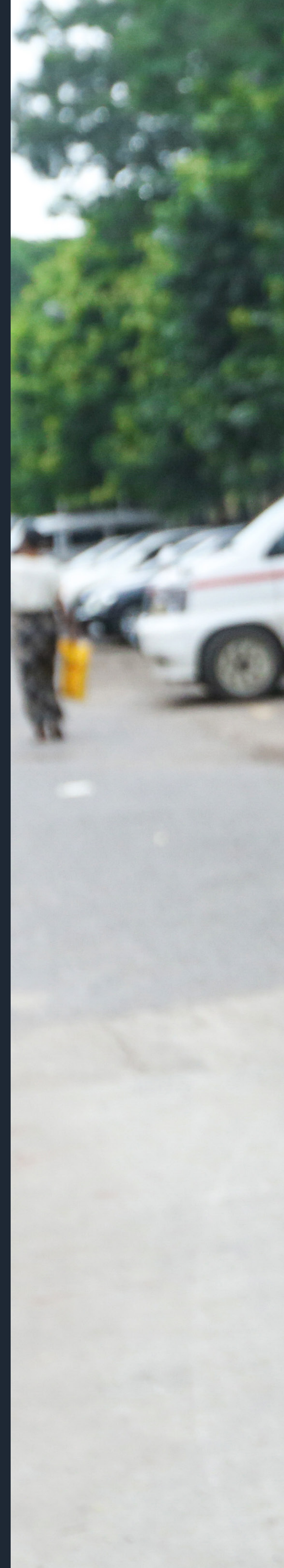

Photo: Hong Sar

ukd,fcsif;pmpdwfXwifc0Jy&[dtvkyf

ကျောင်းတက်ခဲ့တာကတော့ ရှမ်းပြည်နယ်မှာပဲ ကျောင်းတက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းပြီးတဲ့အထိမတက်ခဲ့ဘူး။ ဘွဲ့မရခဲ့ဘူး။ မိဘတွေကတော့ပြင်ဦးလွင်မှာ၊ ကိုယ်ကတစ်ယောက်ထဲ ဒီမှာ(ရန်ကုန်မှာ)ရှိပြီး လူမှုရေးလုပ်ငန်းတွေလုပ်နေတာပါ။ ဒီလိုပရဟိတလုပ်ငန်းတွေ ဘာကြောင့် ဖြစ်သွားသလဲဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၈ နှစ်လောက်က ကိုယ်တိုင်သွေးလွန်တုပ်ကွေးဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ သွေးရှစ်ပုလင်းသွင်းခဲ့ရတယ်။ အဲဒီဆေးရုံကြီးမှာ အကြာကြီး နေရတယ်။ ပထမအကြိမ် ဆေးရုံတက်ပြီး နေကောင်းပြီးတော့ပြန်ဆင်းသွားတယ်။ ဆေးရုံတက်စဉ်မှာ နွမ်းပါးတဲ့လူနာတွေ၊ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့လူနာတွေ၊ ချို့တဲ့တဲ့လူနာတွေ၊ သူတို့ရဲ့ အခက်အခဲတွေကို ဆေးရုံတက်ရင်းနဲ့ မြင်လာရတယ်။

ဆေးရုံဆင်းပြီးတော့ ၉ ရက်ပဲခြားပြီး ဒုတိယအကြိမ်ထပ်ဖြစ်ပြန်တယ်။ ဆေးရုံပြန်ရောက်သွားတယ်။ ဆေးရုံကြီးမှာသွေးရှစ်ပုလင်းထပ်သွင်းရပြီးတော့ ရက် ၂၀ ကျော်နေခဲ့ရတယ်။ ဆေးရုံကဆင်းလာပြီးတစ်နေ့ကျတော့ ၃.၆.၂၀၁၄ ကိုယ့်မွေးနေ့မှာ ကိုယ်ကဆေးရုံကြီးကလူနာတွေကို ဆန်ပြုတ်တိုက်မယ်ဆိုတဲ့ လှူချင်စိတ်ကလေးစဖြစ်လာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ဆရာဝန်တွေ မနက်ပိုင်း ဆေးလာထိုးရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆေးလာတိုက်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်အာဟာရတစ်ခုခုကိုစားခိုင်းတယ်။ ကိုယ်ကနေမကောင်းတော့ မစားနိုင်ဘူး။ မစားနိုင်တော့ အာဟာရမရှိဘူး။ မရှိတော့ဆေးသောက် ဆေးထိုးတဲ့အခါ အရမ်းခက်ခဲတယ်။ ဆန်ပြုတ်လေးတစ်ခွက်သောက်လိုက်ရရင် (သို့မဟုတ်) ကြက်သားဆန်ပြုတ်လေးတစ်ခွက်သောက်လိုက်ရရင် အာဟာရ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ ဆေးသောက်သောက်ဆေးထိုးထိုးအဆင်ပြေတယ်ဆိုတဲ့အတွေးက အဲဒီကတည်းကဖြစ်လာတာ။

မြင်လာတာ။ အရင်တုန်းက နာရေးကူညီမှုအသင်းမှာ လုပ်သေးတယ်။ အဲ့ဒီမှာ လုပ်တဲ့အချိန်က အသင်းကပေးတဲ့ နိုင်ငံတကာအဆင့်မြင့် ကယ်ဆယ်ရေးသင်တန်းကို တက်ခဲ့ရတယ်။

အတူတူသင်တန်းတက်ခဲ့တဲ့ တွံတေးမြို့နယ်၊ စိတ္တသုခအသင်းက ကိုယ့်ဆီကို အကူအညီလာတောင်းတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တွံတေးကနေ အရေးကြီးတဲ့လူနာတွေကိုပို့တဲ့အခါ လှိုင်သာယာဘက်က ပတ်သွားရရင် အချိန်ကြန့်ကြာတယ်။ ကုန်ကျစရိတ်ပိုများတယ်ပေါ့။ အဲဒီတော့ လူနာကိုသဗ္ဗန်နဲ့သယ်လာတဲ့အခါ ရန်ကုန်ဘက်ကနေ စောင့်ပြီးတော့ သက်ဆိုင်ရာဆေးရုံကိုပို့ပေးနိုင်မလားဆိုပြီး အကူအညီ တောင်းလာတယ်။ အဲ့ဒီလိုတောင်းလာတော့ ကိုယ်ဆန်ပြုတ်လှူနေတဲ့ အဖွဲ့ကိုတိုင်ပင်ရဦးမယ်ဆိုပြီး သူတို့ကိုချက်ချင်း အဖြေမပေးဖြစ်သေးဘူး။ ဒီဘက်ကိုလည်း တိုင်ပင်လိုက်တယ်။ လုပ်ကြမလားဆိုတော့ သူတို့တွေကလည်းလုပ်ချင်တယ်ပေါ့။ ကိုယ်တတ်ထားတဲ့ ပညာလေးနဲ့ကလည်း ကိုက်နေတယ်လေ။ ကိုက်နေတော့လုပ်ကြမယ် ဆိုပြီး NOBLE HEART ရှင်သန်ရေးကူညီမှုအသင်း ဆိုပြီးတော့ စတင် ဖွဲ့စည်းလိုက်ကြတယ်။

yDol;wJ& [wdor;

လူနာတင်ယာဉ်ကိုမောင်းနှင်တဲ့အခါ သတိကြီးကြီးထားပြီး မောင်းရပါတယ်။ လူနာတင်ကားမောင်းတဲ့ မိန်းကလေးဆိုလို့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲရှိမယ် ထင်တယ်။ ဒီလိုမမောင်းခင်တုန်းက နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ် သွားလာနေတော့ လမ်းတွေကိုလည်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်သိတယ်။ မောင်းတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် လူနာတင်ကားမောင်းတယ်ဆိုတာ အခြားကားတွေ မောင်းတာနဲ့မတူဘူး။ အရမ်းအန္တရာယ်များတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီကားပေါ်မှာလူနာပါတယ်။ လူနာပါတဲ့အပြင် လူနာရဲ့အသက် သွားကယ်တဲ့ စေတနာ့ဝန်ထမ်းတွေရဲ့အသက်ကလည်း ကိုယ့်အပေါ်မှာ အများကြီး တာဝန်ရှိနေတယ်။

ရှင်သန်ရေးကူညီမှုအသင်းထဲက အခြားသောအမျိုးသမီးတွေလည်း တာဝန်ယူပို့ဆောင်ပေးရမယ့်လူနာကို အထိအခိုက်မရှိအောင် သတိကြီးစွာ စောင့်ရှောက်သယ်ယူနေကြပါတယ်။ ပရဟိတလုပ်သူ အားလုံးဟာ သူတို့ကူညီလိုက်တဲ့သူတွေ အဆင်ပြေသွားပြီဆိုရင် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အဲဒီပီတိက ငွေနဲ့မလဲနိုင်ဘူး။ အကုန်လုံးပီတိစားတဲ့ သူတွေချည်းပဲ။ ငွေရလို့ပျော်တဲ့အပျော်နဲ့ အဲဒီပီတိကြောင့်ရတဲ့ပျော်ရွှင်မှုနဲ့က ဘာမှ

မဆိုင်ဘူး။ မတူဘူး။ ပရဟိတလုပ်နေတဲ့သူအားလုံးကို မေးကြည့်ပါ။ ပရဟိတလုပ်ငန်းထဲဝင်သွားပြီးရင် ပြန်မထွက်နိုင်တော့ဘူး။ နစ်သထက်နစ်သွားတော့တာပဲ။ ဘိန်းစွဲသလိုပေ့ါ။ ဒါလဲအတ္တပဲပေ့ါနော်။ ပီတိဆိုတာ ကိုယ်လိုချင်လို့ ကိုယ့်အတ္တပဲ ဖြစ်သွားတာပေ့ါ။ ပရဆိုတာ သူများအကျိုး။ ဟိတဆိုတာ ကိုယ့်အကျိုး။ ကိုယ့်အကျိုးနဲ့ သူ့အကျိုးပေါင်းပြီးလုပ်တာ။ သူ့အကျိုးကိုလုပ်ရင်းနဲ့ကိုယ့်က အကျိုးကျေးဇူးရတာ။ ပီတိရတာ။ အဲဒီပီတိကိုစားတာ။

တစ်ခါတရံမှာ စွန့်လွှတ်မှုတွေ၊ ပေးဆပ်မှုတွေက ထင်မထားလောက်အောင်ရှိတယ်လို့ ပြောရင်လည်းရတာပေ့ါ။ အဖေက ပြင်ဦးလွင်မှာ ဆေးရုံနစ်လ တက်ရတယ်။ ကိုယ်က တစ်ခေါက်ပဲရောက်တယ်။ ပရဟိတ ကိစ္စတွေနဲ့ လုံးပန်းနေရတာ။ ဒီကြားထဲမှာပဲ အဖေဆုံးသွားတယ်။ အဖေဆုံးပြီးတာနဲ့ ပရဟိတကိစ္စ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ အဖေသင်္ဂြိုလ် မြေကျပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း ပြန်လာရတယ်။ အသုဘကိစ္စကို အခြားဘာမှမလုပ်ပေးခဲ့ရဘူး။

y&[wdorm;twGufpfc:rIsm;

ကိုယ်လည်းသူများက မချေမငံဆက်ဆံလာတဲ့အချိန်ဆို ဝုန်းကနဲဒေါသထွက်တတ်တာပဲ။ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်လည်း ပရဟိတအလုပ်လုပ်လို့သာ စိတ်ကိုလျှော့ထားတာ။ လူတိုင်းက ကိုယ့်အိမ်မှာဆို အရှင်ဘုရင်ပဲလေ။ လူတိုင်းက ကိုယ့်အသိုင်းဝိုင်းမှာဆရာကြီးပဲလေ။ ကိုယ်လည်း အဲဒီအတိုင်းပဲပေ့ါ။ ဒါပေမယ့် သူတို့မချေမငံပြောလိုက်ချိန်မှာတော့ ကိုယ်ကဝုန်းကနဲဒေါသထွက်သွားပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်က ဘယ်လိုစဉ်းစားသလဲဆိုရင် " သြော်... သူတို့ ပရဟိတမလုပ်ဖူးသေးလို့ မသိကြတာပဲဖြစ်တယ်..."ပေ့ါ။ ကိုယ်က အခကြေးငွေလုံးဝမယူတဲ့အတွက် သူတို့တွေကအစ်မတို့ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံကြသလဲဆိုတော့ လူနာတင်ယာဉ် ခေါ်ချင်တယ်။ ဒီလိုခေါ်ပေး။ ဒီလိုလုပ်ပေး။ သူများကိုငှားရင် ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ပေ့ါ။ အဲဒီလိုအမြဲကြုံရတယ်။ ကြုံရတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်က အခကြေးငွေယူပြီးတော့လုပ်ပေးတာ မဟုတ်တဲ့အတွက် စေတနာထားတာချင်း က မတူဘူး။ အခကြေးငွေမယူပဲ စေတနာအပြည့်နဲ့

လုပ်ပေးတာလို့ ပြောပြရတာပေါ့။ အတူတူလူနာသွားသယ်တဲ့ အမျိုးသမီးလေးတွေကလည်း ရှာမှရှားပဲ။ အာဂမိန်းမတွေ။ သူတို့တွေက တကယ်လည်း တော်တယ်။ တကယ်လည်း ကြိုးစားကြတယ်။ လူနာသယ်ပေးရတဲ့ ပရဟိတအလုပ်က သူများအလုပ်နဲ့ မတူဘူး။ အရမ်းခွန်အားစိုက်ရတယ်။ ဉာဏ်သုံးရတယ်။ အရမ်းပင်ပန်းတယ်။ မိန်းကလေးတွေက အိမ်ထဲမှာပဲ အောင်းမနေပဲ ကိုယ်တို့ဆီလာလုပ်ကြတာ အရမ်းဝမ်းသာတယ်။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ယောက်ျားတွေနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းပြီး လုပ်ပြတယ်။ အမျိုးသမီးတွေကို အိမ်မှာပဲအောင်းမနေစေချင်ဘူး။

"ခုချိန်မှာမိန်းကလေးတွေက လေယာဉ်ပျံတောင်မောင်းနေကြပြီ။ မလုပ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ မိန်းကလေးတွေ မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဘုရားပေါ်မှာ သတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာတစ်ခုပဲ ရှိတော့တာ"။ ။

trsdbr;p;zkdSuD , ef;wkd&ifol

roefEGJfD

trsdbr;awG[m trsdbr;awGuf
bwpfko aeovdkjzpfvdkS fw , f
ykdnhw , fvkd azmfukduf awGrnf
ykDawh vkdav nazxjzpfw , f tJDawh
p;okdkbl awGvnf
ukdpdfSfSdYuf au,Gdwf a uif
ukdfrdSvdkjyp;&w , f

ဟိုတယ်ရဲ့ ထမင်းစားဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးထဲမှာ ဧည့်သည် တွေကို ထွက်နှုတ်ဆက်ရတဲ့အချိန်မှာတော့ စားဖိုမှူးကြီး မသန်းနွယ်ဦး တစ်ယောက် ရင်ထဲ ပီတိအပြည့်လွှမ်းလို့ပါ။ မသန်းနွယ်ဦးဟာ Wow..... Lady Chef လို့ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွား ဧည့်သည်တွေက ချီးကျူးဂုဏ်ယူရတဲ့ သူတစ်ယောက်၊ နိုင်ငံခြားသား သို့မဟုတ် ပြည်တွင်းက အမျိုးသားစားဖိုမှူးတွေသာ အများစုနေရာယူတတ်တဲ့ အဆင့်မြင့်ဟိုတယ် စားဖိုခန်းမှာ အမျိုးသမီး စားဖိုမှူးကြီးအဖြစ် တာဝန်ယူနေသူတစ်ယောက်၊ ယုံကြည်မှု လက်တစ်စုံ တီထွင်မှု စိတ်အာရုံနဲ့ ဧည့်သည်အကြိုက်တွေ့စေမယ့် အရသာတွေ ကို ဖန်တီး ချက်ပြုတ်နေတဲ့ အင်းလေးမင်းသမီးဟိုတယ်ရဲ့စားဖိုမှူးကြီး တစ်ဖြစ်လဲ ကယန်းရိုးရာအစားစာတွေကို ကမ္ဘာ့အလယ် မိတ်ဆက်ပေးနေသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ရှားရှားပါးပါး အမျိုးသမီးစားဖိုမှူးကြီးပြောပြလို့ သိခဲ့ရတဲ့ သူ့အကြောင်းကတော့ ...

Photo: Mann Yan Naing Tun

uo&JGSnft i;fav;r i;for;qDDY

ကျွန်မက ကယန်းလူမျိုး။ ဖယ်ခုံမြို့နယ်၊ ကသဲရွာမှာ မွေးဖွားတယ်။ မူလတန်းအထိရွာမှာပဲ အောင်တယ်။ အထက်တန်းကတော့ ဖယ်ခုံမြို့ အထက်တန်းကျောင်းမှာ အောင်တာပေါ့။ ၁၀ တန်းအောင် တော့ ဆရာက လာခေါ်တယ်။ နင် ရွာမှာ ကျောင်းဆရာမလုပ်မလားတဲ့..။ ကျွန်မက ကျောင်းဆရာမမလုပ်ချင်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရွာထဲမှာကပြောရရင် မဖွံ့ဖြိုးဘူးလေ။ တစ်နေရာရာကို သွားပြီးတော့မှ နည်းနည်းအပြောင်းအလဲ လေးဖြစ်အောင်.. ပြောရရင် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်လုပ်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် နည်းနည်းစိန်ခေါ်မှုရှိမယ်ထင်တဲ့ နေရာကိုသွားတယ်။ အဲ့ဒီမှာဂျီအိုင်စီအီး ဟိုတယ်ကဝန်ထမ်းတွေ လိုတယ်၊ လူခေါ်နေတယ်ဆိုတာနဲ့ လုပ်ကြည့် မယ်ဆိုပြီး အင်တာဗျူးဝင်ဖြေလိုက်တယ်။ အဲ့ဒါနဲ့ပဲ ဟိုတယ် လုပ်ငန်းခွင်ထဲ ရောက်လာတယ်။

အဲ့ဒီတုန်းက အလုပ်ခေါ်တာကတော့ ဂျီအိုင်စီအီးဟိုတယ်အတွက်ပါ။ ဒါပေမယ့် တစ်ချိန်ထဲမှာပဲ Inle Princess Resort Hotel (အင်းလေး မင်းသမီးအပမ်းဖြေဟိုတယ်) ကလည်း လူလိုနေတယ်။ အဲဒါနဲ့ ဟိုဘက်ကို မသွားတော့ပဲနဲ့ မစု (အင်းလေးမင်းသမီးအပမ်းဖြေ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် မယဉ်မျိုးစု ကိုဆိုလိုသည်။) တို့နဲ့အတူတူနေခဲ့တယ်။ သူတို့ကပဲ သင်ကြားပြသပေးတယ်။ အဲဒီမှာဌာနစုံမှာ အလုပ် လုပ်ရတယ်။ ဟိုတယ် အကြောင်းကိုကောင်းကောင်းမသိသေးတော့အလုပ်ကိုအစုံလုပ်ရတာပေါ့။ စားဖိုဆောင်ဘက်မှာရော အိပ်ဆောင်ဘက်မှာရော လုပ်ရတဲ့အခါမှာ စားဖိုဆောင်ဘက်လုပ်ရတာကို ပိုပြီးတော့ကြိုက်တယ်။ စိတ်ဝင် စားတယ်။

နောက်တစ်ခုကတော့ ကိုယ်က နယ်ကျောင်းကအောင်လာတော့ အင်္ဂလိပ်စာအားနည်းတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ကသန်သန်မာမာနဲ့ ဆိုတော့ ကိုယ်နဲ့လိုက်မယ်ထင်တဲ့ စားဖိုဆောင်ကိုရွေးလိုက်တယ်။ အဲ့ဒီကနေ တဖြည်းဖြည်းကြီးစားရင်းနဲ့ နေရာတစ်ခုရလာတာပေါ့။

[illegible]

စစတုန်းမှာ အခက်အခဲအများကြီးရှိတယ်။ ကိုယ်က သူများလိုမျိုး ထက်ထက်မြက်မြက်လည်း မဖြစ်ဘူးပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ သူများထက်ကို ပိုကြိုးစားရတယ်။ လုပ်နေရင်းနဲ့ကို အရည်အချင်းတူတာတောင်မှ အနေအေးတော့ ကိုယ်ကနေရာမရဘူး။ တော်တော်ကြိုးစားတော့ အတိုက်အခံ ဖြစ်လာတယ်။ လုပ်နိုင်ရဲ့သားနဲ့ နေရာမရခဲ့တဲ့အပိုင်း တွေလည်း အများကြီးရှိတယ်။ ညွှန့်သည်နဲ့ထွက်တွေ့နိုင်ဖို့ အတွက် ကိုယ်ဂျူတီအားတဲ့အချိန်ဆိုရင် အင်္ဂလိပ်စကားပြော စီဒီတွေနားထောင် တယ်။ စကားတွေ လေ့လာတယ်။ စာအုပ်တွေ ဖတ်တယ်။ စားဖိုမှူးကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ရင် ညွှန့်သည်ရဲ့လိုအပ်မှုရယ် ညွှန့်သည်နဲ့ ဆက်သွယ် ပြောဆိုဖို့ အင်္ဂလိပ်စာရယ်လည်းလိုတော့ အများကြီးကြိုးစားရပါတယ်။ ကိုယ်က တစ်လံလောက်ကြိုးစားမှပဲ လေ့ကားတစ်ထစ်စာလောက်ပဲ တက်နိုင်တာကိုး။

အဲ့ဒီနောက် ၂၀၀၆ ခုနှစ်ကနေစပြီး စားဖိုမှူးကြီးဖြစ်လာတယ်။ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်နဲ့ကိုယ် ညွှန့်သည်ရဲ့အထာကိုသိအောင်ကြိုးစား ပြီးလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ညွှန့်သည်အကြိုက်မတွေ့တဲ့အပိုင်း

ကိုဖြေရှင်းရတာတွေလည်း အများကြီးရှိတယ်။ ဥပမာ အင်းသားငါးဟင်း ဆိုပါတော့။ ဒီဒေသမှာ ငါးငရုတ်သီးစိမ်းချက်က အရမ်းပေါ်ပြူလာ ဖြစ်တယ်လေ။ ငါးရံ့နဲ့သုံးတယ်။ ငါးရံ့ကို ဒီဒေသက အရမ်းကြိုက်ကြတယ်။ ကြော်ပြီးတော့ ချက်ကြတယ်။ ကြက်သွန်ဖြူသုံးတာ အရမ်းများ တယ်။ တအားအနံ့ပြင်းတယ်။ ပြီးတော့ ငါးကကြော်လိုက်တော့ မာလာတယ်။ အဲ့ဒီအခါ ဧည့်သည်က မကြိုက်ဘူး။ ဧည်သည့်က သူအရမ်းစိတ်ပျက်တယ်၊ ဒါဟင်းမှမဟုတ်တာလို့ ပြောတယ်။ အဲ့ဒီတော့အဲဒီငါးဟင်းကို ဧည့်သည့် ကြိုက်သွားအောင် ဘယ်လိုပြင်ရရင်ကောင်းမလဲဆိုတာကို ဧည့်သည် ကနေပဲ နည်းလမ်းပြန်ယူရတာတွေရှိတယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ဒီဖြစ်ရပ်လေးကို အခြေခံပြီးဧည့်သည်ကြိုက်တတ်တာနဲ့အဆင်ပြေမယ့် အရသာကို အမြဲတမ်းစဉ်းစားပြီး လုပ်ပေးတဲ့အတွက်ကြောင့် အခက်ခဲမရှိတော့ပါဘူး။

ပျော်ခဲ့ရတဲ့အပိုင်းလည်းရှိပါတယ်။ ဧည့်သည်တွေက Wow.. we are lady, our lady chef ဆိုပြီးတော့ အသိအမှတ်ပြုကြ ရင်ပီတိဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ကယန်းတိုင်းရင်းသားစားဖိုမှူးကြီးအနေနဲ့ရော အမျိုးသမီးစားဖိုမှူးကြီးအနေနဲ့ပါ ဧည့်သည်က အသိအမှတ်ပြုတော့ ကိုယ့်လူမျိုးအတွက်ကို ကိုယ်ကမြှင့်တင်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ ငွေရေးကြေးရေးထက်ကို ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်က အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်လို့ခံစားရတယ်။ အဲ့ဒီအချိန်မျိုးမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရမ်းလည်းဂုဏ်ယူမိတာကြောင့်ပဲ ဒီစားဖိုမှူးအလုပ်နဲ့ စားဖိုမှူးကြီးဘဝမှာ သက်တမ်းကြာလာခဲ့တာပါပဲ။

p;zkdS;u;D&d;pko0

ဒီအလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ အိမ်ကိုအများကြီးအထောက်အပံ့ပေးပါတယ်။ မောင်လေး၊ ညီမလေးတွေ ကျောင်းပြီးတဲ့အထိကို အထောက်အပံ့ပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ့်အတွက်တော့ ဘာမှမကျန်သေးတော့ စီးပွားရေးကိုတော့မလုပ်နိုင်သေးဘူးပေါ့။ အခုက ကိုယ့်မိသားစုအတွက်ပဲရှိသေးတယ်လေ။ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ရှိရင်တော့ဒီထက်ပိုပြီးတော့ကိုယ့်မိသားစုအပြင် တခြားသူတွေကိုလည်း ကူညီပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလေးတစ်ခုတော့လုပ်ချင်ပါတယ်။အရမ်းလောဘမကြီးပဲ

ကိုယ့်ဟာနဲ့ ကိုယ် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်လေးတော့ လုပ်နိုင်ချင်သေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ချင်သလဲဆိုရင် ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ဖို့မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ ကိုယ့်လူမျိုး အပေါ် ပရဟိတအလုပ်တစ်ခု လုပ်ပေးချင်လို့ပါ။ အဲဒါကလည်း အရင်ကတည်းက ရည်ရွယ်ချက်ပါ။

[illegible]

အမျိုးသမီးတွေဟာ အမျိုးသားတွေထက် ဘာတစ်ခုသာနေသလဲဆိုရင် စိတ်ရှည်တယ်၊ ပိုနူးညံ့တယ်၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနဲ့လည်းပိုပြီးတော့ လိုက်လျောညီထွေဖြစ်တယ်။ အဲ့ဒီတော့ စားသုံးတဲ့သူတွေကလည်း ကိုယ်စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ချက်ကျွေးလိုက်တာကြောင့် ကိုယ့်အိမ်မှာလိုမျိုးပဲ ခံစားရတယ်။ ကိုယ့်မိသားစုက စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ချက်ကျွေးတဲ့နေ့လိုမျိုးပေါ့။ အဲဒါကြောင့်မို့ စေတနာပါပါ အကောင်းဆုံးနဲ့ စိတ်ရှည်ရှည် ချက်ကျွေးလိုက်တာတွေဟာ ကိုယ့်အတွက်ရော စားသုံးသူအတွက်ပါ အမြဲတမ်း အဆင်ပြေသွားတဲ့အတွက်ကြောင့် အောင်မြင်မှုရမှာပါ။ အရေးကြီးတာကတော့ ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်ဟာ အကောင်းဆုံးဆိုရင် အကောင်းဆုံး တုံ့ပြန်မှုတွေ ပြန်လာမယ်။ ။

Edkay;if 150 aumfwGifrS
xl;cRGefrnfh Ednfaqmif,l

ra[rmatmif

wcgwkef;u tac:t0ifwcWrnf xdkwpfqif;
awmif;twufcsdefaw;G b/ [D;fawGvnf;
trsmoD;vmcMuonfhaus;awmhf
pum;jyefq&m,ltrIf;vkyfoif;
trsmoD;vmcMuonfaus;awmhfpG;&ma0;mU
&ifh;if;vdkifhonfuvkyfonfwk,kuf

အင်္ဂလန်နိုင်ငံအခြေစိုက် Explore Worldwide ခရီးသွားကုမ္ပဏီက ရွေးချယ်ပေးအပ်တဲ့ ၂၀၁၄ ခုနှစ်အတွက် ထူးချွန်သည့်လမ်းညွှန်ဆုကို မြန်မာနိုင်ငံက ဧည့်လမ်းညွှန်မဟေမာအောင်ကရရှိခဲ့ပါတယ်။နိုင်ငံပေါင်း ၁၅၀ ကျော်က ဧည့်လမ်းညွှန်ပေါင်းသုံးထောင်လောက်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ရရှိသွားတာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ လုပ်သက် နှစ် ၂၀ နီးပါးရှိတဲ့ ဧည့်လမ်းညွှန်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားပြန်ဆရာမတစ်ဦးလည်း လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ လုပ်သက်ရင့်တဲ့ဧည့်လမ်းညွှန်တစ်ဦးအနေနဲ့ရော ကမ္ဘာ့နိုင်ငံတွေအကြားမှာမြန်မာနိုင်ငံကိုယ်စားပြုနိုင်ခဲ့သူတစ်ဦးအနေနဲ့ပါ မြန်မာ့ခရီးသွားလုပ်ငန်းအပေါ်ထားတဲ့ စေတနာတွေကို တွေ့ဆုံမေးမြန်းခန်းမှာ တွေ့မြင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

Photo: Aung Kyaw Latt

jrefmuk;pfm;jyKxl;c&Gfnfrf;nef

ဒီဆုကတော့ ၂၀၁၂ ခုနှစ်ကလေယာဉ်ပျက်ကျပြီးအသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ နီပေါနိုင်ငံက ဧည့်လမ်းညွှန် တောင်တက်သမား Deepen Rai ကို ဂုဏ်ပြုပြီးပေးတဲ့ဆုပါ။ ဒီဆုကိုပေးတာက ယူနိုက်တက်ကင်းဒမ်းက ခရီးသွားလုပ်ငန်းကြီးဖြစ်တဲ့ Explore Worldwide ကုမ္ပဏီကပါ။ ဒီကုမ္ပဏီ အနေနဲ့ နိုင်ငံပေါင်း (၁၅၀) ကျော်မှာ ရုံးတွေရှိတယ်။ အဲ့ဒီမှာ Tour Leader (ဧည့်လမ်းညွှန်ခေါင်းဆောင်)ပေါင်းကလည်း စုစုပေါင်း (၃၀၀၀) နီးပါးလောက်ရှိတယ်။ အဲ့ဒီထဲကနေ (၇) ယောက်ကို ရွေးတယ်။ အဲ့ဒီနောက်ဆုံး(၇)ယောက် စာရင်းထဲမှာ မြန်မာ၊ အီကွေဒေါ၊ မော်ရိုကို၊ ပီရူး၊ နီပေါ၊ တူရကီနဲ့ အယ်လ်ဘေးနီးယားနိုင်ငံက ဧည့်လမ်းညွှန်ခေါင်းဆောင်တွေပါတယ်ပေါ့။

ဆုရွေးချယ်တဲ့ပုံစံကတော့တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့ရုံးတွေအားလုံးကနေ ဂိုက်တစ်ယောက်ကို ဆန်ကာတင် စာရင်းတင်ပေးရတယ်။ အဲ့ဒီဂိုက်ဟာ အစုအဖွဲ့နဲ့သွားရာမှာ ဆက်ဆံရေးကောင်းရမယ်။ ရုံးမှာအလုပ်လုပ်တဲ့ မှတ်တမ်းတွေ ဘာတွေကလည်း အားလုံးစနစ်ကျသူဖြစ်ရမယ်။ ဧည့်သည်တွေပေးတဲ့ မှတ်ချက်တွေကလည်း ကောင်းတဲ့သူဖြစ်ရမယ်ပေါ့။ အဲ့ဒီအချက်တွေနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ဧည့်လမ်းညွှန်တွေထဲကနေ (၇) ယောက် ကို ထပ်ရွေးချယ်လိုက်တယ်။ ပြီးရင် ကုမ္ပဏီကဒီလူစာရင်း ကိုကြေငြာလိုက်ပြီးတော့ ဒီလူတွေနဲ့ ခရီးသွားဖူးတဲ့သူတွေအားလုံးက မှတ်ချက်ပေးပါ၊ ဆန်းစစ်ချက်ပေးပါလို့ တောင်းတယ်။ အဲ့ဒီမှာ ရလာတဲ့ မှတ်ချက်တွေကို ပြန်ကြည့်ပြီး သူတို့ရဲ့ ဒိုင်လူကြီးငါးယောက်၊ခြောက်ယောက် လောက်က ပြန်ဆုံးဖြတ်တာ။ ဒိုင်လူကြီးတွေထဲမှာဆိုရင် ခရီးသွားတဲ့သူတွေပါတယ်။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် တွေပါတယ်။ ခရီးသွား ဂျာနယ်လစ် တွေပါတယ်။ဒီလူတွေအားလုံးကဆုံးဖြတ်ပြီးတော့မှတစ်ယောက်ကိုရွေးပြီး ထူးချွန်ဧည့်လမ်းညွှန်ဆု ပေးတာပါ။

t*Fvøjyq&rr{Shmrf;nTef vkyfoDr

ကျွန်မက တောင်ကြီးကပါ။ ကျွန်မကျောင်းပြီးတဲ့အချိန်မှာ အလုပ်အကိုင်ကလည်း အခုချိန်လောက် အရမ်းကြီးမများဘူး။ အဲ့ဒီတော့ ကလေးတွေကို စာတွေစသင်ရတယ်။ ၁၀ တန်းအောင်တဲ့ ကလေးတွေက ကိုယ့်ဆီမှာ အင်္ဂလိပ်စကားလာသင်တယ်။ သင်ရင်းသင်ရင်းနဲ့ ၁၉၉၆ ခုနှစ်မှာ Visit Myanmar Year ဆိုပြီးတော့ စလာတယ်။

အဲ့ဒီမှာ ဧည့်လမ်းညွှန်တွေ လိုလာတဲ့အခါမှာ ဘာသာစကားအနေနဲ့ ကတော့ လေ့ကျင့်ပြီးသားလည်းဖြစ်နေပြီဆိုတော့ စာတွေဘာတွေ ဖတ်တယ်။ ဧည့်လမ်းညွှန်သင်တန်းကို တက်တယ်။ အဲ့ဒါပြီးတော့ ဧည့်လမ်းညွှန်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တာပဲ။

ကိုယ်ကတောင်ကြီးကဆိုတော့ ၂၀၀၂ ခုနှစ် မတိုင်ခင်တုန်းက Station Guide (ဌာနေ ဧည့်လမ်းညွှန်) လုပ်တယ်။ အင်းလေးကန်ပတ်ပတ် လည်နဲ့၊ ပင်းတယတို့၊ ကလော တို့ပေါ့။ ၂၀၀၂ နောက်ပိုင်းကစပြီးတော့ ရန်ကုန်မှာနေပြီး Throughout Guide ဆိုပြီးတော့ တစ်တိုင်းပြည်လုံးကို သွားတဲ့ ဧည့်လမ်းညွှန် လုပ်ပါတယ်။

{nfvrf;neTt vkyf&pOfac:rrI;sm;

ဧည့်လမ်းညွှန်စလုပ်တာ၁၉၉၆ခုနှစ်ကဆိုတော့ အခုနှစ်၂၀ကျော်ပြီပေါ့။ အစပိုင်းကတော့မလွယ်ဘူး။ ဘယ်လောက်ကြီးပဲ ဘာသာစကားကျွမ်းကျင်နေပါစေ ကိုယ်ဖတ်ထားတဲ့ စာတွေကို သူကမေးချင်မှမေးမှာကိုး။ အဲ့ဒီတော့တချို့ကျတော့လည်း ကိုယ်နဲ့သိပ်ပြီး အံ၀င်ခွင်ကျ မဖြစ်တာလေးတွေရှိတယ်။ ဒီလုပ်ငန်းကကြည့်လိုက်ရင်တော့ လွယ်လွယ်လေးပါပဲ။ ဒီအတိုင်းဧည့်သည်တွေနဲ့ သွားတယ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်း ၀င်ပြီး လုပ်မယ် ဆိုရင်တော့ အားလုံးကစိန်ခေါ်မှုတွေချည်းပဲ။ ဒီဧည့်သည်တွေကဘာကြိုက်မှန်းလည်းမသိဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ဒီဧည့်သည်တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး လေယာဉ်၊ လေကြောင်းလိုင်း၊ ကားဆရာ၊ ကားသမား၊ ဟိုတယ်အားလုံးကို ကိုယ်ကအဆင်ပြေအောင်လုပ်ပေးရ တဲ့အပြင် ပြဿနာဆိုတာကလည်း အချိန်မရွေး၊ နေရာမရွေးဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲ့ဒါတွေအားလုံးကိုမဖြစ်ရအောင်လို့ ဧည့်လမ်းညွှန်တွေက တစ်ချိန်လုံး စောင့်ကြည့်နေရတာပေါ့နော်။အမြဲတမ်းစိုးရိမ်ပူပန်မှုရှိနေရတယ်။နောက်ပြီးတော့တချို့ခရီးစဉ်တွေဆိုရင် တောထဲတောင်ထဲသွားပြီး တောင်တက်တဲ့ဟာတွေ။ အဲ့ဒီဟာတွေကလည်း အမျိုးသမီးဧည့်လမ်းညွှန်တွေအတွက်ကတော့ စွန့်စားရတဲ့ အလုပ်တွေပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အမျိုးသမီးဧည့် လမ်းညွှန်တွေကတော့ အားလုံးနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းပြီးတော့ လုပ်နိုင်ကြပါတယ်။

ဧည့်သည်တွေကတော့ မလာခင်ကတည်းက မြန်မာနိုင်ငံ အကြောင်းကို လေ့လာပြီးသားပဲ။ ဒီနိုင်ငံက ဘယ်လိုဆိုတာကို တော်တော်များများတော့ သူတို့က သိပြီးသားပေါ့။ မြန်မာ လူမျိုးတွေက ဘယ်လိုနေတယ်၊ ထိုင်တယ်ဆိုတာကို သူတို့က သိတယ်။ တချို့ မလေ့လာထားတဲ့ သူတွေ

လည်း ဒီရောက်လာပြီး ခဏလေးနေရင်ပဲ မြန်မာလူမျိုးတွေက ဒီလိုပါလား၊ ရင်းနှီးပါလား၊ ဖော်ရွေပါလားဆိုတာ အနေးနဲ့အမြန် လက်ခံကြပါတယ်။ အဲ့ဒါကို သဘောလည်းကျကြတယ်။

အခုဆိုရင် မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ခရီးသွားလုပ်ငန်းက အရင်ထက်စာရင် နည်းနည်းကောင်းလာပြီ။ ဧည့်လမ်းညွှန်တွေလည်း အများကြီးဖြစ် လာပြီ။ ဟိုတယ်တွေလည်း အများကြီးဖြစ်လာပြီ။ ဒါပေမယ့် နိုင်ငံတကာနဲ့ယှဉ် ကြည့်လိုက်ရင်တော့အများကြီးဖြည့်ဆည်းဖို့လိုသေးတယ်။တခြားမကြည့်နဲ့။ ကျွန်မတို့ရဲ့အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်တဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံဆိုရင် ခရီးသွားလုပ်ငန်းကို ဘယ်လိုစီမံခန့်ခွဲနေသလဲပေါ့။ ဧည့်သည်အများကြီးလာလည်း စီမံခန့်ခွဲမှုက အရမ်းကောင်းတယ်။ ဒီမှာကျတော့ ဈေးကသာကြီးကြီးလာပြီးတော့ စီမံခန့်ခွဲမှုကျတော့ အရမ်းကြီးမလိုက်လာနိုင်သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်လောက်ဆိုရင် အရမ်းကို ကောင်းလာမှာပါ။

{nfrf;ne&Tau ifwpf;&oDuwf wf

အဓိကကတော့စိတ်ရှည်ရမယ်။ သည်းခံရမယ်။ ဖော်ရွေရမယ်။ နောက်ပြီး ဝန်ဆောင်မှုကလည်း ကောင်းရမယ်။ စေတနာကလည်း ကောင်းရမယ်။ သင်တန်းတွေလည်း တက်ရမယ်။ စာတွေလည်း ဖတ်ရမယ်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မြှင့်တင်ရမယ်။ အဲ့ဒါဆိုလို့ရှိရင်တော့ ဧည့်လမ်းညွှန်ကောင်းတွေ ဖြစ်လာမှာပါ။

နောက်ပြီးတော့အမျိုးသမီးဧည့်လမ်းညွှန်တွေကို ပြောချင်တာက တော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ထိန်းသိမ်းရမယ်ဆိုတာပါ။ နိုင်ငံခြားသားတွေက ဆံပင်နက်နက်တွေ၊ မျက်လုံးနက်နက်တွေ၊ မြန်မာဝတ်စုံတွေ ဝတ်ကြတာကို ပိုပြီးတော့ ကြိုက်တယ်။ အခုဆိုရင် နိုင်ငံခြားသားတွေ အများကြီးဝင်လာပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် အဲ့ဒီဝတ်တာစားတာလေးတွေကို ဂရုစိုက်စေချင်တယ်။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲ့ဒါမျိုးလေးတွေကို ကြိုက်တဲ့အတွက်ကြောင့်ပိုပြီး တော့ဝတ်စေချင်ပါတယ်။ ။

ajcmufvkyfwfkdnfuukdefopfwDGbl

tiodhif;ordr;DoEmxAif;

tazoifay;cJhw,f
t&lvGiftdwfvkyfjzpfr,fwdkyfynmawGukdvkyfEdkif
tdwfwpfvkyfxJuGxnfhwm;zdkYjyifwmayGh
tpfwkd;Ekdifwkduvnf;q&mawGDae
trsm;uDvkrcJw,f tckpfwk;D vnf
vm,lyf/ tcdfa&@ay;yh,f

အငြိမ့်မင်းသမီး မသန္တာလင်းဟာ ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန၊ အနုပညာဦးစီးဌာနကနည်းပြဆရာဖြစ်သူဦးတိုးလင်းရဲ့မျိုးဆက် ဖြစ်ပြီး မွေးချင်းမောင်နှမတွေထဲမှာ တစ်ဦးတည်းသော အနုပညာအမွေဆက်ခံနိုင်ခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ အငြိမ့်မင်းသမီးတစ်ယောက် အနေနဲ့ ပဒေသာအကတွေ၊ ယိမ်းအကတွေ၊ ရုပ်သေးအကတွေနဲ့ အငြိမ့်ခွင်ဖျော်ဖြေမှုတွေကို ဖျော်ဖြေတင်ဆက်ခဲ့သလို ဆီးဂိမ်းအားကစားပြိုင်ပွဲလို နိုင်ငံတော်အခမ်းအနားတွေနဲ့ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေမှာလည်း ချစ်ကြည်ရေး အထိမ်းအမှတ်အတွက် ဖျော်ဖြေပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါ့ပြင် ဖခင်ဖြစ်သူအမွေပေးခဲ့တဲ့ အိုးစည်အတီးပညာရပ်ကိုလည်း ကြိုးစားထိန်းသိမ်း လက်စွမ်းပြနိုင်သူဖြစ်တဲ့အပြင်အိုးစည်ခြောက်လုံးအထိတီးခတ်ကပြရတဲ့ ခြောက်လုံးပတ်အိုးစည်အကကိုလည်း ဆန်းသစ် တီထွင်ခဲ့ပါတယ်။ အနုပညာသမားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝထဲကို ခဏလောက် ဝင်ကြည့်နိုင်ဖို့ မေးမြန်းကြည့်ခဲ့ပါတယ်။

zcifUarGxuf qifbrfo,fuqibl

အဖေရဲ့ပညာကို ဆက်ခံတဲ့အနေနဲ့ အမျိုးသားဇာတ်ရုံမှာလုပ်တဲ့ ြ မန်မာ့ဂုဏ်ရည်အငြိမ့်ခန်းတစ်ခုမှာ ဒိုးစည်စတီးကြည့်တယ်။ အဲဒါကို အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေကလည်း ကောင်းတယ် ညီမလေး၊ ကိုယ့်အဖေရဲ့ ပညာပဲဆိုပြီး အားပေးတယ်။ အဖေသင်ပေးတဲ့ပညာ ဆိုတော့လည်း တော်ရုံမမေ့ဘူးပေါ့။ တီးခဲ့တဲ့အခါမှာတော့ ပရိသတ်အားလုံးက လက်ခံ တယ်။ အားပေးကြတယ်ပေါ့။

ဖေဖေသင်ပေးခဲ့တဲ့ ဒီဒိုးစည်ပညာကို အစ်မက အပတ်တကုတ် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဒီပညာကိုလည်း အဖေ့ဆီကသင်ထားတာကိုး။ အဖေကမှတဆင့် မန္တလေးကဆရာဦးအုန်းငွေဆီမှာလည်း လေ့ လာတယ်။ ဆရာကအခုကွယ်လွန်သွားပါပြီ ဒီဒိုးစည်ပညာမှာဆို တကယ့်ပညာရှင်ပါ။ ပြီးတော့ မြန်မာ့အသံမှာလုပ်နေတဲ့ ဆရာကိုဗိုလ်လှိုင်းဆီမှာ လေ့လာ တယ်။ သူ့ဆီကပညာလေးတွေရယ်၊ ဆရာသင်ခဲ့တဲ့ပညာရယ်၊ အဖေသင်ခဲ့တဲ့ပညာရယ်ကို စုဆောင်းပြီးတော့ မိဘပြည်သူများကို ဖျော်ဖြေ တင်ဆက်ပါတယ်။(သူဟာ ၆ နှစ်သမီးအရွယ် ၁၉၈၄ ခုနှစ်က စတင်ပြီးတော့ ပြိုင်ပွဲတွေ အဆင့်ဆင့်ယှဉ်ပြိုင်လာခဲ့ပြီး နိုင်ငံအဆင့်ပြိုင်ပွဲတွေအထိ

ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ငယ်ဘဝမှာတင် ရွှေတံဆိပ် ၁၀ ဆု လောက် ရရှိခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ ပညာရှင်အဆင့် အကပြိုင်ပွဲနဲ့ အငြိမ့်ပြိုင်ပွဲတွေ၊ ဇာတ်တော်ကြီးတွေမှာပါ ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ပြီး ဝိဓူရဇာတ်မှာတော့ အကောင်းဆုံး မင်းသမီးဆုကို ရရှိခဲ့ပါတယ်။)

အဝေးကကြည့်ရင်တော့ အနုပညာသမားက နတယ်ပေါ့နော်။ နနုရွရွလေးတွေလုပ်ရတယ်လို့ ထင်တယ်ပေါ့နော် ။ တကယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။တကယ်လုပ်တော့အပုတ်ခက်တယ်။ ဘဝကအရမ်းကြမ်း ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီပညာကိုလေ့လာလိုက်စား ရတာကို ကလေ

အပတ်တကုတ် ကြိုးစား ပြီးတော့ ဆရာတွေဆီကနေ သွား သင်ရတာပါ။ ကိုယ်ဝါသနာပါတော့ အများကြီးပေါ့။ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် စောင်းတီး တယ်။ ပတ္တလားတီးတယ်။အိုးစည် တီးတယ်။ လေ့ကျင့်တယ်။ အားတဲ့ရက်ဆိုရင်တော့ တရားထိုင် တယ်။ တရားစခန်းဝင်တယ်။ အခု အစ်မက အငြိမ့်မင်းသမီး ဘဝနဲ့ လည်း ရပ်တည်တယ်။ ပြီးတော့ ပရိသတ်ကို ဒီအငြိမ့် လောက အကြောင်း နဲ့ အငြိမ့်ပညာတွေ ကို ဘယ်လို ကြိုးစားအားထုတ်ပြီး ထိန်းသိမ်း ထားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြချင်သေးတယ်။ အခုချိန်မှာ အစ်မက ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန၊ အနုပညာဦးစီးဌာနရဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ အရင်တုန်းက နေပြည်တော်မှာ ဦးစီးအရာရှိအဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုနဲ့ အနုပညာ တက္ကသိုလ်(မန္တလေး)မှာ လက်ထောက် ကထိကအဖြစ်တာဝန် ထမ်းဆောင်တယ်။ အဲ့ဒီမှာ နှစ်နှစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီးတော့ အခု နေပြည်တော်မှာ တွဲဖက်တာဝန်နဲ့ ကထိကရာထူးနဲ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေ ပါတယ်။

အဖေသင်ပေးခဲ့တာရှိတယ်။ အရှုးလွယ်အိတ်လိုပဲ စုရမယ်တဲ့။ ပညာတွေအကုန်လုံးကို အိတ်တစ်လုံးထဲမှာ ထည့်ထားဖို့ပြောတာပေါ့။ အစ်မတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆရာတွေဆီကနေအများကြီးလေ့လာခဲ့တယ်။ အခု အစ်မတို့ဆီကလည်း လာယူပါ။ အချိန်မရွေး ပေးပါ့မယ်။ ပြီးတော့ ဒီပညာတွေကိုလည်း ဆက်ပြီးထိန်းသိမ်းပေးပါ။ စောင့်ရှောက်ပေးပါ။ ဖြန့်ဝေပေးပါ။ ထိန်လည်းထိန်းသိမ်းရမယ်။ စောင့်လည်းစောင့်ရှောက်ရမယ်။ ဖြန့်လည်း ဖြန့်ပေးရမယ်။ ဒါမှ ဒီပညာတွေက မတိမ်ကောမပပျောက်သွားမှာပါ။ ဒါကြောင့် မျိုးဆက်သစ်လူငယ်တွေ အငြိမ့်ပညာတွေကိုပဲလိုချင်ချင်၊ အကပညာပဲလိုချင်ချင် အစ်မဆီမှာလာရောက် သင်ယူနိုင်ပါတယ်။ လိုချင်တဲ့အချိန် အချိန်မရွေးပြောပါ။ သင်ပေးပါ့မယ်။ ။

uav;oli ,ft a&;?y&[dwYEkm tvkfpdwfpfxm;ol

o&kyfaqmif cdkifESif;a0

ac:mfvdkjcif;vnf;\ yefxkwfrSK
acsmfvJ/ m&Sdpf&m rvdkbl/ jyefxEkdkifJ
&Sdpf&m aumif;w/ trSdw rdkrdzpfayr ,fvnf
pdwf'wfcdkifkrm rxm;zkYw ,f
b ,ft &mrqdk um;uif;zpfbl/

အခုတစ်ခါမှာတော့ အနုပညာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရင်းတစ်ဖက်မှာလည်းကလေးသူငယ်များကိစ္စ၊ လူကုန်ကူးမှုတားဆီးရေးကိစ္စတွေနဲ့ လိုအပ်တဲ့နေရာတွေမှာ ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ကိုင်နေတဲ့ သရုပ်ဆောင် "ခိုင်နှင်းဝေ" ရဲ့အကြောင်းကို မိတ်ဆက်ပေးချင်ပါတယ်။ ပရိသတ်ကတော့ ခိုင်နှင်းဝေကို သရုပ်ဆောင် မင်းသမီးချောတစ်ယောက် အနေနဲ့ပဲ သိရှိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခိုင်နှင်းဝေရဲ့ရင်ထဲမှာ ရုပ်ရှင်အနုပညာတင်မဟုတ်ပဲ နောက်ထပ် ဝါသနာတစ်ခု ကလည်း ရှိနေတာကို သူပြောတဲ့စကားတွေကတဆင့် သိခဲ့ရတာကတော့ . . .

Ogoem t&if;cwbEyknmeY&[w

ရုပ်ရှင်လောကထဲကို စတင်ဝင်ရောက်တာကတော့ ၁၉၉၉ခုနှစ်ဝန်းကျင်ပါ။ မြန်မာ့အသံကဒါရိုက်တာ ဗိုလ်ကြီးသက်တင်ရဲ့ဇာတ်ကား တွေနဲ့ ရုပ်ရှင်လောကကို စရောက်လာတယ်။ ပရိသတ်သိသွားတာ ကတော့ "ဆန်ရေ" ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီးမှာ ခေါင်းဆောင်အနေနဲ့ ပါဝင်တဲ့အခါမှာ သိသွားခဲ့တာပါ။ ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့ ပါးချိုင့်လေးနဲ့ဒေါ်မြင့်မြင့်ခိုင်ရဲ့ တူမဆိုပြီး စသိသွားကြတာပေါ့။

အရင်တုန်းကတည်းက အလှူအတန်းလုပ်ရတာကိုလည်း ဝါသနာပါတယ်။ အမြဲတမ်းလည်း အလှူအတန်းတွေလုပ်ဖြစ်တယ်။ မိဘမဲ့ ကလေးတွေ ကျောင်းမှာလည်းလှူဖြစ်တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်လောက် တုန်းကဆိုရင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ ကလေးတွေနဲ့ မိဘမဲ့ကလေးတွေဖြစ်တဲ့ ရှင် ၁၀၈ ပါးကို ရှင်ပြုပေးခဲ့တယ်။ အဲလိုမျိုးလုပ်တာကနေပြီးတော့မှ ဖေ့စ်ဘုတ်က ပရိသတ်တွေကို ကုသိုလ်ယူတဲ့အခါမှာ အတူတူလာပြီးတော့ ကုသိုလ်ယူရအောင်လို့ ဖိတ်ခေါ်ရင်းကနေ ဘာပဲသွားလှူလှူ သူတို့ဟာ နောက်ကနေ အမြဲတမ်းလိုက်ခဲ့ကြ တယ်။

အဲဒီတုန်းက ရေဘေးတွေဖြစ်တယ်။ ရေဘေးတွေဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ကျတော့ ဘယ်နေရာမှာတော့ သွား လှူမယ်၊ လှူချင်တဲ့သူတွေရှိလို့ရှိရင်လည်း ဆက်သွယ်ပါ၊ သာဓုခေါ်ပါ ဆိုပြီးတော့ ကိုယ့်ဖေ့စ်ဘုတ်ပေါ်မှာ တင်လိုက်တယ်။ အဲ့ဒီလို တင်လိုက်တဲ့အခါမှာ အနုပညာရှင်တွေက သွားလှူကြမယ်ဆိုတော့ တချို့လူတွေက လှူချင်တယ်။ အဲဒီနေရာကိုတော့ မသွားနိုင်ဘူး။ အဲလိုမျိုးတွေ အများကြီးရှိကြတာပေါ့။ အဲဒီအခါကျတော့ ဖေ့စ်ဘုတ်မှာခင်တဲ့သူတွေက လာပြီးတော့ဆက်သွယ်ကြတယ်။ သွားမယ်ဆိုရင် ဒါလှူချင်တယ်။ ဒါလေးလှူ ပေးပါပေါ့။ ကျန်တဲ့သူတွေကလည်း ဆက်သွယ်ရင်း ဆက်သွယ်ရင်းနဲ့ အိမ်မှာ အလှူပစ္စည်းတွေက အရမ်းများလာတယ်။ အလှူငွေတွေကလည်း လက်ထဲမှာ များလာတယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ ကိုယ့်မှာပိုပြီးတော့လည်း တာဝန်ရှိလာတယ်။ သူများလှူတဲ့ အလှူပစ္စည်းတွေကို ထိထိရောက်ရောက်ဖြစ်အောင် လှူရမယ်ဆိုတဲ့ ဆန္ဒလေးနဲ့ပေါ့။ အဖွဲ့ထဲက ကလေးတွေက အဲဒါဆိုလို့ရှိရင်လည်း ပရဟိတအသင်းလို အမြဲတမ်းလှူလို့ရအောင် ရေဘေးမှမဟုတ်ဘူး

အခြားဟာတွေမှာလည်း ကူညီလို့ရအောင် အဖွဲ့လေးဖွဲ့လိုက်ပါလားဆိုပြီး ပြောလာကြတော့ အဲဒီအချိန်ကနေစပြီး ၂၀၁၅ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်နေ့မှာ စပြီးတော့"ခိုင်နှင်းဝေ ပရဟိတ လူငယ်များအဖွဲ့"ဖွဲ့ဖြစ်သွားတာ။ အဖွဲ့အနေနဲ့ အခုလက်ရှိ လှူပ်ရှားနေတာဆိုရင် မိဘမဲ့ ကျောင်းတွေကို တစ်လကို နှစ်ကျောင်းလောက် လှူပေးတယ်။

ဆေးရုံမှာထမင်းကျွေးမယ်ဆိုရင် စီစဉ်ပေးတယ်။ ပရဟိတဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ဘယ်နေရာမှာတော့လှူချင်တယ်၊ အဆင်ပြေအောင်လုပ်ပေးပါ၊ ငွေကြေးကတော့ ဒီလောက် ဒီလောက်ပဲ တတ်နိုင်တယ် ဆိုရင်လည်း အဖွဲ့ကဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတယ်။ အဓိကက လှူဖြစ်ဖို့ပါပဲ။

ri;forD;wjzpfvJ&[wdor;

ပရဟိတလုပ်တယ်ဆိုတာကလည်း တကယ်ဝါသနာပါမှ စိတ်ရင်းပါမှ လုပ်လို့ရတာပါ။ သွားလှူတော့မယ်ဆိုရင် မင်းသမီးဖြစ်တဲ့ အတွက်ကြောင့် မင်းသမီးလိုနေလို့ထိုင်လို့ ဝတ်စားလို့မရဘူး။ အနေဆင်းရဲတယ်။ အဲဒီတုန်းကဆိုရင် ဟသ်ာတဘက်မှာရေဘေးသွားလှူတယ်။ စက်လှေပျက်သွားတယ်။ စက်လှေပေါ်မှာ တစ်ညအိပ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလိုမျိုး အနေဆင်းရဲမယ်၊ အစားဆင်းရဲမယ်၊ ကြုံတဲ့နေရာမှာစားရတယ်။ အဲဒီလိုမျိုးက တော်ရုံတန်ရုံစိတ်ဓာတ်နဲ့ ရေရှည်ရပ်တည်ဖို့ ဆိုတာက မလွယ်ပါဘူး။ မင်းသမီးဆိုတော့ နုနုရွရွလေးပဲနေလာခဲ့တာများတော့ ဒါမျိုးနဲ့က

သိပ်အဆင်မပြေလှဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုလုပ်ရတာကို ပျော်တယ်။ အသင်းအဖွဲ့ကအကြီးကြီးမဟုတ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ကိုဝေဠုကျော် ဖောင်ဒေးရှင်းတို့၊ ကိုပြေတီဦးဖောင်ဒေးရှင်းတို့လိုတော့ ငွေကြေး အင်အား မရှိဘူး။ လှူလာတဲ့အလှူငွေတွေနဲ့ တစ်ဖက်ကိုအဆင်ပြေအောင်ပဲ လုပ်ပေးနိုင်သေးတယ်။ အဖွဲ့မှာပိုက်ဆံဆိုတာက အများကြီးမရှိတဲ့အတွက်ကြောင့် ဒီအသင်းအဖွဲ့ကိုလည်းဘယ်လောက်အထိကြီးမား သွားရမယ်၊ အသင်းအဖွဲ့အနေနဲ့ ကားတွေ ဘယ်လောက်ရှိရမယ်ဆိုပြီးတော့ တိုးချဲ့ဖို့လည်း မရည်ရွယ်ထားပါဘူး။

လောဘမရှိတဲ့အတွက်ကြောင့် အကူအညီလာတောင်းတဲ့သူမှန် သမျှကို အဆင်ပြေအောင် ကူညီပေးပါ တယ်။ လုပ်နိုင်သလောက်ကိုလည်း လုပ်မယ်။ လူအားပဲ တတ်နိုင်တတ်နိုင်၊ ငွေအားပဲ တတ်နိုင်တတ်နိုင် ဘယ်နေရာမှာမဆို ပရဟိတစိတ်ဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ သူတွေတွေ့လို့ရှိရင် အကူအညီပေးမှာပဲ။

uav;oli , fsm; twGfbwref

သရုပ်ဆောင်ခိုင်နှင်းဝေဟာ ၂၀၁၅ ဒီဇင်ဘာမှာတော့ ကလေးတွေ အတွက် ရည်ရွယ်လုပ်ဆောင်နေတဲ့ သူ့ရဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်တွေကြောင့် ကလေးသူငယ်လူကုန်ကူးမှုကာကွယ်ရေးပညာပေးပြဇာတ်အဖွဲ့UnitedAct မှာသံတမန်အဖြစ် စတင်လုပ်ဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ သံတမန်တစ်ယောက်အနေ နဲ့ Help Them ဆိုတဲ့ ပညာပေးပြဇာတ်တိုကို ကိုယ်တိုင်ဒါရိုက်တာ လုပ် အကုန်အကျခံပြီး ရိုက်ကူးခဲ့သလို ပြဇာတ်စီဒီခွေကို ဟောပြောပွဲတွေမှာ အခမဲ့ဖြန့်ချိပေးတာတွေ၊ ကိုယ်တိုင်ပြဇာတ်တိုကတာတွေနဲ့ United Act က တောင်းဆိုလာတဲ့ အကူအညီတွေကို တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာလည်း ကလေးသူငယ်အရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ပိုမိုတက်ကြွစွာနဲ့လှုပ်ရှားနေပါတယ်။

"ဝေဖန်တဲ့သူတွေ ကတော့ ပြောကြတာပေါ့။ သူကိုယ်တိုင်က ကလေးမရှိပဲနဲ့ ကလေးတွေကို ဘယ်လိုစောင့်ရှောက်မလဲပေါ့။ မဆိုင်ပါဘူး။ ကလေးတွေ အများကြီး ရှိပြီးတော့ ကလေးတွေကို မစောင့်ရှောက်တတ်တဲ့ သူတွေ အများကြီးပါပဲ။ အဲဒီတော့ လောကမှာ ကလေးတွေကို

ဘာဖြစ်လို့စောင့်ရှောက်သလဲ၊ မိဘမဲ့ကလေးတွေကို ဘယ်လိုဖြစ်လို့စောင့်ရှောက် သလဲဆိုရင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း Broken Family ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဖေနဲ့အမေကလည်း ကွဲခဲ့တယ်။ ကွဲခဲ့တဲ့အခါကျတော့ အဲဒီခံစားချက်ကို နားလည်တယ်။"

&Jifpa@ymi;fvdbl&ykESi;forD

တချိန်က စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာတဲ့အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အဖြစ် အိမ်ထောင်ဖက်ရဲ့ အိမ်တွင်းအကြမ်းဖက်မှုကို ကြံ့ကြံ့ခံရင်ဆိုင်ကျော်လွှားခဲ့သူ၊ လွတ်လပ်တဲ့ဘဝသစ်တစ်ခုကို သတ္တိရှိရှိပြန်လည်တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သူ၊ အခုချိန်မှာတော့ အနုပညာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရင်း တစ်ဖက် မှာလည်း ကလေးသူငယ်များအခွင့်အရေးကိစ္စ၊ လူကုန်ကူးမှုတားဆီးကာကွယ်ရေးကိစ္စနဲ့လိုအပ်တဲ့နေရာမှာပရဟိတအလုပ်တွေ လုပ်ကိုင်နေတဲ့ သရုပ်ဆောင် ခိုင်နှင်းဝေကို ၂၀၁၇ခုနှစ်၊မတ်လရက်မှာကျရောက်တဲ့အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ အမျိုးသမီးများနေ့အတွက် ရဲရင့်သောအမျိုးသမီးတစ်ဦးအဖြစ် မြန်မာ့အသိုက်အဝန်းထဲမှ အမျိုးသမီး အစီအစဉ်က ရွေးချယ်ဂုဏ်ပြုပါတယ်။

"ချော်လဲသွားလို့ရှိရင် ပြန်ထရမှာပဲ။ ချော်လဲတာ ရှက်စရာမလိုဘူး။ ပြန်မထနိုင်ရင်ပဲ ရှက်စရာကောင်းတာ။ အမျိုးသမီးဖြစ်ပေမယ့်လည်း စိတ်ဓာတ်ခိုင်ခိုင်မာမာထားဖို့လိုတယ်။ဘယ်အရာမဆိုအကြာကြီးမဖြစ်ဘူး။ အဲဒီအတွက်ကြောင့်မို့စိတ်ဓာတ်ခိုင်ခိုင်မာမာနဲ့ရပ်တည်ဖို့၊အမျိုးသမီးဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ဘာမှအားမငယ်ပဲနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထက်မြက်အောင်ပဲကြိုးစားပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်"။ ။

နှင့်

Mizzima mediaတို့

ပူးပေါင်းထုတ်လုပ်သည်။